

*Người dịch:
Hà Văn Phi*

Thanh phúc ngọt ngào

Scotland
Chiết
NhT
Miêu



vh
NXB Văn Học


Pavilion Books

Hạnh Phúc Ngọt Ngào



Tác giả: **Scotland Chiết Nhĩ Miêu**

Người dịch: Hàn Vũ Phi



Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Khổ sách: 13,5 x 20,5 cm

Số trang: 186 trang

Giá bìa: 55,000 đồng

Ngày phát hành: 27/9/2015



Chụp Sách: **Babu**

Typer: **Chiii, heoconchuayeu, Babu**

Beta: **Mạc Thanh Vy**

Nguồn ebook: <http://cungquanghang.com>



Giới thiệu

Khi bạn yêu một ai đó với tất cả trái tim mình, tình yêu đó sẽ không bao giờ mất đi ngay cả khi bạn phải chia xa. Khi bạn yêu một ai đó và dù bạn đã làm tất cả mà vẫn không được đáp lại thì hãy để họ ra đi. Vì nếu tình yêu đó là chân thật thì chắc chắn rằng nó sẽ trở về với bạn.

CUNG QUẢNG HẰNG



Mục Lục

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)



Chương 1

Phó Dục Ninh và Cố Trường An quen nhau trong một buổi hôn lễ. Khi ấy cô mới vừa từ Tây Ninh đến thành phố B, tàu hỏa đường dài khiến thể lực cô kiệt quệ, mấy ngày mấy đêm ngủ không ngon, sau khi xuống tàu đầu óc đã mụ mị, chân bước loạng choạng, đi đường không nổi nữa. Đợi đến khi cô bạn nổi khố từ thuở nhỏ tới đón, vừa lên xe cô vút ngay hành lý sang một bên, mệt mỏi nói: “Buồn ngủ chết đi được, để mình ngủ một giấc trước đã” rồi liền ngủ mất.

Tuy hiểu rõ tính bạn thân mình nhưng giờ phút này trên xe còn có một người khác, phải chú ý đến mặt mũi người ta một chút chứ, dù sao người ta cũng đã lái xe đi hơn nửa thành phố đến đón cô mà.

“Xin lỗi sư huynh, bạn thân của em là vậy đó ạ.”

“Không sao.”

Giọng nam trầm ấm vang lên, đúng lúc xe chạy ngang một con phố buôn bán, ven đường có vài tiệm đang kinh doanh, ánh đèn sặc sỡ soi vào trong xe, khuôn mặt ấn tượng tranh sáng tranh tối của người đàn ông thoáng gọn nét cười. Anh liếc nhìn cô gái đang ngủ say ở hàng ghế sau qua kính chiếu hậu, làn da trắng nõn, khuôn mặt xinh xắn, lông mày khẽ cau lại, ngủ không hề an giấc. Nhận ra được điều này, anh cho xe chạy chậm lại.

Phó Dục Ninh ngủ một giấc đến tận sáng hôm sau, cô dụi mắt tỉnh dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ. Dương lơ đãng nhìn ra ngoài bỗng thấy trước mắt mình là một doanh trại trang nghiêm, cô giật mình hoảng sợ đến mức chỉ trong nháy mắt đã tỉnh táo lại. Cô đã đến nơi nào thế này?

Đúng lúc này cửa được mở ra, cô bạn thân mang hộp cơm vào: “Tỉnh rồi à?”

Nhìn thấy người quen, cô thả lỏng tâm trạng: “Dương Dương, đây là đâu vậy?”

“Đại viện quân đội⁽¹⁾, cậu ngốc rồi à?” – Dương Dương chỉ chỉ vào trán cô.

(1) Đại viện quân đội là khu nhà giành cho gia quyến của bộ đội ở.

Phó Dục Ninh lấy tay che trán: “Không phải cậu và Chu Bân sắp kết hôn à, sao lại đến đại viện quân đội thế hả?”

“Đúng rồi, nhưng hôn lễ bọn mình tổ chức tại hội trường đại viện quân đội mà, không đến đây thì đến đâu.”

Phó Dục Ninh đã hiểu, cô nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa, ánh nắng rực rỡ, bầu trời xanh trong, từng hàng bạch dương thẳng tắp. Hít thở bầu không khí trong lành, tâm trạng cô cũng trở nên tốt hơn.

Sau khi rửa mặt qua loa, cô bưng hộp cơm lên mở ra ăn. Cô bạn thân Dương Dương ngồi bên cạnh, nhìn dáng vẻ cô ăn ngấu nghiến có chút khó chịu: “Cậu nói cậu xem, tối qua chuẩn bị cho cậu cả một bàn tiệc tiếp đón vậy mà cậu lại ngủ như chết, gọi thế nào cũng không dậy.”

Phó Dục Ninh cắn miếng bánh bao, âm ờ nói: “Ngồi tàu hỏa mệt quá.”

“Không phải nói mua vé giường nằm sao?”

“Nhưng mình lạ chỗ không ngủ được mà, đâu phải cậu không biết chứ.”

“Xem cái thói tiểu thư của cậu kìa.” – Dương Dương cười – “Quả thật là công chúa đạu phụ mà.”

Dù Phó Dục Ninh có bất mãn thế nào cũng bị món ngon trước mặt xua tan hết. Ăn một hồi cô đột nhiên nhớ ra: “Tối qua thoáng chốc đã ngủ mất, là ai đã đưa mình vào phòng, Chu Bân nhà cậu à?”

“Rất cuộc cũng nhớ ra mà hỏi rồi đấy.” Dương Dương chế giễu cô – “Tối qua Chu Bân nhà mình vào thành phố mua kẹo cưới, là Cố sư huynh Cố Trường An, người ta lái xe chạy thật xa đi đón cậu, lại còn bế con heo chết như cậu lên lầu. Chu Bân về biết chuyện liền nói với mình, anh ấy

quen Cố sư huynh ba năm rồi chưa từng thấy ai có thể sai khiến Cố sư huynh như vậy.”

Mặt Phó Dục Ninh vụt đỏ bừng: “Sao lại là sai khiến, không phải lúc đó mình ngủ mất rồi sao...”

Càng nói càng đuối lý, dù sao cũng là cô bất lịch sự trước. Trong lòng cô cũng có chút đả đốn, lớn như vậy cô còn chưa từng bị người nào ngoại trừ ba mẹ và anh trai ôm, huống hồ là một người đàn ông.

“Được rồi.” – Dương Dương không trêu cô nữa. “Buổi trưa theo mình đến nhà ăn dùng cơm, gặp Cố sư huynh cảm ơn anh ấy một tiếng nhé.”

Phó Dục Ninh không muốn đến nhà ăn của đại viện quân đội lắm, tuy đây là lần đầu tiên cô đến doanh trại bộ đội, nhưng ít nhiều cũng hiểu khá rõ. Nơi này cái gì nhiều nhất chứ, chính là đàn ông đấy!

Dương Dương liền an ủi cô, nói chỗ này là một viện nghiên cứu, tuy đa số mọi người đều mặc quân trang nhưng đều là giới trí thức trình độ cao cả.

Tuy đã nghe cô bạn mình nói như vậy, nhưng Phó Dục Ninh vẫn kinh ngạc trước tỷ lệ người ngoài đời nhìn cô trong nhà ăn. Cô lẻo đẻo theo sau Dương Dương chẳng dám nhìn ai, hai chân vừa bước thật nhanh vừa đưa tay kéo xuống tay áo đầm đang xắn lên, gương mặt ửng đỏ. Dương Dương đi bên cạnh vui sướng hả hê, có thể trách ai đây, ai bảo cô đáng vẻ xinh đẹp thế này chứ.

Lấy cơm xong, Dương Dương nhìn thấy Chu Bân vẫy tay với mình liền kéo Phó Dục Ninh đi cùng. Hai người vừa ngồi xuống đã nhìn thấy Chu Bân vẫy tay với một người ở phía xa: “Cố sư huynh, ở đây.”

Nghe được ba chữ kia, tay Phó Dục Ninh run lên suýt đánh rơi đĩa. Bị Dương Dương huých một cái mới bèn ngẩng đầu, tim đập rộn rã nhìn về phía người đến

Cố sư huynh – Cố Trường An, thạc sĩ được tuyển thẳng của Đại học Khoa học kỹ thuật quốc phòng, sau khi tốt nghiệp đã ở lại trụ sở làm việc, năm nay hai mươi chín tuổi. Lúc sáng, Dương Dương có giới thiệu sơ qua về Cố Trường An thế này với cô, hoàn toàn không nhắc đến dáng vẻ. Cho nên giờ phút này, Phó Dục Ninh nhìn thấy Cố Trường An liền thoáng sửng sốt. Cô không ngờ anh lại là một người điển trai như vậy.

Ôn hòa thanh lịch, nhã nhặn sáng láng, trong đầu Phó Dục Ninh thoáng chốc hiện lên tám chữ này, cảm thấy vô cùng thích hợp với anh.

Thấy cô nhìn người ta đến ngây ra như phỗng, Dương Dương phải huých cô, ngại ngại giải thích với Cố Trường An: “Cố sư huynh, Ninh Ninh muốn cảm ơn anh vì chuyện tối qua, đúng không Ninh Ninh?”

Dương Dương hỏi gặng Phó Dục Ninh, cô hoàn hồn bật thốt “À”, cất tiếng:

“Cảm ơn anh, Cố sư huynh.”

Nói xong mặt cô lại đỏ lên, không phải vì dáng vẻ anh điển trai mà là nhớ đến chuyện tối qua. Anh đã đón cô còn “bồng bế” cô về phòng nữa, rốt cuộc cô cảm ơn chuyện nào đây? Phó Dục Ninh cũng biết câu cảm ơn này quá đổi mơ hồ, nhưng cô là con gái làm sao có thể nói trắng ra rõ ràng được.

Chắc hẳn Cố Trường An cũng hiểu, anh cười nhẹ, tiếng nói vô cùng ôn hòa: “Không sao mà.”

Tiếp theo hai người đều im lặng, trên bàn cơm nhất thời chỉ có tiếng nói chuyện của Dương Dương và Chu Ân. Hai người này sắp kết hôn nên bận bịu rất nhiều chuyện. Cố Trường An thỉnh thoảng góp chút ý kiến, phần lớn thời gian đều không lên tiếng, chỉ im lặng ăn cơm. Phó Dục Ninh cũng vậy, bởi vì cô không xen miệng vào được.

Cô ăn từng miếng từng miếng, chén sạch hết toàn bộ thịt thà trong hai phần thức ăn, chừa lại một ít rau cải, nhìn cũng chẳng ngon lành gì. Dương

Dương biết cô thích ăn thịt nên nhường hết toàn bộ thịt trong phần của mình cho cô, Phó Dục Ninh bèn từ chối. Không phải là cô thật sự không muốn ăn thêm, cô còn chưa ăn no nữa, nhưng mà trước mặt người ngoài sao cô không biết xấu hổ chứ?

Dương Dương trừng mắt nhìn cô: “Ăn nhanh đi!” Sau đó nói với hai người đàn ông đối diện, “Ninh Ninh và em lớn lên cùng nhau ở Tây Ninh từ nhỏ, đã quen ăn thịt rồi.”

Phó Dục Ninh cảm thấy mình không còn chút mặt mũi nào ở chỗ này nữa, cô nàng Dương Dương này chi bằng đừng nói gì thì hơn.

Quả nhiên Chu Ân cười khẽ, giục cô ăn thêm: “Có đủ không?”

“Đủ rồi, đủ rồi.” Phó Dục Ninh càng nói càng bé – “Thật đủ rồi ạ”.

Cô nói xong liếc trộm Cố Trường An, chỉ thấy ánh mắt anh nhìn vào khay thức ăn của cô, vẻ mặt lại có chút nghiêm túc không biết đang suy nghĩ gì. Một giây sau liền thấy anh đứng dậy, đi đến cửa sổ nơi bán cơm. Khi quay người trở về, đĩa thức ăn trong tay đã đầy ụ sườn kho tàu. Anh đặt đĩa xuống giữa bàn ăn, chỉ nói hai chữ: “Ăn đi.”

Câu này chẳng nói riêng với ai, có lẽ không hề nhằm vào cô. Nhưng cô gái đôi mươi như Phó Dục Ninh không tìm lòng được mà đỏ mặt.

Chương 2

Hai ngày sau đó, Phó Dục Ninh và Dương Dương khi đến nhà ăn đều cố ý tránh giờ cơm. Không biết ông trời thương cho cô da mặt mỏng hay sao mà hai ngày này đều không gặp được Cố Trường An. Dương Dương đã sớm để ý thấy ánh mắt Phó Dục Ninh có vẻ ngại ngùng tránh né, không nhìn được bèn trêu ghẹo cô: “Không cần thấp thỏm, hai ngày nay Cố sư huynh theo viện sĩ⁽¹⁾ Tống đi họp ở vùng khác rồi, không có ở trong viện đâu.”

(1) Viện sĩ là danh hiệu học thuật cao nhất của viện khoa học Trung Quốc.

Phó Dục Ninh thở dài một hơi, hờn dỗi nhìn cô bạn thân mình: “Sao cậu không nói sớm với mình?”

“Mình cũng đâu ngờ cậu hồi hộp đến vậy.” – Dương Dương cười, chống cằm nhìn cô. “Quả nhiên Chu Bân nói không sai, cậu là cô nàng vừa nhìn đã biết chưa từng yêu đương gì cả.”

“Chưa từng yêu đương thì đã sao chứ?” – Phó Dục Ninh trợn trừng mắt lườm bạn.

“Thì da mặt mỏng chứ sao.”

Nói xong câu này, Dương Dương vội vàng bỏ chạy, Phó Dục Ninh giận đến mức muốn đánh bạn mình nhưng lại không bắt được người. Thật là điên tiết với cô bạn thân này, nói gì không nói lại nói cô thích ăn thịt. Giờ cô chỉ mong đám cưới của cô nàng mau chóng kết thúc để nhanh chóng chạy về Tây Ninh thôi.

Một tuần sau, đám cưới của Dương Dương và Chu Bân chính thức cử hành. Lễ cưới của hai người được tổ chức tại hội trường của Viện nghiên cứu. Nói là hội trường chứ thật ra cũng chỉ là một phòng học lớn có bậc thang, ước chừng có thể chứa được khoảng một trăm người. May mà hai người họ cũng không tổ chức hoành tráng, chỉ mời bạn học trong viện và đồng nghiệp đến góp vui.

Trước đám cưới ba ngày, Phó Dục Ninh đi theo Dương Dương và mấy cô lính nữ đến xem hội trường trang trí ra sao. Sau khi xem xong, mấy cô gái đóng cửa phòng lại, nghiên cứu trang điểm cho cô dâu mới. Mọi người trong nhóm đa phần đều chưa kết hôn, có một cô từng thấy chị dâu mình trong đám cưới ở nhà liền rập khuôn theo tô vẽ cho Dương Dương y hệt chị dâu mình trước đây, mọi người xem thành quả suýt cười đến đứt hơi. Các

cô vì kiêng dè Dương Dương là chị dâu nên không dám cười quá mức, chỉ có Phó Dục Ninh thì chẳng màng chuyện đó, cười đến đau cả bụng.

Dương Dương tức tối dè Phó Dục Ninh ra, bảo mấy cô kia vẽ mặt cho cô, Phó Dục Ninh dù xin tha thứ thế nào cũng không được. Sau khi vẽ xong, Dương Dương vừa nhìn cũng không nhịn được cười phá lên. Môi tô đỏ cũng tạm chấp nhận đi, hai bên gò má đánh má hồng dày thật dày, nói dễ nghe thì giống như táo Phú Sĩ, nói khó nghe một chút thì quả thật là...

Phó Dục Ninh xấu hổ chết đi được, khuôn mặt đỏ hoe, đuổi theo đánh cô bạn này. Mấy cô gái bên cạnh thấy hai quả táo nô đùa bấy giờ cười thật sảng khoái. Cách đó không xa, lính gác nghe thấy trong hội trường truyền ra tiếng cười đùa thì tò mò muốn xem mấy cô nàng đang làm gì. Lòng đương bồn chồn chợt một người sai bước đi đến, anh lính gác ấy lập tức đứng nghiêm, giơ tay chào.

Cố Trường An chào đáp lễ, anh đến bổ sung thủ tục sử dụng hội trường giúp Chu Bân, thằng nhóc này gần đây vừa làm thí nghiệm vừa chuẩn bị hôn lễ, bận đến mức người gầy xẹp đi. Anh là đàn anh cùng ngành có thể giúp được phần nào hay phần đó.

Đương nhiên Cố Trường An cũng nghe thấy tiếng cười đùa trong hội trường, anh hỏi lính gác: “Ai đang ở bên trong vậy?”

Anh lính gác đáp: “Là chị dâu Dương Dương và mấy cô bên đại đội thông tin.”

Cố Trường An gật đầu, nhắc đến Dương Dương khiến anh không khỏi nhớ đến Phó Dục Ninh. Trước khi đến đây, anh còn nghe Chu Bân nhắc chỉ vì đĩa sườn kho tàu của anh mà mấy ngày nay cô chẳng dám ăn thịt ở nhà ăn nữa. Thật ra thì ngay sau đó anh cũng có băn khoăn, không biết mình làm như vậy có ổn hay không. Một khi nghĩ lại, trong đầu luôn nhớ đến dáng vẻ lúc cô trợn tròn mắt nhìn đĩa sườn kho tàu, muốn ăn lại không dám ăn. Khóe miệng anh khẽ gợn lên nét cười.

Anh đi nhanh vài bước, chuẩn bị lên lầu gặp chủ nhiệm Phạm quản lý hội trường. Đúng lúc ấy thì cửa hội trường mở ra vang ầm ầm. Một cô gái buộc tóc đuôi ngựa vội vã chạy ra ngoài, nhìn thấy anh liền sững sốt.

Cố Trường An cũng thoáng giật mình, một lúc lâu mới nhìn ra cô gái này là Phó Dục Ninh.

“Mặt của em...” Anh nhìn cô, có chút chần chừ.

Phó Dục Ninh bị anh nhắc vội mới muợn màng nhận ra, vội vàng đưa hai tay che kín mặt: “Anh đừng nhìn mà.”

Giọng cô mang theo tiếng thốn thức. Nhìn thấy người khác xấu hổ, Cố Trường An cũng mất tự nhiên, anh hắng giọng nói: “Anh không nhìn đâu.”

Lời vừa thốt ra, Cố Trường An liền hối hận. Quả nhiên cô nàng Phó Dục Ninh lập tức giậm chân, nắm chặt hai tay, xấu hổ lờm anh rồi lập tức bỏ chạy về phía nhà vệ sinh. Cố Trường An đứng tại chỗ, có chút khó xử. Anh nghe thấy hội trường phía sau có tiếng động, quay đầu nhìn lại, mấy cái đầu thập thò nhìn lên lập tức rút trở vào. Anh khẽ thở dài rồi cất bước theo cô.

Trong nhà vệ sinh, Phó Dục Ninh ra sức rửa mặt mình. Cũng không biết mấy cô kia vẽ mặt cô thế nào mà chà đỏ cả mặt mới rửa sạch được, rửa xong đau đến mức như tróc da. Sau khi xác định đã rửa sạch hết phấn son, cô mới nhẹ nhõm đi ra ngoài, lại không ngờ vừa mới ra khỏi nhà vệ sinh đã thấy Cố Trường An đứng đấy, dáng vóc một mét tám giống như thần giữ cửa.

Phó Dục Ninh giật cả mình, tim đập thành thịch. May mà lúc này, cô đã bình tĩnh, biết thân phận người trước mặt liền nhỏ giọng chào hỏi anh: “Cố sư huynh, sao anh ở đây?”

Cố Trường An nhìn cô, có lẽ quá nôn nóng rửa mặt cho sạch do đó áo cô bị thấm ướt hơn phân nửa, tóc buộc đuôi ngựa cũng rơi ra khá nhiều, phần lớn tóc rơi xuống đều dính nước, bết vào mặt. Lúc này gương mặt vẫn

đỏ ửng, không phải vì trang điểm mà là do kỳ cọ quá mạnh. Dường như biết đáng về mình hiện tại cực kỳ nhếch nhác, cô lùi về phía sau.

Cố Trường An nhìn cô mỉm cười, đưa ra một chiếc khăn tay: “Lau đi.”

Phó Dục Ninh kinh ngạc nhìn anh, rồi nhanh chóng cúi đầu, không dám nhận. Thấy thế Cố Trường An liền nói: “Khăn sạch, anh chưa dùng đến đâu.”

Không phải cô... ngại ngừng chuyện này. Phó Dục Ninh lại nghĩ đến đĩa sườn kho kia, cô nghĩ người đàn ông này sao luôn bất ngờ làm ra chuyện khiến cô lúng túng thế nhỉ? Hơn nữa trông còn rất chân thành nghiêm túc, cũng không phải là cố ý.

Từ chối thì sẽ khiến anh khó xử, nhận thì trong lòng cô lại luống cuống. Cô rối rắm giữa khiến anh khó xử và khiến mình xấu hổ, cuối cùng Phó Dục Ninh lựa chọn cái sau.

“Cảm ơn.”

Tiếng nói của cô nhỏ như muỗi vo ve, sau khi nhận lấy khăn tay liền nhanh chóng lau nước trên mặt. Chắc hẳn chà rửa quá mạnh nên lúc chạm vào mặt hơi đau. Cố Trường An để ý thấy mày cô khẽ cau lại, hai mắt tựa như bao phủ sương mù. Anh định bảo cô nhẹ tay một chút, nhưng lời nói đến miệng lại trở thành: “Cũng đâu phải em là cô dâu, sao lại vẽ mặt đỏ chót thế kia?”

Nhớ đến chuyện này, Phó Dục Ninh tức tối nói: “Còn không phải trách Dương Dương sao...” Cô dẫu môi, không nói tiếp nữa.

Cố Trường An cũng nghe rõ, đơn giản là mấy cô gái đùa giỡn với nhau thôi. Nghĩ vậy anh liền cười, Phó Dục Ninh tinh mắt nhìn thấy, cho rằng anh đang cười cô, gương mặt nóng bừng lên, động tác liền nhanh hơn, mới lau hai ba cái đã xong.

“Trả lại anh này.”

Cô trả khăn tay lại cho Cố Trường An, giọng cáu gắt thấy rõ. Sau đó lại cảm thấy không ổn, vì khăn anh đưa cho cô rất sạch sẽ, cô dùng xong nên giặt rồi trả lại anh mới đúng. Thế không phải khách sáo mà là lễ phép.

Nhưng Cố Trường An lại không định nói về chuyện lễ phép với cô, anh chỉ cảm thấy da mặt cô gái này quả thật là rất mỏng. Bị mình nhìn thôi đã suýt khóc, anh còn dám nói câu nào nữa chứ. Nhét khăn tay vào túi, hai người chẳng ai nói với ai câu nào, trước sau trở về đại sảnh hội trường.

“Cảm ơn anh, Cố sư huynh.” – Phó Dục Ninh bình tĩnh lại, có chút áy náy trước mặt Cố Trường An.

“Khách sáo rồi.” – Cố Trường An bình thản nói – “Về đi thôi, họ còn đang chờ em.”

Phó Dục Ninh đáp ừ, cố gượng cười rồi quay người bước thật nhanh chẳng dám quay đầu lại, giống như đang chạy trốn anh vậy. Cố Trường An khẽ cau mày, anh làm cô sợ đến thế ư? Tuy nhiên nghe thấy tiếng vui đùa truyền đến từ hội trường, anh lại cười ôn hòa. Thôi, con gái mà.

Đêm đó tắm rửa xong lúc sắp ngủ, Dương Dương đến tìm cô. Phó Dục Ninh không muốn mở cửa cho bạn mình lắm, bởi vì cô biết cô nàng kia muốn hỏi gì.

Quả nhiên vừa vào phòng Dương Dương liền nhìn cô cười mờ ám. Phó Dục Ninh bị cô nàng nhìn có chút chột dạ, cầm gối đuổi: “Về phòng cậu ngủ đi.”

“Đừng cáu mà Ninh Ninh.” – Dương Dương tùy cơ ứng biến – “Mình biết cậu và Cố sư huynh không có gì.”

“Vậy cậu còn cười?” – Phó Dục Ninh giả bộ tức giận nạt cô bạn mình.

“Được rồi, mình không cười, không cười nữa.” – Dương Dương nói xong nhìn Phó Dục Ninh vài lần, lại không nhin được cười phá lên – “Ôi,

không được, mình không nhận được. Cậu không biết dáng vẻ lúc cậu gọi Cố sư huynh đừng nhìn mà quả thật giống như cô vợ trẻ ấm ức vậy đó.”

“Còn không phải tại cậu à!”. – Phó Dục Ninh giận đến mức cù cô ấy.

Dương Dương sợ nhất trò này, thở hỗn hển vội vàng xin tha. Vất vả lắm mới yên tĩnh lại, hai người đều đỏ mồ hôi đầm đìa, nhìn nhau không nhận được đều bật cười.

Đêm đó Dương Dương ngủ chung với cô. Lúc tắt đèn, cô nói với Phó Dục Ninh : “Ninh Ninh, thật ra thì mình thấy cậu và Cố sư huynh rất xứng đôi đấy.”

“Đừng nói vậy.” – Cách lớp chặn, Phó Dục Ninh khẽ đá Dương Dương.

“Sao lại nói vậy chứ hả? Dù sao hai người bọn cậu một người chưa cưới một người chưa gả mà?” – Dương Dương không phục, cô nàng càng lúc càng thấy Cố Trường An rất xứng đôi với Phó Dục Ninh – “Mình nói cậu nghe, con người Cố sư huynh điều kiện mọi mặt đều rất tốt. Tướng mạo thì rõ như ban ngày không cần nói nhiều. Năng lực thì thành tích cao, học trò của giáo sư viện sĩ Dương, nghe nói sang năm đến Đại học Khoa học kỹ thuật dạy thế đấy, với trình độ anh ấy thì làm phó giáo sư tuyệt đối không nói chơi. Gia đình thì nghe nói cha mẹ đều không còn, trên đời chỉ có hai người anh trai đều đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong quân đội.”

Cô ghé vào tai Phó Dục Ninh nhỏ giọng nói: “Đều là đánh giặc, trên người có chiến công. Còn nữa, tác phong con người anh ấy lại tốt, ngoài chuyện công việc hiếm khi thấy anh ấy qua lại với phụ nữ. Nếu buộc phải nói có điểm không tốt thì là anh ấy lớn hơn cậu chín tuổi, có vẻ hơi già.”

Phó Dục Ninh vốn nghe đến sắp ngủ gục, nghe thấy câu nói sau cùng cũng tỉnh táo cười: “Tuổi tác ở đàn ông không có rõ ràng như vậy chứ? Hơn nữa, người ta là chín chắn thận trọng, không phải già đâu.”

“Đúng, đúng, đúng, mình cũng là ý này, là diễn đạt không đúng rồi.” – Dương Dương cũng vui vẻ - “Nghe cậu nói như vậy, không phải là cũng có

ý đó với Cố sư huynh đấy hả?”

Phó Dục Ninh đỏ mặt, không trả lời.

Dương Dương không kiên nhẫn huých cô: “Nói đi, rốt cuộc cậu có vừa ý Cố sư huynh chút nào không vậy?”

Phó Dục Ninh không nhin được thở dài, vô cùng nghiêm túc trả lời Dương Dương: “Đâu đến phiên mình không vừa ý anh ấy. Nghĩ thử đi, sao Cố sư huynh sắp ba mươi tuổi rồi vẫn còn chưa kết hôn, người xuất sắc giống như anh ấy ắt hẳn không thiếu người theo đuổi đúng không? Kéo dài đến hiện tại có mấy người phụ nữ lọt vào mắt anh ấy đâu. Mình lại không phải ba đầu sáu tay, làm sao có thể là người anh ấy vừa ý cơ chứ? Cho nên đừng suy nghĩ nhiều nữa, mau ngủ đi, ngủ đi.”

Dương Dương nghĩ ngợi, cảm thấy Phó Dục Ninh nói rất có lý. Dù trước giờ cô luôn miệng mồm lạnh lợi, nhưng nghe cô bạn thân mình nói như vậy thì trong lòng có hơi bất mãn mà lại chẳng biết nói gì.

“Nếu thật mọc ba đầu sáu tay e rằng Cố sư huynh cũng không cần đâu. Vậy không phải là yêu quái sao?”

Dương Dương khe khẽ thì thầm, quay đầu đi ngủ, nhưng Phó Dục Ninh lại thao thức một hồi.

Chương 3

Thoắt cái đã đến ngày cưới của Dương Dương và Chu Ân. Phó Dục Ninh dậy thật sớm đến giúp cô dâu tiếp đón khách mời, khách cũng khá nhiều nên cô bận chân không chạm đất, nhận tiền mừng cũng mỏi cả tay. Hơn mười một giờ đám cưới chính thức bắt đầu, Phó Dục Ninh bận rộn suốt một buổi sáng, giờ phút này xem như đã hoàn thành đại nghiệp, núp bên cạnh xem cuộc vui.

Cô lướt mắt nhìn qua mọi người ở đây, trong đại viện người có thể đến tham dự đám cưới đều đến cả, nhưng duy chỉ không thấy Cố Trường An

đâu. Phó Dục Ninh cảm thấy lạ, theo lý thuyết Chu Bân là đàn em cùng thầy với anh. Trước đám cưới anh chạy tới chạy lui bận rộn giúp nhiều như vậy, không lý nào không đến tham dự lễ cưới. Lễ nào anh cũng nghe thấy lời đồn đại gì đó, vì kiêng dè nên mới không đến ? Nhưng chuyện này cũng khó hiểu, nếu thật sự vì vậy chẳng phải càng có vẻ chột dạ sao ?

Thôi, dù sao cũng không liên quan gì đến cô. Phó Dục Ninh ổn định tinh thần, chăm chú xem cô dâu chú rể trên sân khấu.

Dù rằng Viện nghiên cứu đều là nhóm người tri thức cao cấp, nhưng lúc quây quá thật sự còn hơn cả người bình thường. Hơn nữa còn nghĩ ra vô số trò độc địa, có lẽ là bình thường áp lực công việc quá lớn, dồn nén đã lâu, nên khi có cơ hội liền bộc phát. Bình thường tất cả mọi người đều ở kí túc xá, không chơi trò phá rối động phòng được, thế là sau khi ăn uống no nê, mọi người bắt đầu quấy phá hôn lễ.

Phó Dục Ninh sợ bị Dương Dương tính sổ sau nên không tham gia vào chuyện này, chỉ ở bên cạnh xem, cô bị trò đùa của họ chọc cười tít mắt. Trên sân khấu Dương Dương và Chu Bân bị mọi người xúi giục ăn chung một quả táo, hai người rất vất vả ăn ý nhanh chóng cắn quả táo, kết quả có người dở trò kéo sợi dây buộc quả táo lên khiến hai người cắn hụt, suýt nữa cắn vào miệng nhau. Mọi người dưới sân khấu nhìn thấy cảnh này liền đồng loạt vỗ tay reo hò hưởng ứng.

Cố Trường An bước vào đại sảnh hội trường trong tiếng vỗ tay vang dội, vừa đi vào anh liền cảm nhận được không khí náo nhiệt bên trong. Liếc nhìn dáng vẻ cô dâu chú rể nhếch nhác trên sân khấu, khuôn mặt anh khẽ thư thái. Anh không phải người thích góp vui nên cố ý chọn giờ này mới đến, không ngờ đúng lúc mọi người đang hăng hái khí thế bừng bừng.

Cố Trường An chọn ghế hàng sau ngòai xuống, ánh mắt lướt nhìn từng người phía trước, cuối cùng dừng lại chỗ Phó Dục Ninh. Có lẽ vì ngòai riêng biệt một mình nên bắt mắt, cô mặc bộ váy màu xanh nhạt, tóc dài đen nhánh chia làm hai buộc lại xoắn hồ trước ngực. Nhìn từ phía anh chỉ có thể

thấy được nửa gương mặt cô, thấy vẻ mặt cô chăm chú nhìn lên sân khấu, khóe môi khẽ nhoẻn cười. Không biết nhìn thấy gì đột nhiên cô rất vui, ôm bụng cười đến gập cả lưng, tiếng cười trong veo thu hút cái nhìn của người bên cạnh. Một cô gái hoạt bát lanh lợi như vậy, cho dù cố ý khiêm tốn nhưng chỉ cần một cử động lơ đãng thôi cũng khiến người khác phải ngoái đầu nhìn.

Lòng thoáng xao động, anh bất chợt đứng lên.

Phó Dục Ninh đang mê mẩn nhìn cô dâu chú rể trên sân khấu, đột nhiên cảm giác được người bên cạnh đều tránh sang một bên, nghiêng đầu vừa nhìn đã thấy được Cố Trường An đến rồi. Chẳng hiểu vì sao nhìn thấy người này, Phó Dục Ninh liền có chút lúng túng. Cô ngồi thẳng lên, vô cùng lịch sự chào anh : " Cố sư huynh."

Cố Trường An gật đầu, đưa một phong bì tiền mừng ra. Phó Dục Ninh nhận lấy, chỉ vừa sờ vào đã phát giác phần tiền mừng của anh nhiều hơn người khác. Cô nhanh chóng nhét vào chiếc túi nhỏ mang theo bên người, lấy sổ ra mời anh ký tên.

Giữa hai người là một chiếc bàn nhỏ, Cố Trường An cúi người ký tên của mình, Phó Dục Ninh nhìn nét chữ Khải⁽¹⁾ đoạn chính của anh, tấm tắc khen một câu tự đáy lòng : " Cố sư huynh, chữ của anh viết đẹp quá."

(1) Chữ Khải (khai thư hay chính thư) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỉ III công nguyên. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Trung hiện nay.

Cứng cáp mạnh mẽ, khẳng khái phóng khoáng, quả thật chữ như người. Đối với lời khen ngợi vô tư của cô Cố Trường An chỉ cười trừ, nhưng không ngờ Phó Dục Ninh nói tiếp : " Cố sư huynh, em có thể nhờ anh giúp một việc không ?"

Cố Trường An cúi đầu nhìn cô : " Giúp việc gì ?"

Phó Dục Ninh nhanh chóng lật sổ đến tờ khác : " Tờ này bị nhòe mực trông xấu quá, anh có thể chép lại tờ này giúp em không ạ, em muốn giữ sạch sẽ giao cho Dương Dương."

Ánh mắt cô sáng rỡ nhìn anh, Cố Trường An bị ánh nhìn khao khát của cô làm bật cười : " Đây là lỗi của em, sao em không tự sao chép lại ?"

Phó Dục Ninh không ngờ anh sẽ hỏi như vậy. Theo cô thấy, Cố Trường An là một người tốt tính, dễ nói chuyện. Bị anh nhìn với ánh mắt giả vờ chất vấn " Lẽ nào em muốn lười biếng ?" Phó Dục Ninh cảm thấy khó hiểu, lòng có chút hồi hộp, cô úp mở giải thích : " Chữ viết của em không đẹp."

" Em viết anh xem." - Anh làm như không tin, đưa bút cho cô - " Viết tên của anh và em đi."

Phó Dục Ninh cầm bút máy anh trao giống như cầm củ khoai lang nóng bỏng tay. Cô nhìn cây bút máy, không biết nghĩ ngợi điều gì. Cố Trường An kiên nhẫn chờ đợi, một lúc lâu sau mới thấy cô ngẩng đầu lên, lơ đãng lờm anh rồi soàn soạt viết lên sáu chữ vào sổ " Cố Trường An, Phó Dục Ninh.

Cố Trường An nhìn sang, ý nghĩ đầu tiên là hóa ra tên cô là ba chữ, sau đó mới nhận ra thì ra cô cũng không phải viện cố, chữ của cô quả thật là không được đẹp lắm. Ngón tay nhẹ nhàng gõ hai cái lên bàn, Cố Trường An mỉm cười.

Phó Dục Ninh bị anh cười chỉ muốn tìm lỗi mà chui vào, gò má cô nóng ran bèn lấy tay che đi sáu chữ cô viết : " Đã nói là xấu rồi mà."

" Bây giờ thì anh biết rồi." - Cố Trường An đưa tay cầm sổ qua, nhận lấy bút máy - " Việc này anh đành phải giúp thôi."

Phó Dục Ninh vô cùng chán nản ngồi bên cạnh nhìn anh sao chép, trong lòng không ngăn nổi nỗi hối hận dâng trào khi còn bé sao không siêng năng rèn chữ, lúc ba mẹ muốn cô rèn chữ cô luôn làm nũng lười biếng, trốn trong phòng sách đọc sách. Xem cả nửa quyển sách mà chữ chưa viết được vài tờ

nên mới viết ra chữ gà bới thế này, thường bị đám bạn học chế giễu là chữ như trẻ con.

" Em bao nhiêu tuổi ?"

Phó Dục Ninh chớp chớp mắt, trả lời chẳng hề suy nghĩ : " Trước khi đến đây, vừa qua sinh nhật hai mươi."

" Còn đang đi học à ?"

" Vâng."

" Học lớp mấy rồi ?"

" Đại học năm thứ hai."

Học đại học rồi à. Cố Trường An liếc nhìn cô, lại cúi đầu tiếp tục sao chép : " Học ngành gì ?"

" Ngôn ngữ học Tiếng Trung."

Phó Dục Ninh trả lời xong mới phát hiện sao mình nghe lời anh thế nhỉ, anh hỏi gì liền đáp nấy. Cô quay đầu, Cố Trường An cũng không hỏi nữa, cúi đầu chuyên tâm sao chép danh sách.

Lúc Cố Trường An viết xong cái tên cuối cùng, mọi người đã náo loạn cả lên rồi. Cô dâu Dương Dương uống chút rượu, đi xuống kéo Phó Dục Ninh lên cứu giúp, cùng nhau chơi đùa với nhóm họ. Phó Dục Ninh không có cách nào đành phải theo cô dâu và nhóm lính nữ nắm tay múa hát một bản nhạc. Trong nhóm người chỉ có mỗi cô mặc váy, lúc xoay tròn mép váy bay phất phơ, trong mắt người khác quả thật giống như chim sơn ca vui vẻ. Sau khi nhảy xong cả người Phó Dục Ninh đều choáng váng, không chú ý đã bị người ta chuốc một ly rượu trắng nên bị sặc ho sù sụ, nước mắt đều tràn ra. Cô mờ hồ cảm thấy không đúng, định xuống sân khấu lại không ngờ mọi người bắt đầu chơi trò giành ghế, cô chóng mặt, vòng đầu tiên đã bị loại.

Người dẫn chương trình xấu xa đưa đến một chiếc hộp, bao bằng giấy đỏ bảo cô rút ra một chiếc thăm, chịu trừng phạt theo gợi ý trong đó. Phó Dục Ninh vỗ ngực liên hồi vô cùng đau đớn nhớ lại, trò này là do cô đề xuất với Dương Dương, không ngờ mình lại xui xẻo thành kẻ đầu tiên bị phạt. Bất đắc dĩ chỉ đành nhận phạt. Cô rút bừa một chiếc, đưa cho người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình vừa mở ra xem liền vui mừng : " Chọn một bạn nam ở đây, cùng nhau uống rượu, ôm nhau xoay ba vòng tại chỗ."

Dưới sân khấu bùng nổ, đông đảo bạn nam xoa tay nóng lòng muốn thử. Phó Dục Ninh dao dác dác nhìn đám người, không biết chọn người nào cả.

Người dẫn chương trình giục cô : " Chọn một bạn đi."

Phó Dục Ninh vẫn do dự : " Tôi không biết phải chọn ai." Cô khẽ nói, sắc mặt ửng đỏ, ngón tay xoắn lấy nhau.

Người dẫn chương trình cười : " Nhiều bạn nam như vậy nhắm mắt cũng có thể chọn một mà !"

Được rồi ! Phó Dục Ninh hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, đưa ngón tay ra chỉ bừa. Trong nháy mắt, người trên sân khấu lẫn dưới sân khấu đều yên lặng. Phó Dục Ninh hé mắt, thấy người được mình chọn trúng - Cố sư huynh, Cố Trường An. Chẳng anh biết đứng ở phía trước tự lúc nào. Phó Dục Ninh ngơ ngác nhìn anh, vẻ mặt giống như đã làm chuyện phạm lỗi rồi.

Mọi người kinh ngạc trong thoáng chốc, lại bắt đầu sôi nổi ồn ào. Cố Trường An, đây là người nào chứ, cao quý bất phàm, làm người làm việc đều cẩn thận kỹ càng, hiếm khi xuất hiện vào những trường hợp như thế này, huống chi là tham dự trò chơi nho nhỏ ở đây.

Người dẫn chương trình cũng là một đàn em cùng ngành với Cố Trường An, thấy Phó Dục Ninh chỉ anh trong lòng cũng không nhịn được tiếng thở

dài. Cô gái này chọn ai không được lại chọn nhằm vị đàn anh không gần sắc nữ của anh ta. Nhưng dù sao đây cũng là trò chơi, anh ta vẫn phải làm cho chu toàn.

" Sư huynh, anh xem... ?" - Anh ta nịnh nọt đưa micro cho Cố Trường An.

Cố Trường An liếc nhìn Phó Dục Ninh, chỉ chốc lát như vậy cô đã hối hận cắn đỏ cả môi rồi. Anh khẽ cười, nhận lấy micro, tiếng nói trầm ấm :

" Con gái không biết uống rượu, uống với nhau thì thôi khỏi." - Anh liếc nhìn đám bạn học và đồng nghiệp sôi nổi bên dưới - " Ly này tôi uống thay cô ấy."

Vừa dứt lời, một tràng pháo tay ủng hộ nhiệt liệt vang dậy khắp hội trường. Phó Dục Ninh hoàn toàn sửng sờ, Dương Dương phía sau huých cô : " Đứng chờ ra đó làm gì, mau rót rượu đi."

Phó Dục Ninh cắn môi dưới, rót hai ly rượu, đưa cho Cố Trường An. Anh nhận lấy uống một hơi cạn sạch, nhanh chóng và dứt khoát khiến mọi người trầm trồ khen ngợi.

Anh khẽ cau mày đặt ly rượu xuống, đưa hai tay về phía cô. Phó Dục Ninh do dự, bước lên đặt tay lên vai anh. Khoảng khắc cô được Cố Trường An ôm, tiếng hoan hô trong hội trường suýt có thể bay cả nóc nhà. Phó Dục Ninh hoàn toàn xấu hổ chẳng dám nhìn xuống, mặt cô hướng vào trong, lặng lẽ đếm thầm : " Một... hai... ba... "

Xoay xong ba vòng anh buông hai tay ra, cô nhanh chóng lùi ra khỏi lòng anh, giống như chẳng hề xảy ra chuyện gì. Sau một trận ồn ào, rốt cuộc hai người cũng được xuống sân khấu.

Phó Dục Ninh ngồi trên ghế, cảm nhận được trái tim mình vẫn còn đang đập thình thịch rộn rã. Khóe mắt liếc nhìn Cố Trường An ngồi bên cạnh, anh vẫn điềm tĩnh giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Cuối cùng không đè nén được, cô cất tiếng hỏi anh : " Cố sư huynh, mới vừa rồi anh... " Rõ ràng là ngồi ở đây mà, sao lại đi lên phía trước vậy ?

Cố Trường An ừ, tuy không nhìn cô nhưng lại nói một câu khiến cô đỏ mặt tía tai : " Anh cố ý đấy."

Chương 4

Sau đám cưới, trong Viện nghiên cứu ai ai cũng biết đến Phó Dục Ninh, khiến cô thật muốn dọn đồ đạc lập tức trở về Tây Ninh. Nhưng Dương Dương quán lấy cô năn nỉ bảo cô ở thêm vài ngày, đợi Chu Bân hoàn thành giai đoạn thí nghiệm hiện tại, khi đó vợ chồng họ sẽ cùng về chung. Phó Dục Ninh mặc kệ, kết quả hôm đó liền nhận được điện thoại ba mẹ gọi đến từ Tây Ninh, , nói muốn cô đi chung với vợ chồng Dương Dương.

Phó Dục Ninh uể oải cúp điện thoại, Dương Dương ở bên cạnh an ủi cô :” Không phải trò chơi thôi sao, đừng coi là thật.”

“ Mình không để ý chuyện đấy.” Phó Dục Ninh nhỏ giọng nói.

“ Vậy cậu để ý chuyện nào ?”- Dương Dương cười xấu xa trêu ghẹo cô – “ Mau nói với mình đi.”

Phó Dục Ninh hừ, không để ý đến cô nàng nữa.

Anh cố ý đấy ...

Nhớ đến bốn chữ này của Cố Trường An khiến Phó Dục Ninh liền cảm giác khuôn mặt mình nóng bừng. Anh nói lời này là có ý gì nhỉ, là trong lúc rảnh rỗi trêu đùa cô chơi hay là ý khác ? Phó Dục Ninh không dám nghĩ nhiều, cũng không dám nói với Dương Dương, chỉ sợ là tự mình đa tình.

Sự thật cũng chứng minh im lặng là một lựa chọn sáng suốt. Sau hôn lễ cô cũng chưa từng gặp lại Cố Trường An, nghe Chu Bân nói Cố sư huynh lại đi nghiên cứu với viện sĩ Tống rồi. Tin tức kia khiến Phó Dục Ninh cảm

thấy hơi nhẹ nhõm, nhưng đa phần là cô nghĩ không biết liệu trước khi mình đi có thể gặp anh hay không. Nếu quả thật không gặp được, vậy trong đám cưới là lần gặp mặt cuối cùng rồi. Ý thức được điều này, Phó Dục Ninh lại thấy lòng có chút buồn bã, điều này khiến cô hoảng hốt.

Nếu vậy thì quả thật đó là lần gặp cuối rồi. Cô hẳn là may mắn lắm vì cô chẳng hỏi gì và anh cũng chẳng nói gì cả. Nếu không, lúc này có thể cô sẽ không nguôi ngoai nỗi buồn được.

Sau khi nghĩ thông suốt, Phó Dục Ninh càng muốn trở về Tây Ninh, nhớ nhà đến mức ban đêm suýt khóc. Nhưng ba mẹ lo lắng an toàn của cô, lúc đến nhờ người đưa cô nửa chặng đường, lúc trở về biết có vợ chồng Dương Dương đi chung lại càng kiên trì nhờ hai vợ chồng họ trông chừng cô. Không có cách nào khác Phó Dục Ninh đành phải chờ.

Lúc ấy gần đến cuối tháng Tám, đương lúc nóng nhất ở Thành phố B. Phó Dục Ninh từ nhỏ đã lớn lên ở Tây Ninh, chưa bao giờ trải qua mùa hè nóng nực như vậy, mỗi ngày đều như lá trên cây bị phơi khô, ủ rũ chẳng có chút sức sống nào. Ngay cả ăn cơm cũng chẳng màng, ngày nào Dương Dương đều phải réo gọi.

Ngày hôm nay nóng đến ba mươi độ, hai người ở trong phòng rề rà cả buổi. Phó Dục Ninh chẳng biết làm sao đành phải thay bộ váy theo Dương Dương đến nhà ăn dùng cơm. Hai người vừa xuống tầng một liền thấy một trước xe con đỗ trước tòa nhà, khi cửa xe mở ra có hai người bước xuống. Một là Chu Bân chồng của Dương Dương, một là Cố Trường An mất tích mấy ngày nay không thấy mặt đâu. Phó Dục Ninh thoáng sửng sốt khi nhìn thấy anh, cô liền bị Dương Dương kéo đến.

“ Cố sư huynh, anh trở về rồi ạ.” – Dương Dương cất tiếng chào Cố Trường An.

Cố Trường An cười “ Ừ “, ánh mắt thoáng lướt qua Phó Dục Ninh ở bên cạnh. Có lẽ mới vừa từ nơi râm mát chạy ra nắng, mắt cô không mở to được hơi nheo lại, gương mặt cũng bị phơi đến đỏ ửng. Trông cách ăn mặc trang

điểm lại mát mẻ, bộ váy lụa màu trắng, hai bím tóc buộc lên thành đuôi ngựa cao cao, lắc lư sau ót, trông rất thoải mái.

Phó Dục Ninh vốn cũng định đi theo bắt chuyện chào hỏi nhưng bị anh nhìn như thế lại không thốt nên lời, đành đứng bên cạnh Dương Dương, khẽ cúi đầu.

Hai người này đến đưa dưa hấu, Chu Ân mang theo một quả dưa đi đến phòng Dương Dương trước. Phó Dục Ninh đành phải dẫn Cố Trường An đến phòng của cô. Mở cửa phòng, Cố Trường An đặt dưa hấu lên bàn. Anh nhìn cô ngoan ngoãn đứng một bên, nói :” Dưa hấu này đã ướp lạnh, ăn ngay để giải nóng. Nhưng nếu dạ dày em không tốt thì để chốc nữa ăn trưa xong trở về rồi ăn.”

Phó Dục Ninh đáp lại, lát sau mới ngẩng đầu hỏi anh :” Cố sư huynh anh có khát không, em rót cốc nước cho anh nhé.”

Cố Trường An không khát, nhưng nghĩ đến Chu Ân ở trong phòng với vợ sẽ chậm trễ một chút liền đồng ý. Thấy cô vẫn cúi gằm không dám ngẩng đầu lên, anh đã biết nếu từ chối sẽ khiến cô càng lung túng hơn.

Phó Dục Ninh vội vàng rót cốc nước cho anh, Cố Trường An kéo ghế ngồi xuống, nhận lấy cốc nước hoa quả màu đỏ thắm, anh ném thử, mày mướng sao :” Nước ô mai à ?”

Phó Dục Ninh ngồi trên giường đối diện anh, khẽ ừ rồi hỏi lại :” Khó uống sao anh ?”

“ Không có.” – Cố Trường An lại uống một hớp, lần này uống hơn nửa cốc. Nghiền ngấm thưởng thức, anh nói – “ Hơi chua.”

Hóa ra anh cũng uống không quen, Phó Dục Ninh nghĩ đến không nhịn được bật cười, gương mặt hiện lên hai lúm đồng tiền dễ thương – “ Mới vừa rồi em uống cũng thấy chua đấy ạ, nhưng mà vì trời nóng quá, Dương Dương bảo uống cái này có thể giải nóng.”

Khi cô nói xong câu này, Cố Trường An bất chợt ngẩng đầu lên nhìn cô. Ánh mắt vô tình giao nhau Phó Dục Ninh cảm thấy tim mình đập rộn ràng. Để che giấu vẻ khác thường của mình, cô vội vàng cầm cốc nước ô mai khác nhấp một miếng.

Cố Trường An cười hỏi cô :” Mùa hè thành phố B rất nóng, so ra, Tây Ninh mát hơn nhiều nhỉ.”

Nói đến nơi quen thuộc, Phó Dục Ninh liền tự nhiên hơn. Khóe môi cô khẽ nhoẻn cười :” Nếu như ở Tây Ninh bây giờ em còn mặc được cả áo dài tay đấy, chẳng cần phải mặc chiếc váy này.”

Cô nói xong kéo kéo vạt váy, ánh mắt Cố Trường An thuận theo nhìn chiếc váy cô, từng đóa hao li ti, nhã nhặn lãnh đạm.

“ Chuẩn bị khi nào trở về ?” Anh đột nhiên hỏi như thế.

Phó Dục Ninh sửng sốt, đáp :” Em định về chung với Dương Dương và Chu Ân, chừng một tuần nữa.”

Cố Trường An nhẹ gật đầu :” Anh biết rồi.”

Biết rồi ư ? Anh biết gì cơ chứ ? Phó Dục Ninh khó hiểu.

Sáng sớm hôm sau Phó Dục Ninh còn đang ngủ trên giường đã bị Dương Dương đánh thức, nói là Cố sư huynh đang đợi dưới lầu. Chỉ tích tắc Phó Dục Ninh choàng khỏi cơn mơ, hỏi Dương Dương :” Anh ấy chờ mình làm gì ?”

Cô nàng cười xấu xa đáp :” Chuyện hai người làm sao mình biết.”

Phó Dục Ninh đành vội vã rửa mặt, chạy xuống lầu gặp anh. Cố Trường An vốn ngồi trong xe, thấy cô liền bước xuống.

“ Cố sư huynh, anh tìm em có việc gì ạ ?” – Vẫn chưa hết thờ hờn hển, Phó Dục Ninh liền hỏi.

“ Cũng không có việc gì.” - Cố Trường An nhìn cô, nét mặt thản nhiên –
“ Không phải em nói còn một tuần nữa trở về Tây Ninh sao, đúng lúc khoảng thời gian này anh rảnh rỗi có thể đưa em đi dạo một chút trong thành phố B.”

Phó Dục Ninh ngại ngùng :” Em ... “

“ Chu Ân bận thí nghiệm, nếu không đã bảo cậu ấy lái xe đưa bọn em đi rồi. Nếu em muốn cũng có thể gọi Dương Dương theo.”

Nếu gọi bạn mình theo có vẻ không hay cho lắm, giống như cô không yên tâm với anh vậy. Phó Dục Ninh vội vàng nói :” Không cần, không cần gọi Dương Dương ... “. Hơn nữa, điều cô do dự không phải là việc này.

“ Vậy thì lên xe đi, đã đến thành phố B một chuyến rồi mà không ngắm phong cảnh nơi này không thấy đáng tiếc à ?” Anh hỏi cô.

Phó Dục Ninh không biết nên nói gì, im lặng chốc lát, cô lấy hết can đảm ngẩng đầu nhìn về phía Cố Trường An. Ánh mắt của anh trong veo và ôn hòa, đáy mắt gợn nét cười. Nhìn vào mắt anh, lời từ chối gì đều không thốt ra được. Cô cúi đầu, thẹn thùng bước bên xe.

Ngày hôm đó, anh dẫn cô đi chơi cả ngày, sau khi ăn tối ở một nhà hàng tư nhân xong mới trở về. Phó Dục Ninh mệt mỏi vô cùng, tắm rửa xong liền đi ngủ, khiến Dương Dương cố ý đến phòng cô mượn cố ngủ cùng nhưng thực ra là thăm dò tin tức, kết quả không được nên tức muốn chết. Hôm sau vừa sớm tinh mơ, Cố Trường An lại đúng giờ đúng giấc chờ dưới lầu, Dương Dương đưa mắt nhìn Phó Dục Ninh lên xe, ban đêm lại khoác trắng sao đón cô trở về. Cứ thế lặp đi lặp lại kéo dài suốt bốn ngày. Đến buổi tối ngày thứ tư, Cố Trường An đưa Phó Dục Ninh về trước tám giờ tối, cuối cùng Dương Dương bắt được cơ hội này liền tra khảo cô một phen.

“ Ninh Ninh, đây rốt cuộc là sao ?”

Cho đến bây giờ, Dương Dương cũng không biết rõ vị đại thần Cố sư huynh này cuối cùng nghĩ thế nào. Cô cũng không phải không nghĩ đến việc

hỏi Chu Bân chõng mình nhưng anh cô lại kín miệng vô cùng, dù có hỏi thế nào đều chỉ nói một câu : Yên tâm, Cố sư huynh có chừng mực.

Phó Dục Ninh mới là người rối rắm nhất. Bốn ngày nay, anh đưa cô ra ngoài chơi, giống như lời anh nói là chỉ đi chơi thôi, chẳng nói gì khác cả. Nếu anh nói ngược lại đã tốt, cô cũng không cần vừa đi chơi vừa suy đoán. Nhưng người này chẳng nói gì hết, cô nôn nóng chết đi được. Cũng không thể bảo một cô gái hỏi ra miệng, sau đó lại nghe anh trả lời là " Cô bé nghĩ gì thế " đúng không ? Có bị đánh chết cô cũng không làm chuyện ngu ngốc này.

Phó Dục Ninh gõ tay lên đầu, không nói lời nào. Dương Dương hỏi không ra nguyên do, ở bên cạnh sốt ruột, đẩy đẩy bạn mình : " Ninh Ninh, hiện tại trong viện đều nói Cố sư huynh có ý với cậu. Cậu thấy sao ? "

" Mình không biết." Phó Dục Ninh thành thật trả lời.

" Vậy nếu là thật thì sao ?" - Dương Dương lại truy vấn - " Nếu anh ấy có ý thật với cậu thì cậu làm sao ? "

" Có thể làm sao chứ ?" - Đợi một lúc lâu, Phó Dục Ninh mới nói - " Mấy ngày nữa mình đã về Tây Ninh rồi, sau đó có đến đây nữa hay không đâu ai biết được."

Dương Dương nghe rõ ý của cô, im lặng hồi lâu, khe khẽ thở dài. Phó Dục Ninh nghe trong lòng lại có chút buồn bã.

Ngày hôm sau trời đổ mưa tí tách, quét sạch cơn nắng nóng gay gắt mấy ngày liên tiếp vừa qua. Vốn là chuyện khiến người ta vui mừng nhưng Phó Dục Ninh nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, trong lòng lại tiếc nuối. Cô nghĩ, có lẽ Cố Trường An sẽ không đến rồi. Ý nghĩ này vừa xuất hiện, dưới lầu liền vang lên hai tiếng còi xe ngăn ngui. Phó Dục Ninh thầm giật mình, hơi khó tin kéo cửa sổ ra. Dưới lầu, Cố Trường An che chiếc ô đen, vẫy tay với cô.

Phó Dục Ninh kìm nén nỗi hân hoan trong lòng, cực kỳ nhanh chóng xuống lầu. Lúc đến tầng một, nhìn thấy bóng dáng của anh mới từ từ bước

chậm lại. Cô đi đến trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn trời : " Hôm nay trời mưa làm sao đi dạo đây anh ?"

Cố Trường An giơ ô qua đỉnh đầu cô, che lại hạt mưa bụi li ti : " Vậy hôm nay chúng ta sẽ không đi xa quá."

Phó Dục Ninh quay đầu nhìn anh, cười ngọt ngào đồng ý : " Được ạ."

Cố Trường An đưa cô đến Đại học Khoa kỹ thuật quốc phòng, trường cũ của anh. Đang lúc nghỉ hè, trong sân trường vắng lặng như tờ, thỉnh thoảng có vài người mặc quân trang, đều là giáo viên trong trường. Che chung chiếc ô, giẫm lên mấy chiếc lá rơi, đi trong sân trường mưa lất phất, Phó Dục Ninh cảm thấy trong lòng vô cùng bình an.

" Sư huynh, ban đầu anh nghĩ thế nào mà học trường quân đội thế ?" Cô hỏi anh.

Cố Trường An nhìn phía trước, cười đáp : " Xem như là mơ ước trở thành một nhà khoa học mặc quân trang thôi."

Mơ ước này thật đúng là quá vĩ đại, Phó Dục Ninh vỗ tay khen anh.

" Còn em ?" - Cố Trường An hỏi - " Sau này muốn làm gì ?"

" Em học sư phạm, sau này có thể ra trường làm giáo viên." - Phó Dục Ninh nói xong, cau mày - " Có điều em không muốn làm cô giáo."

" Tại sao ?"

" Em còn muốn đi học tiếp ạ." - Phó Dục Ninh quay người, đi ngược lại từng bước, có thể đoán mặt nói chuyện với anh - " Em muốn thi lên thạc sĩ, nhưng lại không biết là có thể thi đậu hay không."

" Tại sao thích học như vậy ?" Tuy là hỏi như thế, nhưng ánh mắt Cố Trường An nhìn cô tràn đầy khen ngợi và khuyến khích.

" Đó là một bí mật." Cô không nói cho anh biết là vì bị trình độ học vấn cao của anh kích thích đâu.

Cố Trường An cũng không hỏi nữa, thấy cô bước lên bậc thềm bên cạnh liền đưa tay dìu cô. Lúc này mưa đã nhỏ, anh xếp ô, từ từ sánh bước cùng cô, suốt quãng đường tán gẫu với nhau nhưng không ai nhắc đến cuộc chia tay sau hai ngày nữa.

Không biết tại sao nghĩ đến việc sắp trở về Tây Ninh, Phó Dục Ninh hơi buồn. Tối hôm qua tiếng thờ dài của Dương Dương quả thật len lỏi đến tận đáy lòng cô. Cô ngủ không được, nghe mưa rơi tí tách suốt đêm, khi tỉnh lại rồi cuộc cũng đã nghĩ thông suốt một chuyện. Bất kể Cố Trường An có ý với cô hay không, hình như cô đã thích anh rồi. Khoảnh khắc nghĩ thông suốt kia, trong lòng giống như có vật gì đó rơi xuống.

Phó Dục Ninh cắn môi, hỏi Cố Trường An : " Sư huynh, sao anh vẫn chưa kết hôn ?"

Cô dò hỏi, nhưng anh dường như không hề kinh ngạc về câu hỏi của cô, thậm chí vẻ mặt anh cũng không thay đổi, vẫn vô cùng bình tĩnh : " Không có người thích hợp."

Phó Dục Ninh không tin : " Trải qua nhiều năm như vậy, anh vẫn chưa gặp được người mình thích ư ?"

Hỏi xong cô liền hối hận. Người mình thích không nhất định là thích hợp, cho dù là người thích hợp cũng không nhất định có thể kết hôn. Quả nhiên Cố Trường An chỉ cười, không trả lời câu hỏi này của cô.

Phó Dục Ninh hơi khó chịu, định nói thêm gì nữa thì Cố Trường An bỗng nói : " Bậc thềm này càng ngày càng cao rồi, càng đi lên nữa thì anh sẽ không với tới để dìu em được, đi xuống thôi."

Phó Dục Ninh đột nhiên giận dữ, hất tay anh ra, nói : " Em không muốn đi xuống."

Cố Trường An thảng thốt, nhìn bàn tay trống rỗng một lúc lâu mới bình tĩnh.

" Không được." - Anh kiên trì - " Lỡ như sơ suất ngã xuống bị thương thì sao ?"

" Vậy thì anh đỡ lấy em."

" Đó là hai chuyện khác nhau." - Về mặt Cố Trường An cũng trở nên nghiêm túc - " Nhanh lên nào, nhảy xuống đi."

Phó Dục Ninh hiếm khi thấy anh nổi giận, chỉ có vào lúc này cô mới nhớ ra anh vẫn là Cố sư huynh ở tít trên cao kia. Sau này có thể cô cũng không còn gặp lại người như anh nữa. Nghĩ đến liền khó chịu, chóp mũi cay cay, hốc mắt nóng lên, cô bèn ngồi xồm xuống, hai tay bó gối, đầu cũng cúi gằm vùi vào trong.

Không biết qua bao lâu thì nghe được đỉnh đầu vang lên một tiếng thờ dài thật khẽ. Phó Dục Ninh nghĩ có thể anh thấy cô phiền, cảm thấy cô vô cơ gây sự rồi. Trong lòng cô hối hận sâu sắc, cô vẫn chưa có tư cách giận dỗi trước mặt anh. Lúc cô đang suy nghĩ tìm cách gỡ gạc xoa dịu không khí như thế nào thì bất chợt cảm giác có người ôm lấy cô. Phó Dục Ninh hoảng hốt ngẩng đầu, cô thấy gương mặt anh gần trong gang tấc.

" Ninh Ninh." - Lần đầu tiên anh gọi tên cô - " Anh lớn hơn em chín tuổi, không biết em có để ý hay không ?"

Phó Dục Ninh ngơ ngác, chẳng thốt nổi một câu.

Cố Trường An nhìn cô, nhưng lại cười. Anh hôn lên má cô, nói : " Được rồi, anh biết rồi."

Chương 5

Đêm đó, Phó Dục Ninh vừa về Dương Dương đã phát hiện cô có chút gì đó không ổn. Cô đuổi Chu Bân về phía phòng thí nghiệm, rồi đi đến phòng Phó Dục Ninh. Gõ vài tiếng không ai mở cửa, cô đành lấy chìa khóa dự phòng ra mở. Trong phòng chỉ bật một chiếc đèn bàn, Dương Dương lén lút

đi đến, thấy Phó Dục Ninh nằm nghiêng đối diện tường, giống như đang ngủ.

" Ninh Ninh ?"

"... " Phó Dục Ninh không lên tiếng.

Lúc này Dương Dương mới xác định bạn mình chưa ngủ, cô biết rõ cô bạn thân này dễ tỉnh ngủ, nếu thật đã ngủ rồi mà bị chạm vào người nhất định sẽ thức ngay. Ngồi xuống bên mép giường, Dương Dương khẽ hỏi :
" Sao hôm nay về trễ như vậy ? Có chuyện gì không ?"

" Không có."

Cô nàng vẫn không an tâm, nghĩ ngợi, nói :
" Hôm nay Chu Bân mua vé về rồi, chuyển tàu đêm tối mai."

" Ừ."

Vẫn chỉ là câu trả lời ngắn gọn như vậy, Dương Dương suy đoán tâm trạng Phó Dục Ninh không tốt, về phần nguyên nhân à, đại khái là có liên quan đến Cố Trường An. Cô nàng thờ dãi, nói:

" Tuy cậy mạnh miệng nhưng mình cũng đã nhìn ra cậu thích Cố sư huynh rồi. Song chuyện tình cảm quan trọng là duyên phận, nếu là anh ấy thật... Bọn mình cũng không thể cưỡng người ta đúng không ? Như vậy cũng tốt, đến khi cậu trở về Tây Ninh cũng không cần canh cánh trong lòng vì anh ấy nữa, từ từ sẽ quên thôi." - Nói một hồi cô bắt đầu tự trách mình - " Đều tại mình, không nên để cậu đi xa như vậy. Làm hại cậu... "

" Dương Dương." - Phó Dục Ninh đột nhiên cất tiếng ngắt lời cô - " Không sao."

Được Phó Dục Ninh an ủi như vậy, trong lòng Dương Dương ngược lại càng khó chịu hơn, thoáng chốc hốc mắt đỏ lên :
" Nếu như thật sự không sao thì sao cậu không chịu nhìn mình lấy một cái, trong lòng cậu vẫn đang trách mình... "

" Ôi, nói không sao rồi mà." Phó Dục Ninh trở mình ngồi dậy.

Dương Dương ngẩng đầu nhìn cô, giật mình : " Cậu... "

Trên gương mặt kia nào có vẻ mặt đau lòng thất vọng, má đỏ hây hây, đôi mắt đong đầy nét cười, dưới ánh đèn mờ tối thêm vài phần lả lơi. Cô nói :

" Hôm nay Cố sư huynh nói với mình rồi." - Cô nghĩ đến trong lòng càng ngọt ngào hơn - " Anh ấy hỏi mình, anh ấy lớn hơn mình chín tuổi, mình có để ý không."

Dương Dương sửng sốt : " Cậu đồng ý rồi hả ?"

Phó Dục Ninh gật đầu, xấu hổ che mặt.

Dương Dương ngỡ ngác thật lâu mới hiểu được hết ý trong lời nói này, gào lên một tiếng nhào đến cù cô : " Cậu hay lắm Phó Dục Ninh, cậu trêu chọc mình đúng không ? Thấy trong lòng mình khó chịu, cậu vui lắm phải không ?"

Vừa nói vừa không ngừng cù Phó Dục Ninh, Phó Dục Ninh không chịu nổi xin tha. Hai cô gái nô đùa ồn ào, xua đi không khí ảm đạm trong phòng. Một lúc sau, Dương Dương mới thôi, hai người nằm kề đầu vào nhau, cô hỏi Phó Dục Ninh : " Vậy cậu vẫn định trở về Tây Ninh à, đến lúc đó làm sao ?"

Mới vừa quen nhau, tình cảm chưa ổn định đã chia xa, chuyện thế này gọi là gì đây ?

" Chẳng làm gì cả." - Phó Dục Ninh thuận miệng đáp - " Mình còn chưa học xong đại học, cũng không thể bỏ học được mà."

" Vậy tốt nghiệp đại học thì sao ?" Chuyện này Phó Dục Ninh lại càng không lo lắng, cô cười khúc khích : " Đó là vấn đề Cố sư huynh phải nghĩ, mình lười nghĩ lắm."

Dù sao anh đã nói, chỉ cần cô bằng lòng, anh sẽ luôn luôn ở bên cô.

Dương Dương hoàn toàn hết biết nói sao, hóa ra Phó Dục Ninh chẳng quan tâm chuyện gì cả à ? Có điều nghĩ cũng đúng, ai bảo người cô nàng gặp phải chính là Cố sư huynh chu đáo như vậy chứ, số cô thật sự hưởng phúc mà.

Dương Dương lại thêm phần ngưỡng mộ Phó Dục Ninh. Hai ngày sau, nhóm bọn họ vẫn phải rời khỏi thành phố B, trở về Tây Ninh. Hôm đưa tiễn, Cố Trường An đưa họ đến tận sân ga, biết là anh có lời muốn nói với Phó Dục Ninh, vợ chồng Dương Dương đã sớm đi lùi lại sau xa xa. Gương mặt Phó Dục Ninh ửng đỏ, lừ mắt nhìn anh. Cố Trường An cũng không để ý, hiện tại trời hơi nóng, cô mặc bộ váy liền, đầu còn đội mũ, tôn lên khuôn mặt trái xoan càng thêm đáng yêu. Anh giơ tay vén mái tóc rối tung của cô ra sau tai.

" Trên đường theo sát Chu Ân và Dương Dương, đừng một mình chạy lung tung."

" Ừ."

" Về đến nhà gọi điện cho anh, số điện thoại anh đã viết vào sổ bỏ trong túi em rồi, phòng khi em quên mất."

Phó Dục Ninh cười một tiếng, cố ý không nhìn anh. Cố Trường An thấy thế khẽ thở dài : " Anh nên quen em trễ hơn hai năm thì tốt hơn.

" Tại sao ?" Phó Dục Ninh rầu rĩ hỏi ngược lại.

" Khi đó em học xong rồi, anh có thể nghĩ ra lý do giữ em ở lại."

Phó Dục Ninh nghe liền buồn bã, kể từ ngày đó ở đại học Khoa kỹ thuật quốc phòng lòng cô chỉ ngập nổi vui mừng, sau đó hai ngày, ly biệt đến gần từng chút, cô càng lúc càng luyến tiếc. Cô hít mũi, dè nén nước mắt : " Em thấy không phải đâu, anh muốn thừa dịp hai năm này tìm người khác, đến lúc đó gặp em cũng không thích em nữa."

Cố Trường An thấy buồn cười, đưa tay véo mũi cô : " Nhưng bây giờ không phải anh đã sớm gặp em sao, làm sao có thể có người khác được nữa ?"

Phó Dục Ninh nổi tính tiêu thụ, không trả lời. Con gái không thích phân rõ phải trái, Cố Trường An hoàn toàn lĩnh hội rồi, đến bây giờ, anh cũng không biết mình thích cô ở điểm nào nữa. Anh lấy món quà đã chuẩn bị từ sáng sớm trong túi ra, là một chiếc đồng hồ nữ, nhìn chế tác tỉ mỉ cũng biết giá tiền không hề rẻ.

Nhìn anh đeo vào cho mình, trong lòng Phó Dục Ninh vô cùng yêu thích, cô giả bộ như không quan tâm hỏi : " Anh tặng em cái này làm gì ?"

" Không có gì, em đeo để anh an tâm thôi."

Không đầu không đuôi, Phó Dục Ninh mím môi không nói nữa. Chỉ chốc lát sau, tàu hỏa đã đến, Cố Trường An đưa cô lên tàu. Sau khi sắp xếp xong thời gian đã không còn nhiều, anh xuống xe trong hối thúc của nhân viên tàu, không ngờ Phó Dục Ninh cũng theo đến cửa toa.

Anh quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm nghị, cứng rắn nói với cô : " Được rồi, em nhanh quay lại đi."

Phó Dục Ninh thoáng chốc đỏ mặt, không để ý đến bên cạnh còn có những người khác, đưa tay ôm chầm lấy anh : " Em thích anh, anh không được quên em."

Cố Trường An giật mình, rồi ôm cô lại, vỗ nhẹ lưng cô : " Ninh Ninh, anh đã nói thì sẽ luôn giữ lời."

Lúc này Phó Dục Ninh mới an tâm, buông tay ra để anh xuống xe. Sau đó anh đứng trên sân ga, đưa mắt nhìn đoàn tàu rời đi, cô cũng đứng ở cửa toa, mãi cho đến lúc xa rất xa, lúc tàu đã chạy khỏi sân ga vẫn có thể thấy bóng dáng của anh.

Cố Trường An, lòng cô thầm gọi tên anh, nước mắt lại bất giác rơi xuống.

Trở về Tây Ninh, Phó Dục Ninh giam mình trong phòng vài ngày, khiến ba mẹ lo lắng cô gặp chuyện gì đó ở thành phố B. May mà không bao lâu liền nhập học, cô gom đồ đến trường, tránh khỏi vòng truy vấn của ba mẹ.

Đến trường học, mới vừa vào ký túc xá đã bị dì giữ cửa gọi lại, nói là cô có một lá thư, gửi đến chừng vài ngày rồi, bảo cô có rảnh thì đi lấy. Phó Dục Ninh đặt đồ xuống đi theo dì ấy, quả nhiên chính là thư của Cố Trường An gửi đến từ thành phố B. Cô vui mừng suýt nữa thì nhảy cẫng lên, sau khi cảm ơn dì ấy liền về ký túc xá, vừa đặt đồ xuống đã vội vã mở thư ra xem ngay.

Lần nữa thấy nét chữ Khải khảng khái của anh, cô xúc động đến mức rơi cả nước mắt. Sợ người khác nhìn ra vẻ khác thường của mình, cô tận lực kiềm chế lại. Trong thư anh cũng không viết gì đặc biệt, chỉ kể về cuộc sống trong khoảng thời gian này của mình, lại hỏi thăm tình hình của cô, dặn dò cô chăm sóc mình thật tốt. Cả lá thư đều kể bằng lời lẽ bình bình, đến cuối cùng mới viết mấy câu tình cảm.

"Ninh Ninh, thật ta thì anh rất muốn em ở lại thành phố B nhưng biết rõ mình không thể ích kỷ như vậy. Em có gia đình của em, cũng có ước mơ của em, anh thương em đương nhiên cũng sẽ tôn trọng tất cả của em. Anh biết bây giờ vẫn chưa phải lúc, cũng biết cuối cùng có một ngày em sẽ đến bên anh. Nghĩ đến cuộc sống chúng ta ở bên nhau hạnh phúc mấy mươi năm sau này, cuộc chia ly ngăn ngui hiện tại cũng không đáng là gì nữa. Ninh Ninh, hãy tự chăm sóc bản thân em thật tốt để anh yên tâm nhé."

Đọc thư xong Phó Dục Ninh suýt nữa lại muốn khóc. Bởi vì phải tạm thời giấu diếm ba mẹ, khoảng thời gian cô ở nhà đều không dám gọi cho anh, cũng không dám viết thư, sợ ba mẹ biết được lại truy hỏi. Bây giờ vất vả lắm mới có một lá thư, lại khiến cô càng lúc càng nhớ anh hơn. Phó Dục

Ninh cất thư xong, cầm lấy quyển số đi đến trạm điện thoại công cộng ở ngoài trường, bấm số điện thoại anh để lại cho cô.

Bên kia nhanh chóng bắt máy : " Xin chào, tôi Cố Trường An sở bảy lẻ một."

Nghe được tiếng của anh, Phó Dục Ninh không kiềm nổi nước mắt nữa. Cô che miệng khẽ khóc nức nở, bên kia Cố Trường An cho rằng tín hiệu không tốt hoặc là người ta gọi nhầm, lại alo một tiếng thấy vẫn không ai trả lời, lúc định cúp điện thoại chợt trong đầu lóe lên một tia sáng. Anh nín thở, hỏi : " Ninh Ninh ?"

Phó Dục Ninh nghẹn ngào : " Là em."

Cố Trường An thở phào nhẹ nhõm : " Tại sao khi này không nói chuyện ?"

Cô còn đang khóc làm sao nói được chứ.

Cố Trường An đại khái cũng đoán ra, anh ngập ngừng, đè nén tâm trạng, khẽ hỏi : " Nhận được thư rồi sao ?"

" Nhận được rồi." - Cô buồn bã nói - " Em xem xong thư mới điện thoại cho anh. Lúc trước ở nhà... em không dám... "

Biết được bản khoăn của cô, anh dịu dàng trấn an : " Anh biết, không trách em."

Bởi vì tâm trạng cô không ổn định, căn bản đều là anh hỏi một câu, cô đáp một câu, xem như tìm hiểu cuộc sống nửa tháng nay của cô một lượt. Cúi đầu nhìn đồng hồ, Cố Trường An nói : " Sắp mười hai giờ rồi, ăn trưa chưa ?"

" Vẫn chưa."

" Vậy mau đi ăn đi."

" Em không đói." - Phó Dục Ninh nhỏ giọng - " Em muốn nói chuyện với anh."

Cố Trường An bật cười, anh thật đúng là không có cách nào với cô, chỉ có thể dỗ dành : " Em ăn cơm xong lại gọi cho anh. Anh nói trong thư thế nào, đọc lại câu cuối cùng cho anh nghe đi."

Anh bảo cô chăm sóc bản thân thật tốt, để anh yên tâm.

" Em biết rồi." - Phó Dục Ninh một tay cầm điện thoại, một tay xoắn dây điện thoại, rề rà thật lâu mới thốt lên - " Vậy lát nữa em gọi lại cho anh, anh đừng bỏ đi nhé."

" Anh biết rồi." - Cố Trường An thở dài thườn thượt - " Mau đi đi, chốc nữa không còn thịt ăn lại chạy đến khóc với anh."

Phó Dục Ninh bị anh nói xấu hổ vội vàng cúp máy. Lau sạch nước mắt trên mặt, trả tiền xong rời khỏi trạm điện thoại, nhìn bầu trời cao vợi vợi, tâm trạng cô rối cuộc cũng khá hơn một chút.

Sau khi trở về Tây Ninh, hai người hoàn toàn chỉ có thể liên lạc qua thư từ và điện thoại. Có điều khi đó điện thoại còn chưa thông dụng, hoặc là cô xếp hàng dài chờ ở trạm điện thoại công cộng, hoặc là về nhà thừa dịp cha mẹ không ở nhà mà gọi cho anh. Cho nên đa số là cô viết thư cho anh.

Cô thường viết lúc nửa đêm, dùng sách đội chần cao lên, cô núp bên trong, bật đèn pin viết thư cho anh. Nghĩ đến cái gì liền viết cái đó, lan man không hề logic, có đôi khi đang viết liền ngủ mất, tỉnh giấc lại viết tiếp, liên miên không dứt. So ra, thư hồi âm của anh chặt chẽ đơn giản hơn nhiều, có một lần anh còn nói cô sai vài lỗi chính tả trong thư, cũng dạy cô cách viết chính xác. Thân là một sinh viên chuyên ngành Ngôn ngữ văn học tiếng Trung, Phó Dục Ninh cảm thấy anh đang mỉa mai cô sâu sắc. Cô giận, chịu đựng hai ngày không viết thư hồi âm cho anh, ngày thứ ba rối cuộc không nhận được nữa, kháng nghị chỉ đành chấm dứt trong thất bại.

Thư từ qua lại dày đặc như thế chưa đến nửa năm đã chất một chồng thật dày, dĩ nhiên cũng khiến các bạn chung phòng chú ý. Họ đều nghĩ cách thăm dò Phó Dục Ninh, nhưng cô không nói cứ để mặc cho họ suy đoán. Hôm đó, mới vừa ồn ào với mấy cô bạn xong, tắm rửa gội đầu trở về Phó Dục Ninh lại bị dì giữ cửa gọi lại.

Mọi người cười đùa nói cô lại có thư rồi, Phó Dục Ninh đỏ mặt nhận lấy, phát hiện ngoại trừ một lá thư còn có một phiếu gửi tiền. Người gửi chính là Cố Trường An, vừa xem số tiền gửi cô lại hoảng sợ. Nhét đồ cho bạn cùng phòng, cô mặc kín áo đi gọi điện thoại cho anh.

Dường như anh đã sớm đoán được cô sẽ gọi điện thoại cho anh nên nhanh chóng bắt máy, Phó Dục Ninh cũng không nhiều lời, thẳng thắn hỏi anh :

" Em nhận được thư, còn có một phiếu gửi tiền." - Ngập ngừng, cô nói -
" Vì sao anh lại gửi tiền cho em ?"

Cố Trường An chần chừ đáp : " Thời tiết lạnh, ăn ngon mặc ấm, tránh để ngã bệnh."

Phó Dục Ninh biết anh quan tâm mình, nhưng tiền này cầm phòng tay đấy. Không bàn đến cô vẫn chưa gả cho anh, cho dù hai người thật sự đã định ngày cũng không thể một lần cho nhiều như vậy được. Hiện tại cô hối hận vô cùng, thật không nên nói đến chuyện tiền bạc trong lá thư trước.

Hai tháng trước, vì anh trai Từ Kiến Hằng muốn đến thành phố B kinh doanh cho nên ba mẹ lấy hơn phân nửa tiền dành dụm đưa cho anh trai. Dù rằng chẳng có ảnh hưởng gì đến cuộc sống của cô, bởi vì cô cũng không tiêu pha bao nhiêu, càng không phải nói đến ba mẹ nâng niu cô trên tay như hòn ngọc quý, không nỡ để cô chịu khổ. Có điều là tự bản thân ba mẹ khó tránh khỏi có chut eo hẹp. Cô thuận tiện kể chuyện này trong thư, cảm khái tình yêu thương của ba mẹ, nói sau này nhất định phải hiếu thảo thật nhiều với ba mẹ, kết quả là nhận được phiếu gửi tiền này.

Phó Dục Ninh lung túng, mặt nóng bừng. Cô không khỏi suy nghĩ, có thể nào anh cảm thấy cô mượn cơ hội vòi tiền anh không ? Nghĩ đến đây, cô cũng không quan tâm anh nói gì, lập tức nói cho anh biết :” Tiền này em sẽ gửi lại cho anh, sau này đừng gửi cho em nữa.”

Nói xong liền cúp máy, nghe tiếng tút tút ngắt ngụt trong điện thoại, Cố Trường An rốt cuộc cũng ý thức được đây là cô giận anh rồi sao ?

Chương 6

Thật ra Phó Dục Ninh không giận anh, mà là cô thẹn quá hóa giận và thấy bất an nhiều hơn. Cô thật sự sợ anh cho rằng cô muốn nhân cơ hội vòi tiền anh. Tuy là anh gửi tiền cho cô, nhưng khó bảo đảm trong lòng sẽ không nghĩ ngợi. Biết đâu anh lại nghĩ cô lấy thân phận vị hôn thê vòi tiền anh ? Hay cảm thấy cô tin chắc anh nhất định sẽ cưới cô, nhất định anh sẽ đối xử tốt với cô nên mới ỷ được thương mà kiêu căng mở miệng vòi vĩnh ? Mà anh, lại không buồn để ý đến số tiền này, cho nên liền biết thời biết thế gửi cho cô?

Phó Dục Ninh thật sự không muốn nghĩ nhiều như vậy, nhưng nam nữ đang độ tình yêu mặn nồng một khi liên quan đến tiền bạc ít nhiều cũng sẽ có chút nhạy cảm, nhất là giữa họ có chênh lệch lớn như vậy. Mà bản thân cô cũng không muốn anh nảy sinh ý nghĩ không tốt với mình chút nào.

Nhưng đàn ông có thông minh thế nào đi chăng nữa cũng không thể nhạy cảm trong vấn đề tình cảm như phụ nữ. Tuy trước khi Cố Trường An gửi tiền có chút nghi ngờ ái ngại, sau đó bị cô cúp điện thoại càng xác nhận anh làm như vậy là không hay chút nào. Nhưng nghĩ lại, anh cũng thấy bản thân mình làm như vậy quả thật không chu toàn cho lắm, không lo lắng đến suy nghĩ và cảm nhận của Ninh Ninh. Quả thật, anh rất bất ngờ tự hỏi sao cô lại phản ứng gay gắt đến vậy ? Suy nghĩ vấn đề này, Cố Trường An thất thần trong cuộc họp thường kỳ. Đến tận khi cuộc họp kết thúc anh vẫn ngồi nguyên trên ghế.

" Cỗ sư huynh, không đi à ?" Có người gõ bàn.

Cố Trường An hoàn hồn, hơi cau mày, bình tĩnh ừ : " Giờ đi đây."

Đàn em cùng ngành theo sau anh, nhìn vẻ mặt anh, muốn nói lại thôi. Nói thật nửa năm nay Cố Trường An đã khiến đa số người trong Viện nghiên cứu nhìn mình bằng ánh mắt kính ngạc. Quả thật là người tham công tiếc việc điển hình, toàn bộ thời gian đều dùng để làm việc, nào có thời gian lo cưới vợ. Cho dù là có, mọi người cũng không tưởng tượng ra hình mẫu phụ nữ mà anh sẽ lấy. Tuy nhiên ngoài dự liệu của mọi người, kỹ sư trưởng Cố cũng bắt đầu yêu đương rồi, đối phương không chỉ nhỏ hơn anh chín tuổi, mà còn là yêu xa chân chính. Bằng lứa tuổi với anh, đối lại người nào có thể chịu đựng được chứ ? Nhưng Cố Trường An lại có thể, không phục cũng không được.

Có điều, cũng có người không cùng cách nhìn, ví dụ như cậu đàn em này. Cậu ta từng gặp chị dâu tương lai, không nói gì khác, chỉ riêng tướng mạo thôi cậu đã cảm thấy đàn anh của cậu không thiết thòi rồi. Với lại, nhìn từ vẻ mặt của đàn anh cậu, yêu xa thế này e rằng cũng không dễ dàng.

Trở lại văn phòng, Cố Trường An nhìn xuống lịch xem ngày. Đúng lúc hôm nay là thứ Bảy, là ngày mà Phó Dục Ninh mỗi tuần về nhà một lần. Cô rất gan dạ, dám thừa dịp ba mẹ ngủ trốn trong phòng sách lén lút gọi điện thoại cho anh, vừa hay cũng đúng vào giờ này. Tuy nhiên hôm nay lại im lặng, chuông điện thoại cũng chẳng vang lên đúng hẹn, Cố Trường An biết cô nàng đã giận dỗi rồi.

Anh không muốn cô nghĩ lung tung, cho nên dù không đúng lúc, gọi điện có thể sẽ gặp phải ba mẹ cô, nhưng anh vẫn gọi. Bấm số xong, anh lại thấy tâm trạng có chút căng thẳng.

Bên này, Phó Dục Ninh đang ngồi trước điện thoại do dự có nên gọi điện thoại cho anh không cũng giật cả mình. Cô nghĩ ngợi rồi vội vàng bắt điện thoại.

" Xin chào, xin hỏi tìm ai ạ ?"

" Ninh Ninh, là anh."

Tiếng nói trầm ấm cuốn hút, ngoại trừ Cố Trường An còn ai vào đây nữa. Phó Dục Ninh thoáng chốc không nói nên lời.

Nghe thấy tiếng thở hơi gấp gáp của cô, Cố Trường An đoán có lẽ cô bị tiếng chuông dọa sợ rồi, giọng anh liền bất giác khẽ khàng hơn.

" Còn giận hả ?"

"... Không có." Phó Dục Ninh nhỏ giọng lầm bầm.

" Vậy sao không gọi điện thoại cho anh ?"

"..." Anh đợi thêm một phút nữa là cô gọi cho anh rồi.

" Lần này là anh làm không tốt, em giận cũng phải thôi." Giọng nói Cố Trường An thông thả bắt đầu nhận lỗi.

"..." Phó Dục Ninh không hiểu, anh có làm gì không tốt đâu ? Rõ ràng là cô chột dạ, giận lẫy anh, cô cũng hối hận chết đi được đây này.

" Trước đó anh nên hỏi ý kiến của em trong thư, để em có sự chuẩn bị."

"... Không phải như vậy." Cô nghe không vô nữa.

" Lần trước trong điện thoại, anh cũng nên nói rõ với em. Gửi tiền cho em chỉ là muốn cho em ăn ngon mặc ấm, đừng suy nghĩ quá nhiều tình trạng kinh tế trong nhà, cũng không cần lo lắng gia tăng gánh nặng cho ba mẹ."

" Nhưng em cũng không muốn trở thành gánh nặng của anh." Cô nhỏ giọng.

Đầu bên kia im lặng một chút, tiếp theo lại nói : " Thật sự nghĩ như vậy à ?"

Tiếng nói của anh bất chợt căng thẳng, Phó Dục Ninh ý thức được hình như mình nói lỡ lời rồi. Cô nghĩ ngợi không biết nên trả lời anh thế nào.

Sau phút chốc yên lặng, anh thở dài, lại cười : " Anh biết rồi."

Lại là ba chữ này ! Phó Dục Ninh có chút chán nản.

" Anh chẳng biết gì cả !"

Cô phản bác, trong giọng điệu giận dỗi ngọt ngào có chút nũng nịu. Anh không hề biết hiện tại cô cảm giác vô cùng không an toàn, sợ có điểm nào không tốt sẽ khiến anh không thích mình nữa. Phó Dục Ninh rất ghét mình lo được lo mất như vậy, nhưng không có cách gì khác. Nếu nói quen biết nửa tháng chỉ khiến cô thích anh, như vậy tìm hiểu nhau hơn nửa năm nay đã đủ khiến cô yêu anh mất rồi. Tuy nhiên cô còn rất lâu mới tốt nghiệp, cô thật sự không chắc chắn anh sẽ luôn đợi cô.

Cố Trường An thấy buồn cười. Làm sao anh lại không biết chứ ! Hơn nửa năm qua còn chưa đủ để anh phát hiện ra Phó Dục Ninh là một cô gái mạnh mẽ nhưng lại nhạy cảm sao ? Như vậy chẳng phải uổng phí anh lớn hơn cô chín tuổi à ? Từ khoảnh khắc tiễn cô đi, Cố Trường An cũng biết tình cảnh như hai người họ, dù anh có làm nhiều hơn nữa vẫn không tài nào bù đắp khuyết điểm không thể ở cận kề bên cô, cô cũng sẽ không hoàn toàn an tâm về anh. Huống chi, anh chẳng phải loại người bất cứ lúc nào cũng cam đoan thề thốt và lời ngon tiếng ngọt trên đầu môi, chẳng trách cô xa lạ như thế.

" Ninh Ninh." - Anh khẽ gọi tên cô - " Hãy tin anh, kết hôn rồi sẽ tốt thôi."

Vòng tới vòng lui lại chuyển đề tài này, nói rõ ràng là anh hiểu hết tất cả. Phó Dục Ninh không nói thêm gì nữa, chỉ là đáy mắt ươn ướt.

Cuối cùng kết quả thảo luận vẫn là tiền đặt ở chỗ cô trước, gửi qua gửi lại không an toàn, có cơ hội tại sao không ngay mặt đưa cho anh ? Cứ như vậy, dường như Cố Trường An vô cùng mong đợi cũng như cố ý tạo ra cơ

hội gặp mặt lần nữa cho hai người, Phó Dục Ninh trong lòng vụng trộm vui mừng.

Nguy cơ được giải trừ một cách thuận lợi, tình cảm của hai người tựa như ngày càng sâu đậm hơn thêm. Thư từ thường xuyên hơn trước, mà số lần anh chủ động gọi cho cô cũng càng ngày càng nhiều. Tuy khiến Phó Dục Ninh trong lòng sợ sệt, nhưng cũng xem như là gánh nặng ngọt ngào.

Thoáng chốc đã đến kỳ nghỉ đông, Phó Dục Ninh mới vừa về nhà hai ngày mẹ đã nói cho cô biết năm nay phải về quê thăm ông bà ngoại và ở đó một thời gian. Nghe được tin này, Phó Dục Ninh vô cùng mừng rỡ, quê cô cách thành phố B chưa đến một buổi đường xe. Đến lúc đó, cô tìm Dương Dương bao che, không lo không có cơ hội đi thành phố B tìm Cố Trường An. Nghĩ như vậy cô hận không thể lên đường ngay lập tức.

Phó Dục Ninh nôn nóng, cuối cùng cũng chờ được đến ngày về quê thăm ông bà. Đã hai năm cô không gặp ông bà ngoại, liền ngoan ngoãn ở với ông bà vài ngày. Sau đó xin mẹ đến thành phố B tìm Dương Dương chơi, sợ lộ tẩy trước đó còn đánh tiếng với Dương Dương. Ban đầu mẹ cô không đồng ý, nhưng cô xin xỏ mãi đành phải đưa cô lên tàu.

Mua vé tàu khởi hành vào lúc hơn sáu giờ sáng, nhưng mới sớm tinh mơ cô đã lên tàu, suốt quãng đường chẳng hề mệt mỏi. Trong lòng không ngăn nổi cơn xúc động, lúc Cố Trường An nhìn thấy cô sẽ có phản ứng như thế nào đây nhỉ. Trong khoảng thời gian này hai người chỉ gọi điện cho nhau một lần, cô không nói cho anh biết mình sẽ đến thành phố B. Tất cả sắp xếp cô đều tìm Dương Dương lo giúp, biết trong khoảng thời gian này anh nhất định sẽ ở lại Viện nghiên cứu, cô thu dọn hành lý xong là lên đường ngay, vì chính muốn dành cho anh một nỗi ngạc nhiên.

Lúc đến thành phố B đã là buổi trưa, Dương Dương và Chu Ân không ở đây, cô lại không cho ai đến đón, trực tiếp bắt xe chạy hơn phân nửa thành phố đến Viện nghiên cứu. Kết quả vô cùng thất vọng, đến nơi hỏi

thăm được Cố Trường An không ở trong viện, là đàn em cùng ngành với anh đón cô.

Đàn em cùng ngành nhìn thấy chị dâu tương lai vô cùng kích động, bởi vì gần đây họ bị Cố sư huynh ngược đãi quá thâm. Thấy hướng dẫn của bọn họ là viện sĩ Tống đã lớn tuổi, say mê nghiên cứu khoa học, không thích quan tâm người khác, thế là bây giờ tổ họ căn bản là do Cố Trường An quản lý. Cố sư huynh nổi tiếng công chính liêm minh và yêu cầu nghiêm khắc, không châm chước dù chỉ một chút sai lầm. Kiểu tinh thần này đáng khen nhưng cũng khiến bọn họ chịu áp lực rất lớn. May là chị dâu đến, lần này hơn nửa năm không gặp dù thế nào Cố sư huynh cũng sẽ không ngày ngày đến phòng thí nghiệm đâu nhỉ ?

Phó Dục Ninh bị người tự xưng là đàn em cùng ngành với Cố Trường An này nhìn đến mức ngưỡng ngùng, cô rụt cổ vào khăn quàng tránh né, hỏi cậu ta : " Sư huynh của anh đã đi đâu rồi ? Lúc nào về thế ?"

" Sư huynh xuống cơ sở bộ đội thí nghiệm trang bị kiểu mới, xế chiều hôm nay sẽ kết thúc, trước một giờ cơm tối nhất định trở về." - " Đàn em cùng ngành nói - " Chị dâu, sư huynh dọn đến ở ký túc xá nhân viên trường học, nhưng em không có chìa khóa của anh ấy, em đưa chị đến nhà khách nghỉ ngơi trước nhé. Đến khi sư huynh trở về em sẽ nói với anh ấy ngay."

Phó Dục Ninh bị tiếng chị dâu kia khiến mặt đỏ bừng, cô gật gật đầu, không dám nói nữa.

Đến nhà khách, đàn em cùng ngành đưa cô đến đăng ký tạm trú. Quản lý đăng ký là một phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi, sau khi nhìn giấy chứng minh nhân dân của Phó Dục Ninh lại cố ý liếc nhìn cô một cái. Phó Dục Ninh quả thật cũng mệt mỏi, không chú ý đến chuyện này. Vào phòng, cô đặt hành lý xuống, lúc lấy ra vật dụng rửa mặt chuẩn bị tẩy rửa bụi bặm, nghỉ ngơi thật tốt thì lại nghe thấy hai người trong phòng tắm đang nói chuyện với nhau.

" Ôi, tôi nói cô nghe, cô gái ở phòng 104 tên Phó cái gì Ninh ấy do người của kỹ sư trưởng Cố đưa đến đây, nói là đối tượng của kỹ sư trưởng Cố. Trông rất trẻ tuổi."

" Cái tên này mình nghe quen quá, không phải người đã đến đây nửa năm trước chứ hả ? Tôi từng nghe lão Triệu nhà tôi nhắc đến nói là lúc đó đã ỡm ờ với nhau rồi."

" Cô xem cô đi, nói khó nghe quá vậy !"

" Làm gì khó nghe chứ ? Không phải ỡm ờ sao, mới mấy ngày thôi, có tình cảm gì tốt đẹp đâu."

" Nói thế cũng có lý, nhưng không phải kỹ sư trưởng Cố và cô gái này còn tốt chán sao ?"

" Nói không chừng ham thích trẻ trung, vui đùa một chút thôi, nếu không sao không mang về nhà mà đưa đến nhà khách hả ?" - Người phụ nữ cười cười - " Và lại tôi còn nghe lão Triệu nói, cháu gái viện sĩ Khang thích kỹ sư Cố lắm đấy, không phải cùng ngành, thế mà cứ không có việc gì là đeo theo anh ta suốt."

" Nói như thế cũng phải, kỹ sư trưởng Cố chẳng phải chưa có đối tượng sao."

" Lại còn chưa kết hôn, nói ra cũng chưa dự định gì cả..."

Nghe hai người đối thoại, Phó Dục Ninh bị người ta bàn tán còn xấu hổ hơn cả hai kẻ đang nói xấu sau lưng này. Cô chẳng màng rửa mặt nữa, trở về phòng như chạy trốn. Nhìn hành lý nằm rải rác trên sàn chưa kịp thu dọn, cô thấy trong lòng mù mịt. Tuy lòng tin cô dành cho anh không bị những lời nói của hai người này làm dao động, nhưng lòng vẫn có chút hoảng hốt. Hóa ra, người không thích họ nhiều như vậy, mà người xứng đôi với anh hơn cô cũng có nhiều như vậy.

Phó Dục Ninh không khỏi nghĩ đến một vấn đề, lần này cô tự ý đến đây cuối cùng có đúng không, có thể mang đến ảnh hưởng không tốt gì cho anh không ?

Lo sợ bất an, Phó Dục Ninh chẳng ngủ trưa được. Sau khi ăn vài miếng cơm chiều, rốt cuộc cô cũng cảm giác mệt mỏi. Lúc tắt đèn và thay đồ nằm lên giường, vừa định đi ngủ thì một ánh đèn lóe sáng soi vào phòng. Cô ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện bên ngoài tuyết đang rơi, trước quảng trường nhà khách đỗ hai chiếc xe, người lục tục bước xuống. Định thần lại, đi đầu chính là Cố Trường An, anh đang nghiêng đầu không biết nói gì với người bên cạnh.

Nhìn thấy anh, tất cả bất an dường như đều nhẹ nhõm. Phó Dục Ninh vội vàng khoác áo ngoài, mang giày chạy ra khỏi phòng, cũng may phòng cô ở tầng một, vừa ra khỏi cửa đã thấy anh. Cô thoáng dừng lại, lớn tiếng gọi tên anh : " Cố Trường An."

Lúc Cố Trường An nghe được tiếng gọi này, anh không xác định lắm quay đầu lại, khoảnh khắc anh nhìn thấy cô cũng sửng sờ. Cuối cùng cô cũng được gặp lại anh rồi, Phó Dục Ninh suýt bật khóc, cô chạy ào đến mặc kệ gió tuyết thổi tạt vào người, không màng đến những người bên cạnh, ôm chầm lấy anh.

Cố Trường An cảm nhận được thân thể ấm áp trong lòng, khó tin hỏi : " Ninh Ninh ?"

Phó Dục Ninh nức nở, càng ôm anh chặt hơn. Cố Trường An vẫn không dám tin, hơi kéo Phó Dục Ninh ra, nghiêm túc nhìn mặt cô, một lúc lâu mới dám xác định : " Ninh Ninh, thật sự là em."

Phó Dục Ninh khịt khịt mũi, ngẩng đầu, mắt sáng lấp lánh nhìn anh : " Là em, em đến thăm anh."

Quá đổi vui mừng, Cố Trường An chẳng thốt nổi một câu, anh nhìn chăm chăm Phó Dục Ninh hồi lâu, đột nhiên đưa tay bế cô lên, khiến mọi

người xung quanh khẽ bật thốt suýt xoa.

" Muốn chết à !"

Nghiến răng nghiến lợi nói ra câu này, anh ôm Phó Dục Ninh bỏ đi không ngoảnh lại.

Anh đưa cô về không phải là nhà khách mà là khu gia quyến thuộc ký túc xá. Phó Dục Ninh hai chân vừa chạm đất, còn chưa kịp đứng vững cả người đã bị Cố Trường An áp vào tường. Nụ hôn theo đó rơi xuống, lạnh lẽo và vội vàng.

Phó Dục Ninh hoảng hốt, bối rối đẩy anh. Bấy giờ Cố Trường An liền dừng lại, nhưng chỉ mười mấy giây, sau đó anh hôn càng dồn dập hơn, giống như muốn cướp đi thứ gì đó từ nơi cô vậy. Hai tay siết chặt eo cô, hôn đến khi cô ngạt thở mới buông ra.

Phó Dục Ninh choáng váng, cả đầu óc trống rỗng, ngu ngơ mặc cho anh ôm. Giờ phút này, Cố Trường An dường như hơi mất khống chế. Anh không ngừng hôn cô, thì thầm gọi tên cô, thật lâu sau lý trí mới tỉnh táo lại.

" Ninh Ninh ?"

Anh cúi đầu hôn lên trán cô cách lớp tóc thật mỏng, thấy cô ngây người ngốc nghếch nhìn anh không nói lời nào, liền biết mình đã dọa cô sợ rồi. Hơn nửa năm không gặp, anh thật sự nhớ cô quá đỗi. Mà cô lại cho anh bất ngờ to lớn như vậy, anh bị nổi vui sướng làm u mê đầu óc, cũng không biết nên làm gì mới tốt.

" Ninh Ninh " - Anh hôn nhẹ lên đôi môi mềm mại của cô, khẽ nói - " Là anh không tốt, là anh không tốt, làm em sợ rồi."

Phó Dục Ninh vất vả hoàn hồn lại, mặt thoáng cái ửng đỏ, nóng bừng bừng. Trong mũi quanh quẩn hơi thở của anh, cô khe khẽ " ừm " rồi nhào vào lòng anh.

Cố Trường An thuận thế ôm chặt lấy cô. Không sai, là Phó Dục Ninh, là cô gái của anh.

Chương 7

Phó Dục Ninh nằm trên giường, cô cảm giác tim mình vẫn còn đang đập kịch liệt bèn chui xuống tấm chăn thật dày đang đắp, che đi hơn phân nửa gương mặt. Cố Trường An đi ra khỏi phòng bếp, nhìn thấy dáng vẻ co ro của cô, anh bước nhanh vài bước, đặt túi chườm nóng vào trong chăn.

" Có lạnh không ?" Anh hỏi cô.

Phó Dục Ninh vội vàng lắc đầu, đôi chân lạnh buốt đặt lên túi chườm nóng sưởi ấm. Vừa rồi vì cô quá sốt ruột nên quần áo không mặc kín, chân còn mang đôi dép lộ gót chạy ra gặp anh. Vào trong nhà mới lạnh cóng đến mức toàn thân run rẩy, Cố Trường An phát hiện ra kiên quyết nhét cô vào chăn, rồi đi đun nước sôi rót vào túi chườm nóng cho cô. Nhìn chớp mũi cô bị cóng đỏ ửng, anh đưa tay che kín nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Lòng bàn tay ấm áp khiến cô không nhận được cọ cọ vào, sau đó lại rứt vào chăn. Điều bộ quần quít này khiến vẻ mặt Cố Trường An dịu dàng hơn, đôi bàn tay khác ôm mặt cô, tiếng anh khẽ khàng.

" Tới khi nào ?"

" Trưa hôm nay."

" Đi tàu có mệt không ?"

" Không mệt." - Phó Dục Ninh nói - " Em từ nhà ngoại đi tàu đến, cách đây không xa."

" Đón năm mới ở nhà ngoại à ?"

" Hết năm mới đến, ở sắp nửa tháng rồi."

Thảo nào, nửa tháng trước anh nhận được thư cô, trong thư cô viết tết sẽ về nhà ngoại, nhưng không nói nhà ngoại ở đâu và đi bao lâu. Bây giờ nghĩ lại đại khái là cô có ý rồi.

" Trước khi đến sao không nói với anh một tiếng ?" Anh khẽ hỏi cô.

Phó Dục Ninh khép hờ mắt, không nhìn anh cũng không trả lời, hai hàng mi nhỏ run run, cô chẳng tin anh không biết vì sao cô làm vậy. Quả nhiên, chỉ trong phút chốc ánh mắt anh vương đầy hơi ấm nồng nàn.

" Năm chốc nữa cho ấm." - Anh nhẹ nhàng dặn dò - " Anh đi làm vài món ăn, làm xong sẽ gọi em."

Phó Dục Ninh ước gì anh nhanh đi đi, kéo chăn che kín mặt, ấp úng ừ. Nghe tiếng bước chân của anh bước đi, cô hơi hé mắt ra, xác nhận anh đã đi rồi mới dám vén chăn lên hít thở.

Nói thật, mới vừa rồi quả thật cô có chút bị anh làm cho hoảng sợ. Trên đường đến đây, cô từng tưởng tượng phản ứng của Cố Trường An khi nhìn thấy cô, hoặc kinh ngạc hoặc vui mừng. Nhưng chưa bao giờ nghĩ đến sẽ như vậy, nói ra đây còn là nụ hôn đầu của cô nữa, đột nhiên bị anh cướp mất rồi. Có điều cô lại nghĩ, phản ứng như thế ít ra nói rõ anh vẫn nhớ cô, rất muốn nhìn thấy cô đúng không ?

Phó Dục Ninh ngây ngô cười, bây giờ trái tim thấp thỏm cuối cùng đã an ổn. Ngửi mùi chăn quen thuộc, chỉ chốc lát sau cô liền ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại không khí trong phòng vô cùng ấm áp, mùi thơm lan tỏa. Phó Dục Ninh mặc quần áo tử tế, xuống giường thì phát hiện vali của cô được mang từ nhà khách về đây không biết tự lúc nào. Cô ngần ngợ, lấy ra đôi dép bông dày bên trong, lần này chân cô không chịu được lạnh cóng nữa.

Phòng ngủ và phòng khách đều tối như mực, chỉ có phòng bếp là sáng đèn, mùi thơm cũng từ đó bay ra. Phó Dục Ninh rón rén đi đến đẩy cửa phòng bếp ra, bên trong hơi nóng nghi ngút, cô thấy Cố Trường An đang

cầm muôi nếm thử canh vừa nấu xong. Anh hơi cau mày, thêm chút gia vị vào đó, sau đó lại nếm nữa, lần này mới hài lòng.

Phó Dục Ninh đứng ở cửa phòng bếp, nường ánh sáng mờ tối ngắm nhìn dáng vẻ anh đang nấu ăn, không ngờ anh đột ngột ngoái lại nhìn, ánh mắt giao nhau, cô đã bị phát hiện.

" Dậy rồi à ?" Cố Trường An khẽ nường mày.

Phó Dục Ninh ừ, không nói thêm nhiều. Chẳng biết làm sao, rõ ràng cô nhận thư anh hơn nửa năm, nhưng khi lần nữa đối mặt với anh, cảm nhận được khí thế của Cố sư huynh, cả người liền có chút e sợ.

Cố Trường An không biết suy nghĩ trong nội tâm cô, chỉ xem như cô mới vừa tỉnh ngủ. Anh đổ nôi canh nóng bên cạnh ra bát.

" Uống chút canh gừng đi."

Phó Dục Ninh không muốn nhận, từ nhỏ cô đã không chịu được mùi gừng : " Không uống đâu, em không sao."

Thoáng chốc Cố Trường An liền nhìn ra vẻ do dự của cô, cũng không châm chước : " Hôm nay em bị cóng rồi, uống để ngừa bị cảm."

Phó Dục Ninh miễn cưỡng bưng bát lên, nhăn nhó uống, vừa nóng lại vừa cay, cả bụng có cảm giác như bốc cháy.

Bởi vì trời đã tối, Cố Trường An không làm món quá nhiều dầu mỡ, chỉ nấu mì và hai đĩa cải nhỏ. Mì là nấu bằng canh xương, bỏ thêm rất nhiều rau cải mùa này, nghĩ đến cô thích ăn thịt, lại cho sườn vào. Nhưng anh không dám cho quá nhiều, sợ cô ăn không tiêu. Múc ra một bát lớn và một bát nhỏ, lại bỏ thêm chút dầu mè, Cố Trường An bưng mì ra.

Hai người đối diện nhau ăn bữa tối muộn, ai cũng im lặng. Cố Trường An là do thói quen, còn Phó Dục Ninh thì không biết nói gì, xa cách hơn nửa năm, cô vẫn khó tránh khỏi có chút e dè.

Ban đầu Cố Trường An không để ý, chỉ tưởng cô đói quá thôi. Nhưng thấy cô ăn rất nhanh, ăn xong lại tích cực đi rửa bát đã cảm thấy hơi không ổn. Đương nhiên anh không thể nào để cô làm việc này, viện cớ nước rất lạnh đoạt lấy bát trong tay cô tự mình rửa. Đến khi anh dọn dẹp xong đi ra ngoài, phát hiện cô đứng trong phòng khách, đờ đẫn nhìn về phía vali.

Cố Trường An đi đến giải thích : " Quên nói với em, anh bảo cậu đàn em cầm vali của em từ nhà khách đến đây."

Phó Dục Ninh rối rắm nói : " Nhưng em còn phải qua đó ở."

" Qua đó ở làm gì ? Anh đã đưa em về thì tối nay đương nhiên là ở đây."

Ở đây sao ? Cô làm sao lại không biết xấu hổ chứ ? Phó Dục Ninh cúi đầu không nói lời nào.

Cố Trường An nhận thấy được tâm sự của cô, anh xoa mặt cô, cúi đầu hỏi : " Em không muốn hả ?"

" Em sợ người khác đồn đại không hay về anh." Phó Dục Ninh nhỏ giọng giải thích.

" Em quan tâm họ nói gì sao ?" - Cố Trường An buồn cười nói - " Anh chỉ xem em có bằng lòng hay không thôi, người khác anh chẳng màng."

Phó Dục Ninh vẫn do dự, cô muốn ở lại, nhưng cũng sợ ở lại.

Cố Trường An cho rằng cô có mỗi bữa khoản khác, nghĩ ngợi nói : " Em ngủ trên giường, anh ngủ ghế salon."

Như vậy sao được chứ, ghế salon nhỏ như thế làm sao anh ngủ co ro trên đó được. Phó Dục Ninh lắc đầu.

" Vậy ngủ chung." - Nhận ra được điều gì đó, anh rất nghiêm túc hỏi cô - " Ninh Ninh, anh dọa em sợ rồi phải không ?"

" Không có." - Phó Dục Ninh cảm thấy ngại ngùng, cô không biết nên giải thích với anh thế nào. Dù yêu đương hơn nửa năm nhưng khi gặp anh

cô vẫn khá nhút nhát - " Chỉ là, ở chung với anh, hơi kỳ cục... "

Cố Trường An im lặng, đều do yêu xa gây họa, tuy nói họ đã quen nhau hơn nửa năm, nhưng không tiếp xúc gần gũi nhiều, huống chi là chung giường chung gối. Cô ngại ngủ cũng có thể hiểu được.

Không nghe anh trả lời, Phó Dục Ninh ngẩng đầu nhìn anh, hai người đối mặt nhìn nhau chốc lát, lại đồng thanh bật cười. Cô không nghĩ đến anh cũng sẽ có lúc hết cách.

Cố Trường An hăng giọng, nói : " Càng ngại ngủ mới càng phải thích ứng, nếu không sau này sẽ rất tốn thời gian."

Anh lập tức ra quyết định, tối nay cô không những ngủ ở đây mà còn ngủ chung giường với anh nữa. Chầm chậm rửa mặt hơn nửa giờ, lúc Phó Dục Ninh khoác áo thật dày đi ra khỏi phòng về sinh, Cố Trường An đang tựa đầu giường đọc sách. Thấy cô đi ra, anh vỗ nhẹ bên cạnh giường, Phó Dục Ninh chậm chạp bước đến, vén chăn lên chui vào, cảm giác ấm áp thư thái khiến cô không nhịn được khẽ thở hắt ra. Anh cúi đầu nhìn cô, tắt đèn đầu giường, cũng nằm xuống theo.

Nghe tiếng hít thở bình ổn đều đặn của anh bên tai, lòng Phó Dục Ninh cũng an bình. Hai người không ai nói chuyện với ai, cô liền khẽ nằm nghiêng nhắm mắt lại muốn ngủ. Lúc mí mắt hơi nặng, cô đột nhiên cảm giác hơi thở của anh gần cô hơn, mở mắt ra xem, chẳng biết lúc nào anh đã trở mình, vừa hay nằm nghiêng quay về phía cô.

Phó Dục Ninh thoáng chốc không ngủ được, co rút vào trong chăn, kết quả không cẩn thận đụng phải chân ai đó. Cô vội vàng rút chân lại nhưng không ngờ đã đánh thức anh.

Cố Trường An mở mắt ra : " Sao còn chưa ngủ ?"

Phó Dục Ninh cúi đầu không lên tiếng, mái tóc buông xõa che đi hơn phân nửa khuôn mặt, nương ánh đèn ngoài cửa sổ, Cố Trường An cũng không thấy rõ vẻ mặt của cô.

" Trong chăn lạnh quá hả ?"

" Không có, rất ấm áp." - Phó Dục Ninh khẽ đáp, do dự lại nói - " Anh quay lưng sang kia ngủ đi, đừng quay về phía em."

Khi nói những lời này cô hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn anh, Cố Trường An nghe, lát sau không những không quay người, trái lại còn đưa tay đặt lên eo cô. Phó Dục Ninh suýt nữa bật dậy khỏi giường, lại nghe anh thì thào : " Như vậy em mới có thể từ từ thích ứng anh được."

Nhưng Phó Dục Ninh căng thẳng đến mức không dám hít thở, hai mươi năm qua cô chưa hề tiếp xúc thân mật với người đàn ông nào như thế.

Cảm nhận được toàn thân cô cứng đờ, Cố Trường An do dự, đưa tay vỗ nhẹ lưng cô, tạm thời coi như trấn an : " Ninh Ninh, trước kia anh chưa từng yêu đương, nếu có gì làm không đúng, em có thể sửa chữa cho anh."

Nhưng cô cũng chưa từng yêu đương mà, Phó Dục Ninh bất chợt muốn khóc, Cố Trường An thấy dáng vẻ ảm ức của cô thì khẽ bật cười. Cô gái này rất thú vị, lúc gan dạ lên thì vượt qua tường tượng của anh nhiều, nhưng vừa gặp phải chút chuyện thì lại nhát gan đến mức chẳng dám nhúc nhích. Tính cách mâu thuẫn lại khiến lòng anh xoắn xang, tay anh bất giác xiết mạnh hơn thêm.

Phó Dục Ninh hoàn toàn không ngủ được, cô nín lấy góc chăn, thoáng do dự : " Em có một câu muốn hỏi anh."

" Câu gì ?" Anh khẽ ôm cô vào lòng.

Phó Dục Ninh cúi gằm đầu, cắn môi dưới : " Cháu gái viện sĩ Khang là ai ?"

Vừa dứt lời, bàn tay đang vỗ nhẹ lưng cô khựng lại. Lại là phản ứng này ? Phó Dục Ninh không hài lòng lắm, ngẩng đầu liếc nhìn anh, phát hiện anh đang chú tâm nhìn cô, ánh mắt sáng ngời, đong đầy nét cười.

" Mới đến có một buổi mà em đã biết chuyện này rồi à ?" Anh trêu ghẹo cô.

Phó Dục Ninh hứ anh, nói : " Không phải trách anh sao, nếu không em cũng đâu biết."

Thế nhưng anh lại không nói nữa, chỉ cúi đầu hôn cô. Từ thái dương đến bên tai, động tác rất nhẹ, giống như là gãi ngứa. Phó Dục Ninh sợ nhất, ra sức tránh anh, tránh không khỏi liền náo động. Náo động một hồi chần hai người đều rơi ra, anh ôm chặt lấy cô.

Thế này Phó Dục Ninh mới ý thức được mình đã làm việc ngu ngốc đến dường nào, cô nhìn khuôn mặt anh trên đỉnh đầu mình. Anh vẫn như trước kia, có điều là ánh mắt nhìn cô đã thay đổi, trở nên sâu thăm thẳm. Mà cô lại giống như đột nhiên hiểu được tất cả trong mắt anh, tim bỗng đập rộn rã.

Cố Trường An biết mình lại làm cô sợ rồi, anh cười, cúi người vừa hôn cô vừa nói : " Đừng sợ, anh chỉ hôn em thôi mà."

" Nhưng anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em." - Phó Dục Ninh nhắc nhở anh với chút ý chí còn sót lại : " Cô ta là ai ?"

" Chẳng là ai cả."

Nói ra bốn chữ mơ hồ, Cố Trường An hôn lên cánh môi cô. Lần này Phó Dục Ninh chẳng thốt nổi một câu. Trong lúc vô thức cô đưa tay bám lấy vai anh, bàn tay ôm eo cô càng siết chặt hơn. Cô cảm thấy hơi đau nên khẽ rên một tiếng, Cố Trường An cũng phát hiện bản thân mình càng ngày càng khó kiềm chế, đành phải từ từ buông cô ra. Trong phòng nhất thời chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của hai người. Anh không dám bật đèn sợ dọa cô, chỉ có thể nương theo ánh đèn lẻ loi ngoài cửa sổ ngắm nhìn cô, ánh mắt sáng ngời, tóc dài buông xõa, và cả thân thể đang khe khẽ run rẩy trong lòng anh. Cảm xúc chân thật này khiến anh mê muội.

Phó Dục Ninh tỉnh táo trở lại, thẹn thùng chẳng dám nhìn anh.

Cố Trường An cười, vuốt mái tóc cô, thấp giọng hỏi : " Bây giờ tốt hơn chưa ?"

Quả thật tốt hơn nhiều. Hóa ra, cách gần gũi nhau nhất là cách này...

Phó Dục Ninh không lên tiếng, nhưng Cố Trường An lại hiểu. Anh vỗ cô nhẹ nhẹ : " Ngủ đi."

Đúng như đàn em cùng ngành suy đoán, Phó Dục Ninh vừa đến thì Cố Trường An đã hoàn toàn cho tổ họ nghỉ phép. Trong lòng Phó Dục Ninh bất an, sợ ảnh hưởng đến công việc của anh. Cố Trường An liền nói với cô, năm ngoái bởi vì nghiên cứu chế tạo vũ khí mới, mọi người luôn bận bịu. Hiện tại công việc đã hoàn thành một giai đoạn rồi, vốn định cho họ nghỉ phép. Lúc này Phó Dục Ninh mới yên tâm, đồng thời trong lòng cũng rất vui mừng. Cô vốn định đến thăm anh, nếu anh ngày ngày bận bịu không thấy bóng dáng đâu thì nhất định cô sẽ buồn lắm.

Phó Dục Ninh thấy bây giờ chung sống với anh càng ngày càng tốt, cũng dần dần tìm hiểu xem anh là người thế nào. Ôn hòa tự nhiên nhưng cũng có lúc nghiêm chỉnh, vả lại ít nói, người bên ngoài nhìn vào sẽ thấy khó gần. Nhưng cô không sợ, cô đã biết làm sao gần gũi với anh rồi.

Trong lòng Phó Dục Ninh vẫn băn khoăn về cháu gái viện sĩ Khang kia, sau đó hỏi anh một hai bận. Cố Trường An cũng biết cô canh cánh việc này trong lòng, cảm thấy có phần nguy hiểm liền trực tiếp dẫn theo cô tham dự đại thọ bảy mươi tuổi của viện sĩ Tống. Lần này gần như tất cả mọi người đều đến dự tiệc, sau đó toàn bộ người trong sở đều biết kỹ sư trưởng Cố quả thật đã có chủ. Tuy đối tượng chỉ là cô gái còn trẻ, nhưng người ta không sợ đã thẳng thắn dẫn ra mắt. Tất cả mọi người đều mắt thấy, tai nghe. Cô gái này quả thật xinh đẹp, nếu ai đó định làm mai làm mối cho kỹ sư Cố thật phải suy nghĩ cho kỹ, người bình thường khẳng định anh sẽ không thích.

Phó Dục Ninh cũng nhân cơ hội này gặp được cháu gái viện sĩ Khang, mặt mũi cũng sáng láng, chỉ là da không trắng như cô. Cô lặng lẽ hỏi Cố Trường An : " Sao anh không thích cô ta ?" Dáng vẻ cũng xinh đẹp mà.

Cố Trường An chẳng muốn trả lời câu hỏi này của cô lắm, nhưng không lay chuyển được đành phải lén lút nói : " Anh chỉ thích dạng con gái yếu đuối thôi."

Có người bàn tán về cô như vậy, không ngờ lại bị anh nghe thấy, còn để trong lòng. Nhưng anh nghe nói thế, Phó Dục Ninh chẳng hề tức giận. Hai người nhìn nhau cười khẽ, đáng vẻ thật khiến người bên cạnh ganh tỵ.

Sau khi ở thành phố B một tuần, Phó Dục Ninh trở về nhà ngoại cùng mẹ lên đường quay về Tây Ninh.

Tự trường rồi, hai người lại khôi phục cách liên lạc qua thư từ và điện thoại. Thư vẫn viết đều đặn, nhưng điện thoại càng lúc càng thường xuyên. Phó Dục Ninh lo lắng cứ tiếp tục như vậy sẽ bị ba mẹ phát hiện mất.

Nhưng Cố Trường An rất điềm tĩnh : " Vậy thì vừa hay gặp người lớn, chờ em vừa tốt nghiệp thì chúng ta kết hôn ngay."

Phó Dục Ninh giậm chân : " Còn hơn một năm nữa đấy."

Dưới sự kháng nghị của cô, Cố Trường An phải giảm bớt số lần gọi điện thoại cho cô. Nhưng không phải bởi vì sợ bị phát hiện mà vì Phó Dục Ninh phải học để chuẩn bị thi lên thạc sĩ. Cô không những vẫn muốn học, mà còn muốn thi đậu đến thành phố B học. Vào thời điểm mấu chốt này, anh cũng không dám làm cô phân tâm.

Vẫn đều đặn một tháng ba bốn lá thư, Cố Trường An một lòng một dạ vui đầu làm việc, bắt được ai trong tổ sẽ hành hạ người đó ngay. Lúc mọi người kêu khổ thấu trời, anh đột nhiên nhận được điện thoại Phó Dục Ninh gọi đến từ Tây Ninh.

Chương 8

Cúp điện thoại, Cố Trường An lập tức xin nghỉ đi đến Tây Ninh. Anh đi vội vã, trước khi đi chỉ nói với viện sĩ Tống biết. Đến Tây Ninh, anh bắt xe đến thẳng nhà Phó Dục Ninh. Là Phó Dục Ninh mở cửa cho anh, sau khi nhìn thấy anh đều thảng thốt.

“ Sao anh đến đây ?”

Đường dài hai ngày một đêm khiến Cố Trường An cực kỳ mệt mỏi, nhưng anh vẫn cười :” Bởi vì anh cảm thấy bây giờ đúng lúc.”

Dù sao cũng không định giấu diếm bao lâu, nói rõ rồi sau này chuyện cũng dễ dàng hơn. Phó Dục Ninh cảm thấy anh nói có lý, nhưng cũng đau lòng anh bộn bề nhiều việc như vậy còn đi xa đến thế, vành mắt lập tức đỏ ửng.

“ Được rồi.” – Cố Trường An bật cười – “ Khóc cái gì, anh có thể đến được đây bản thân vui lắm đấy.”

Nhưng mà đi tàu mệt thật.

Phó Dục Ninh chùi nước mắt :” Đừng nói gì cả, anh vào rửa mặt rồi nghỉ ngơi một chút.”

Cố Trường An thoái thác nói không cần, nhưng Phó Dục Ninh kiên quyết, hai người cứ dây dưa mãi ở cửa làm kinh động đến Phó Hội Thanh mẹ cô.

“ Ninh Ninh, là ai vậy ?” Bà đi ra ngoài xem, nhìn thấy Cố Trường An ở cửa thì sửng sốt.

Cố Trường An vội khom người :” Bác gái, cháu chào bác, cháu là Cố Trường An.”

Phó Hội Thanh khẽ giật mình :” Cháu chính là Cố Trường An.”

Cố Trường An lễ phép gật đầu :” Là cháu ạ. Vốn nên sớm đến thăm bác, nhưng công việc bận suốt nên kéo dài đến mãi bây giờ, xin bác tha thứ.”

Phó Hội Thanh vẫn còn đắm chìm trong nỗi kinh ngạc khi nhìn thấy Cố Trường An, một lúc lâu mới ồ một tiếng. Nhìn về phía Cố Trường An cũng không biết nên nói gì, đành phải trách con gái :” Khách đến còn đứng ngây ra đó làm gì ? Mau đi pha trà, mẹ đi gọi ba con.”

Cố Trường An tới dẫn đến một trận rối ren nhỏ. Phó Dục Ninh trốn trong phòng bếp pha trà, lúc pha xong mang ra thì ba mẹ và Cố Trường An đã ngồi trên ghế salon. Phó Dục Ninh cố gắng định thần, điềm nhiên bày trà lên, thoáng do dự rồi ngồi xuống bên cạnh mẹ, cúi đầu không dám nhìn Cố Trường An.

Ba cô Từ Duy Tắc đưa tách trà đến trước mặt Cố Trường An :” Tiểu Cố uống trà đi cháu.”

Cố Trường An nói cảm ơn liền bưng lên uống một hớp.

Từ Duy Tắc nhìn anh, không biết nên mở lời thế nào, ngẫm nghĩ vẫn nên bắt đầu nói từ chuyện đơn giản nhất.

“ Đi tàu từ thành phố B đến đây mất bao lâu ?”

“ Hai ngày một đêm ạ.” – Cố Trường An nói – “ Đi cũng khỏe ạ.”

Từ Duy Tắc gật gật đầu :” Cháu vội vàng chạy đến như vậy chắc là đã biết chuyện cả rồi. Ninh Ninh nói với bác, hai đứa quen nhau gần một năm rồi hả ?”

“ Vâng ạ.” - Cố Trường An liếc nhìn Phó Dục Ninh, cười nói - “ năm ngoái lúc cô ấy đến thành phố B tham dự đám cưới của Dương Dương và Chu Ân, cháu là đàn anh của Chu Ân. “

“ Ủ, bác nghe nó nói rồi. Nếu là đàn anh của Chu Ân hẳn cũng có học thức.” – Từ Duy tắc tỏ vẻ hài lòng, nhưng nhanh chóng chuyển lời, nói với Phó Dục Ninh – “ Đã qua lại gần một năm rồi mà còn dám giấu ba mẹ à ?”

Phó Dục Ninh dẫu môi, dựa vào Phó Hội Thanh. Phó Hội Thanh gạt tay cô ra :” Đừng có dựa vào mẹ, mẹ với ba con cùng một ý.”

Từ Duy Tắc và Phó Hội Thanh có với nhau hai đứa con, một trai một gái. Bình thường hai vợ chồng đều thương con gái út hơn, nhất là Phó Hội Thanh, nhìn từ việc Phó Dục Ninh theo họ mẹ cũng có thể thấy được điều này. Lần này Phó Hội Thanh tỏ rõ thái độ sẽ không giúp cô, có thể thấy được mức độ nghiêm trọng của câu chuyện. Phó Dục Ninh đáng thương ôm cánh tay mẹ lay lay :” Mẹ.”

Phó Hội Thanh giữ vững lập trường không dao động.

Trông thấy màn kiện cáo của hai mẹ con, Từ Duy Tắc thở dài :” Là bác và mẹ nó quá cứng chiều nó rồi, khiến cho con nhóc này quen thói tự tung tự tác quá.”

Cố Trường An hắng giọng, nói :” Bác trai, chuyện này đừng trách Ninh Ninh. Lúc trước bọn cháu mới quen nhau, tình cảm còn chưa ổn định, cô ấy không nói cho hai bác nghe cũng có thể chấp nhận được. Hiện tại chúng cháu đã quen gần một năm rồi, đã hiểu nhau nhiều hơn, cho nên cháu cũng nghĩ đã đến lúc thừa chuyện với hai bác.”

Phó Dục Ninh nghe đến trở mắt, chuyện giấu ba mẹ là cô đề nghị, bởi vì cô hiểu rõ tính cách của ba mẹ cô. Từ Duy Tắc và Phó Hội Thanh đều trong hàng ngũ thanh niên tri thức đến từ vùng khác, không có hi vọng trở về thành phố nên ở lại Tây Ninh. Hai vợ chồng là người bảo thủ từ nhỏ đã quản giáo con gái rất nghiêm, yêu cầu Phó Dục Ninh trước khi tốt nghiệp đại học không được yêu đương. tuy từ nhỏ Phó Dục Ninh được ba mẹ hết mực yêu thương, nhưng cũng rất sợ họ, cho nên mới nói Cố Trường An phải giữ bí mật. Có điều nếu Cố Trường An nói ra nguyên bản sự thật này, ba mẹ cô không tức giận mới lạ. Cho nên Phó Dục Ninh nghe thấy vậy cũng không lên tiếng.

Từ Duy Tắc hơi trầm ngâm :” Vậy bây giờ hai đứa định thế nào ?”

“ Đương nhiên là định kết hôn ạ.” - Cố Trường An khẳng định - “ Có điều vẫn phải đợi Ninh Ninh tốt nghiệp đã. Sau khi kết hôn cô ấy định học tiếp hay đi làm cháu đều ủng hộ. Đến lúc đó cháu sẽ đón hai bác và Ninh Ninh đến thành phố B sống.”

Từ Duy Tắc không ngờ anh trả lời chẳng hề do dự như vậy, mi mắt giật giật, ông nói :” Nếu như bác và mẹ nó không đồng ý thì sao ? Hai bác đều già rồi, không muốn dọn đi nơi khác. Mà Ninh Ninh lại là con gái út của hai bác, hai bác muốn giữ lại bên cạnh mình.”

Về mặt Cố Trường An chẳng hề thay đổi vì Từ Duy Tắc làm khó, anh nghĩ ngợi rồi nói :” Vậy thì cháu xin điều động đến đây ạ.”

Phó Dục Ninh không khỏi ngẩng đầu nhìn anh, anh nhìn lại cô với ánh mắt bảo cô yên tâm.

“ Nếu bác không đồng ý con người của cháu thì sao ?”

“ Lý do ạ ?” Cố Trường An hỏi.

“ Tuổi tác chỉ là một phần, chủ yếu bác và mẹ Ninh Ninh chưa rõ tính tình của cháu thế nào thì làm sao có thể yên tâm giao Ninh Ninh cho cháu được ?”

Cố Trường An nghiêm túc suy nghĩ đến vấn đề này, khẽ mỉm cười :” Thật ra bác không cần thiết phải lo lắng việc này. Ninh Ninh còn nhỏ, vẫn đang đi học, còn rất lâu cô ấy mới tốt nghiệp. Bác nhân thời gian này từ từ tìm hiểu tính cách cháu, nếu cháu có chỗ nào không tốt thì mặc cho bác xử trí. Không chỉ có bây giờ như vậy, sau này kết hôn cũng vậy. Về phần tuổi tác ... “

Anh thoáng dừng lại, nhìn Phó Dục Ninh nói :” Vậy thì không có cách nào, miễn Ninh Ninh không để ý là được rồi ạ.”

Phó Dục Ninh không dám nhìn anh, mặt đỏ bừng. Từ Duy Tắc thầm thở dài con gái không có tiền đồ, cũng không có ý định hỏi Cố Trường An gì

nữa. Ông đã nhìn ra, người trẻ tuổi này đến có chuẩn bị, mà còn đẳng cấp rất cao nữa. May mà mọi việc cũng không cần nóng vội ngay bây giờ.

Đêm đó sau khi tiễn Cố Trường An, hai vợ chồng Từ gia nằm trên giường có chút ưu sầu. Từ Duy Tắc thở dài thườn thượt :” Không ngờ Cố Trường An là một nhân vật như vậy.”

Hai vợ chồng phát hiện ra được chuyện này chỉ do tình cờ. Hôm đó Phó Hội Thanh thừa dịp Phó Dục Ninh không ở nhà nên tổng vệ sinh, giặt hết bao gối ra giường của cô, chần và nệm đều mang đi phơi. Lúc chỉ còn lại ván giường tự nhiên bà nhìn thấy một lá thư và phiếu gửi tiền đặt nơi đó. Xem phiếu gửi tiền chẳng tìm hiểu được gì, nhưng vừa xem thư Phó Hội Thanh mới biết việc lớn rồi. Bà lập tức gọi Từ Duy Tắc đến, sau khi hai vợ chồng bàn bạc xong, quyết định điềm tĩnh chờ Phó Dục Ninh về nhà hỏi rõ ngọn ngành. Bất đắc dĩ, con gái họ thấy không tránh được liền thẳng thắn khai báo, nói là cô có đối tượng nhưng chưa xảy ra chuyện gì cả. Sau đó mặc bố mẹ có nói như thế nào cũng không chịu, sống chết không đưa thư từ lúc trước từng viết cho họ xem. Chỉ nhìn lá thư đơn giản này lại chẳng có gì vượt quá giới hạn, khiến họ muốn nổi giận trách mắng cô cũng không được. Trong lúc giằng co như vậy thì Cố Trường An đã đến.

Hai vợ chồng họ thấy Cố Trường An đến rất đúng lúc, nói rõ ít ra cậu ta cũng là một người dám chịu trách nhiệm. Nhưng đồng thời cũng khó khăn hơn, vì tự đáy lòng họ cảm thấy con gái họ nhất định quen với một thằng nhóc còn nông nổi xấp xỉ tuổi cô, chưa hề nghĩ đến sẽ là một người như vậy.

Phó Hội Thanh cười cười :” Ông cũng đừng mãi nghĩ đến việc làm khó cậu ta, tôi thấy cậu ta không dễ bị ông bắt chẹt đâu.”

“ Đúng vậy.” - Từ Duy Tắc thở dài một hơi - “ Dù sao tuổi tác và kinh nghiệm hiện rõ ra đây, là người rất thông minh.”

Đổi lại thanh niên bình thường, chẳng dễ gì có thể ứng đối bình tĩnh trong tình huống như vậy. Đa phần những lời nó ra của họ đại khái đều là

những lời lời thề thốt suông, khiến người ta nghe thấy trong lòng cũng hoang mang. Nhưng Cố Trường An thì không, mỗi câu nói nghe như tùy ý nhưng đều được suy nghĩ cặn kẽ. Ví dụ như câu muốn điều động đến Tây Ninh, nếu quả thật ông không đồng ý Ninh Ninh đến thành phố B, sợ rằng cậu ta vì cưới Ninh Ninh thật sự có cách điều động đến đây. Nhưng mà ông để cậu ta điều đến đây làm gì ?

“ Thật ra thì sau đó tôi nghĩ kỹ, đây cũng không phải chuyện xấu.” Phó Hội Thanh bỗng nói.

Từ Duy Tắc phẫn khởi :” Sao nói thế ?”

“ Thành phố B cách quê nhà chúng ta không xa, Ninh Ninh gả cho cậu ta không chỉ rời khỏi Tây Ninh, mà về quê cũng tiện.” Phó Hội Thanh nói xong, thấy chồng im lặng lâu quá liền hỏi ý ông.

Từ Duy Tắc thật sự có suy nghĩ này, có điều lấy điều kiện tiên quyết là Cố Trường An phải trung thực đáng tin. Nếu không dù thế nào đi nữa ông cũng sẽ không viện vào lý do con gái lấy chồng để lót đường rời khỏi Tây Ninh đâu. Chuyện này lẩn lộn đầu đuôi rồi, ông nghĩ ngợi rồi nói :” Xem sau đã, ở đâu là thứ yếu, quan trọng là Ninh Ninh hạnh phúc, đây mới là chuyện cả đời.”

Lúc hai vợ chồng Từ gia thấp thỏm bồn chồn, thì Phó Dục Ninh ngược lại thấy nhẹ nhõm. Cô tạm thời làm hướng dẫn viên du lịch, đưa Cố Trường An đi dạo khắp Tây Ninh, còn đến trường học, dự thính một tiết, làm quen với mấy nữ sinh khác ở ký túc xá cô. Mấy cô bạn gặp anh giống như cô lúc ban đầu, đều không dám nói chuyện trước mặt Cố Trường An, Phó Dục Ninh hết sức vui mừng.

“ Hóa ra, lúc đầu em gặp anh là như vậy.” Phó Dục Ninh vừa gặm sườn vừa cảm thán.

Cố Trường An ngồi đối diện cô, luôn đưa khăn giấy giúp cô lau miệng. Nhìn dáng vẻ hai má cô ngồn đầy thức ăn, không nhịn cười được :” Bây giờ

mạnh mẽ hơn trước rồi, chẳng còn quan tâm đến việc xinh đẹp trước mặt anh hay không nữa ?”

“ Hiện giờ em khó coi đến thế sao ?” Phó Dục Ninh trợn tròn mắt nhìn anh.

Cố Trường An chỉ mỉm cười không nói lời nào, Nhận xét về cô ở trong lòng anh đã không còn dùng từ ưa nhìn hay không nữa. Cô gái đôi mươi khuôn mặt nhỏ nhắn cỡ bàn tay, dưới tóc mái thưa là ánh mắt linh động, tóc dài đen nhánh tung bay trong gió, mọi cử chỉ đều khiến anh mê mẩn, có chỗ nào không đáng yêu chứ ? Hiện giờ anh nhìn cô, đa phần chỉ nghĩ đến tương lai.

Ăn tối xong, Cố Trường An đưa Phó Dục Ninh về nhà. Hai ngày nay tuy nói là Phó Dục Ninh đưa anh đi chơi, nhưng ngày ngày anh đều đúng giờ đưa cô về. Điều khác biệt duy nhất với hai ngày trước là hai vợ chồng Từ gia luôn tránh mặt không gặp nhưng hôm nay lại gọi anh vào, Từ Duy Tắc có lời muốn nói với anh. Đề phòng con gái nghe lén, Phó Hội Thanh đã sớm đuổi cô đi ngủ, ba Từ nói chuyện với anh trong phòng sách.

" Tiểu Cố, bác đã tìm hiểu cháu rồi." - Ông nói ngay vào điểm chính - " Bác cũng không sợ cháu biết rồi có ý nghĩ gì. Bác đã sớm nói, Ninh Ninh là con gái bác, bác phải suy nghĩ cho nó."

Cố Trường An ngồi nghiêm chỉnh, tỏ vẻ thông hiểu.

Từ Duy Tắc cũng có chút không thốt nên lời, ông lần nữa mới nói : " Cháu... quả thật rất xuất sắc, tác phong cũng đàng chính, không có vấn đề nam nữ nào cả. Nhưng đối với hai bác mà nói, gả con gái không phải là chuyện nhỏ, cho dù cháu tốt thế nào hai bác vẫn không thể hoàn toàn yên tâm, vẫn lo lắng Ninh Ninh lấy cháu sẽ bị thiệt thòi."

Cố Trường An gật đầu : " Cháu hiểu ý bác ạ."

" Cháu không hiểu đâu, nếu cháu muốn hiểu vẫn còn sớm lắm." - Ông nói - " Kiểu lo lắng này chính xác chỉ nhằm vào cháu, bất kể Ninh Ninh

chọn ai, hai bác làm cha làm mẹ đều lo lắng đến chuyện này. Có điều... "

Câu chuyện lại xoay chuyển, ông nhìn Cố Trường An nói : " Con gái luôn luôn có một ngày phải gả, để con gái mình lựa chọn người vừa ý nó bao giờ cũng hơn hai bác lựa chọn người thật tốt cho nó. Bây giờ bác thấy cháu đáng tin, cho nên cũng không tìm ra lý do gì phản đối cháu và Ninh Ninh. Nhưng Tiểu Cố à, thời gian còn dài, bác vẫn sẽ xem xét cháu."

Khoảnh khắc được chấp nhận kia khiến lòng Cố Trường An cảm thấy hân hoan, đối mặt với trường bối, anh vẫn có trấn tĩnh, đứng lên chào ông : " Xin bác yên tâm."

Lúc biết được tin ba mẹ đồng ý, Phó Dục Ninh vui mừng đến mức không thể tin, theo cô thấy ba mẹ không phản đối nhưng cũng sẽ khiến họ thấp thỏm một phen, hoàn toàn không ngờ ba mẹ đồng ý nhanh như vậy. Xem ra vẫn là Cố Trường An có bản lĩnh. Tuy nhiên cô chưa kịp vui mừng bao lâu, anh đã phải trở về thành phố B. Chuyến này đến Tây Ninh vốn là ngoài kế hoạch, anh còn rất nhiều việc phải làm trong Viện nghiên cứu.

Mang theo lưu luyến đưa tiễn Cố Trường An, Phó Dục Ninh càng có thêm sức mạnh học tập thi lên thạc sĩ. Cố Trường An đã dám đến Tây Ninh vì cô, bản thân cô không thể bị kéo lùi phía sau nữa, cô phải dựa vào năng lực của mình thi đậu vào thành phố B. Phó Hội Thanh nghe được lời này, thầm trách cô mới vài ngày đã vô tình vô nghĩa với cha mẹ.

Ngược lại, lúc Cố Trường An viết thư và gọi điện đều không quên khuyên cô đừng tạo áp lực cho mình quá lớn, anh lo lắng tiếp tục như vậy sẽ khiến cơ thể cô suy nhược trước. Phó Dục Ninh không đoái hoài đến lời khuyên này, bởi vì tuy trông cô gầy yếu nhưng tố chất thân thể rất khoẻ mạnh. Vì muốn chuẩn bị cho cuộc thi thật tốt, trước khi thi một tháng cô không về nhà, ở lại trường tập trung học hành, mãi đến một ngày trước khi thi mới chịu về.

Hôm đó Phó Dục Ninh và mấy bạn học đi xem trường thi xong về nhà, sau khi đọc sách mệt mỏi, cô lại bắt đầu viết thư cho Cố Trường An. Lá thư

này chính là lá thư dài nhất trong nửa năm nay, viết cả ba tờ giấy, toàn bộ đều là tưởng tượng của cô về cuộc sống học thạc sĩ tương lai, dĩ nhiên cũng là cuộc sống với anh. Viết xong cô liền mệt mỗi năm nhào trên bàn ngủ thiếp, cho đến khi mẹ gọi cô ăn cơm.

Lúc ăn cơm Phó Dục Ninh cảm giác đầu có chút khó chịu, ăn cơm xong còn phải xem sách. Xem được một lát thì mẹ cô khuyên bảo cô sớm nghỉ ngơi một chút, tinh thần dồi dào mới ứng phó được cuộc thi ngày mai.

Phó Dục Ninh từ sớm đã lên giường, đầu óc mụ mị thoát cái đã ngủ mất. Lúc ngủ đến nửa đêm lại sốt cao. Chuyện này khiến ba mẹ cô sợ hãi, sốt ruột vội cho cô uống thuốc hạ sốt, đến rạng sáng cuối cùng cũng hết sốt nhưng cả người Phó Dục Ninh đều yếu ớt bủn rủn, dù kiên trì đến trường thì cũng không biết mình đã viết gì.

Bận rộn hơn nửa năm bởi vì trận sốt cao này mà đột ngột này làm hỏng tất cả. Đêm đó, Phó Dục Ninh rời khỏi trường thi về đến nhà liền giam mình trong phòng, dù ai gõ cửa cũng không mở.

Chương 9

Lần này, Phó Hội Thanh và Từ Duy Tắc thật sự là sốt ruột vô cùng. May mà sau khi Phó Dục Ninh giam mình ở trong phòng một ngày một đêm đã tự mình suy nghĩ thông suốt đi ra ngoài. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của con gái, hai vợ chồng cực kỳ đau lòng, nấu cho cô rất nhiều món ngon, lúc nói chuyện cũng dè dặt, chẳng dám nói gì liên quan đến cuộc thi.

Sau vài ngày, tâm trạng Phó Dục Ninh cũng khá bình phục trở lại, chủ động nhắc đến cuộc thi với mẹ: “Mẹ, hôm thi xong không phải anh ấy đã điện thoại đến hay sao?”

Phó Hội Thanh biết người con gái đề cập đến chính là Cố Trường An: “Ừ, gọi điện thoại hỏi thăm tình hình của con.”

Phó Dục Ninh im lặng một hồi: “Mẹ không nói với anh ấy chứ?”

“Mẹ có thể nói gì với cậu ấy hả? Mẹ còn không biết con à!” Phó Hội Thanh giả bộ tức giận trợn mắt nhìn cô – “Vả lại, Tiểu Cố bận bịu không ngớt làm sao rảnh mà nghe mẹ nói nhiều lời. Cậu ấy nói trong khoảng thời gian này phải đến phía Nam làm thí nghiệm mật, khi về sẽ điện thoại cho con.”

Phó Dục Ninh ỉu xìu ừ một tiếng. Trong lòng cô biết rõ, cô không nghe điện thoại của anh, anh hẳn đoán ra được cô thi chẳng ra sao rồi. Không biết tâm trạng anh sẽ thế nào nữa? Có khi nào cảm thấy cô rất ngốc không?

Chỉ nghĩ đến đây Phó Dục Ninh đã thấy buồn bã vô cùng, cô giống như một dây cung, trước khi thi căng quá chặt, không chịu được áp lực nên đã đứt lìa. Một khi bị đứt sẽ không nối lại được nữa, những khổ công học tập trước kia cũng đổ sông đổ biển. Dù không cam tâm thì cô cũng không thể thay đổi được gì, trường thi là cô đi, bài thi là cô giải, kết quả cuối cùng đương nhiên phải tự cô gánh chịu.

Rút kinh nghiệm xương máu, Phó Dục Ninh quyết định thi lại lần nữa, đây là kết quả cô nghĩ đi nghĩ lại mấy ngày nay và cũng là quyết định duy nhất có thể khiến cô phấn chấn. Song, khi cô nói quyết định này cho ba mẹ biết lại bị phản đối kịch liệt.

“Sao vẫn muốn thi tiếp? Đây chẳng phải là lại lãng phí một năm nữa à?”

Phó Dục Ninh nghĩ ngợi, nói: “Con có thể tìm việc làm trước, vừa làm vừa học.”

“VẬY không phải rất mệt mỏi hay sao, đừng để đến trước khi thi lại bị ốm nữa.”

“Mẹ” – Phó Dục Ninh dùng dáng làm nũng với mẹ mình – “Mẹ để con đi thi đi, con rút kinh nghiệm lần này, không tạo áp lực lớn cho mình như vậy nữa đâu.”

“Không được.” Bà xụ mặt phản đối.

Phó Dục Ninh sắp khóc: “Mẹ, không phải lúc trước mẹ và ba vẫn ủng hộ con học tiếp sao. Sao bây giờ lại nói không giữ lời vậy?”

Mẹ cô thở dài: “Lúc trước cho con học tiếp vì muốn cho con thi là để về quê cũ, rời khỏi Tây Ninh. Hiện tại tình thế thay đổi, con thi hay không đều không có gì ảnh hưởng lớn.”

Ban đầu Phó Dục Ninh không hiểu ý mẹ cô nói, đến khi cô hiểu ra vẻ mặt cũng thay đổi: “Mẹ, mẹ có ý gì? Mẹ nghĩ...” Cô nhìn mẹ, không dám nghĩ thêm nữa.

“Không sai.” – Phó Hội Thanh thừa nhận rất dứt khoát – “Hiện tại con không cần quan tâm chuyện học hành nữa, vẫn nên chuẩn bị tốt nghiệp đi. Đừng quên, Tiểu Cố vẫn chờ con đấy.”

Phó Dục Ninh không nói lời nào, vẻ mặt căng thẳng.

Phó Hội Thanh vừa nhìn cũng biết con gái khó chịu, bà lại thở dài: “Sao mẹ lại nói với con làm gì nhỉ? Con muốn học tiếp phải không, vậy sau khi con kết hôn với Tiểu Cố thì có thể lại chuẩn bị thi tiếp.”

“Nhưng sau khi kết hôn nhiều việc hơn, con sợ mình phân tâm.”

“Vậy ý của con là muốn để Tiểu Cố chờ con thêm một năm nữa?” – Phó Hội Thanh sốt ruột – “Con gái ngoan của mẹ, Tiểu Cố sắp ba mươi rồi, con còn định để cậu ấy chờ bao lâu nữa? Con muốn, nói không chừng người ta không muốn đâu!”

“Anh ấy không phải người như thế.” Phó Dục Ninh vội vàng giải thích thay anh, lại bị mẹ cô ngắt lời.

“Đúng, cậu ấy bằng lòng chờ con là bởi vì cậu ấy còn thích con, kiên nhẫn với con, chịu bao dung con. Nhưng con không thể mãi nông nổi mài mòn sức chịu đựng của cậu ấy phải không? Đàn ông đến ba mươi rồi có ai không muốn lập gia đình, lúc này con nói với người ta bảo cậu ấy chờ con

thêm một năm nữa sao?” – Bà càng nói càng giận – “Mẹ đã nói với con rồi Ninh Ninh, nếu cuối cùng con và Tiểu Cố xảy ra chuyện gì thì cũng do con gây ra cả thôi.”

Lần này Phó Dục Ninh giận thật, cô vụt đứng dậy trở về phòng, đóng sầm cửa lại. Tâm trạng của Phó Hội Thanh thấp thỏm nhưng không đi dỗ dành cô. Thân là mẹ, bà đương nhiên biết cái gì tốt nhất cho con gái mình.

Phó Dục Ninh trở về phòng bật khóc nức nở, cô không ngờ hóa ra ba mẹ xem Cố Trường An như vậy. Ba mẹ coi anh là gì chứ, cầu nối để cô rời khỏi Tây Ninh à? Đá trải đường cho cô đi sao? Nhưng đó là người yêu cô mà, tại sao ba mẹ có thể làm vậy? Nếu như cô có chút khí khái thì lập tức nói với ba mẹ là cô không lấy chồng, không qua lại với Cố Trường An nữa, tránh để ba mẹ lợi dụng anh như vậy. Nhưng cô không nỡ, cô cực khổ chuẩn bị thi cử như thế không phải vì có thể được ở bên anh sao?

Khóc một đêm, ngày hôm sau lúc trời hửng lên tia sáng đầu tiên, Phó Dục Ninh đã nghĩ thông suốt. Chuyện này cô phải bàn bạc với Cố Trường An, nếu như anh thật sự không muốn chờ thì thôi. Nếu anh bằng lòng, vậy cô cũng phải nói rõ ý nghĩ của ba mẹ cho anh biết. Cô không cho phép ba mẹ lừa gạt anh như vậy, cũng không cho phép tình yêu của họ pha lẫn một chút tạp chất nào.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Phó Dục Ninh an tâm rất nhiều. Lúc sức khỏe đã bình phục liền trở về trường học chuẩn bị thi tốt nghiệp, thời gian rảnh còn lật xem sách ôn tập thi thạc sĩ, ghi nhớ thật kỹ, tránh để sau này lại quên mất. Thứ Bảy cô vẫn về nhà theo thường lệ, nhưng không nói chuyện học hành với ba mẹ nữa. Ba mẹ nhắc đến cô cũng vờ như không nghe thấy, khiến mẹ cô giận vô cùng.

Sau khi Tây Ninh đổ xuống vài trận bão tuyết, cuối cùng Cố Trường An đã hoàn thành thí nghiệm trở về. Hôm đó đúng lúc là thứ Bảy, Phó Dục Ninh mới vừa vào nhà đã thấy mẹ đang nghe điện thoại. Nhìn thấy cô, bà

nói với người bên kia đầu dây: “Đúng lúc, Ninh Ninh về rồi, để nó nghe điện thoại thôi.”

Nói xong vứt điện thoại cho cô, bà đứng dậy trở về phòng ngủ. Cô vừa ở ngoài về, đầu lạnh cóng, cô thuận tay nhận lấy điện thoại, sau khi alo một tiếng mới biết người gọi đến là ai, thoáng chốc cô liền không thốt nên lời.

“Ninh Ninh.”

Tiếng nói khàn khàn vừa truyền đến, đã lâu mới nghe lại tiếng của anh, chớp mũi Phó Dục Ninh thoát cái liền cay xè, cô muốn đáp lại nhưng nước mắt không tìm được mà rơi xuống.

“Ninh Ninh.” – Cố Trường Anh cười – “Anh nhận được thư của em rồi, hơn nửa tháng nay làm thí nghiệm ở phía Nam suốt, vừa trở về còn chưa kịp hồi âm cho em.”

Nhắc đến lá thư này, Phó Dục Ninh lại bị đâm trúng chỗ đau. Đó là lá thư cô viết cho anh trước khi thi một ngày, cô sẽ thi đậu trường tốt nhất thành phố B để đến thành phố B với anh, vừa có thể đi học vừa được ở bên anh. Giống như đối lập với ước mơ tốt đẹp, thực tế có vẻ vô cùng ảm đạm. Nước mắt Phó Dục Ninh không tài nào kiềm nén nổi.

“Em không thi tốt... em không đi được rồi...” Cô khóc thút thít, lắp bắp nói.

Cố Trường An lẳng lẳng lắng nghe, anh lắng nghe tiếng khóc khe khẽ của cô cho đến khi cô dần dần bình tĩnh lại, anh mới bất ngờ nói: “Ninh Ninh, chúng ta kết hôn đi.”

Câu nói này chẳng khác gì một quả bom nặng ký, đầu óc Phó Dục Ninh nổ ầm ầm vang dội, lệ cũng đọng nơi khóe mắt.

“Tại sao...” – Mờ mịt hỏi ra hai chữ kia, cô liền nhanh chóng tỉnh táo lại, cảm giác được điều gì đó – “ Là mẹ em nói với anh hả? Ba mẹ em ép buộc anh lấy em sao? Sao ba mẹ có thể...”

Mặt Phó Dục Ninh nóng bừng, lòng giận sôi sục, lời nói không còn mạch lạc nữa...

“Không phải, Ninh Ninh, không phải vậy, em đừng nghĩ nhiều.” – Cố Trường Anh đứng lúc trấn an cô – “Không ai ép anh cả, là bản thân anh muốn làm như vậy.”

“Nhưng anh không hiểu.” – Giờ phút này Phó Dục Ninh cảm thấy vô cùng khó xử, đây là khó xử ba mẹ tạo cho cô, mà cô lại không thể gạt người đàn ông cô yêu, cô phải nói ra – “Ba mẹ em đồng ý em và anh qua lại là muốn sau khi em lấy anh sẽ được rời khỏi Tây Ninh.”

Thật ra lần trước Cố Trường An nói chuyện với Từ Duy Tắc đã loáng thoáng ý thức được chuyện này rồi. Dĩ nhiên, anh cũng không nói rõ, nhưng căn cứ từ việc ông một mình đến Tây Ninh, sau đó sầu não, bùi ngùi, chắc hẳn trong đầu ông đã mang suy nghĩ và khát vọng việc con gái có thể rời khỏi chốn này, anh đại khái nhìn ra được đôi điều, nhưng không ngờ là Phó Dục Ninh sẽ biết. Điều này anh hiểu, lòng cô gái này có khúc mắc rồi.

“Ninh Ninh, chuyện này không quan trọng.” – Anh nói – “Ba mẹ tự có bản khoản của ba mẹ, những việc này chúng ta không cần suy nghĩ. Anh chỉ cần biết, vì sao anh muốn cưới em là được.”

“Nhưng anh không hề để ý chút nào sao?” Lúc cô biết chuyện, tức giận đến mức nổ tung.

Đương nhiên anh chẳng hề để ý, trong lòng anh biết rõ, Từ Duy Tắc và Phó Hội Thanh vừa ý anh không chỉ có điều này. Đây chẳng qua có thể xem như một ưu thế kèm theo mà thôi. Tuy nhiên, những thứ này đều không thể nói với Phó Dục Ninh. Nói nhiều về chuyện này chẳng khác nào là biện minh và che giấu, mà ngược lại càng khiến cô luẩn quẩn mãi trong lòng. Dù sao điều cô để ý chính là anh kia mà.

“Ninh Ninh, anh đọc thư em đã ba lần rồi, biết bây giờ anh nghĩ gì không?” – Anh không trả lời câu hỏi của cô mà nói sang chuyện khác –

“Anh cảm thấy, nếu không cưới em sang đây, vậy thì cuộc sống của anh sắp không chịu nổi nữa rồi.”

Anh nói không hề khoa trương. Bận bịu hơn nửa tháng, trở về nhà không có một bóng người. Đọc thư cô gửi đến, tưởng tượng dáng vẻ cô tựa vào bàn múa bút thành văn, cô nói cho anh biết, cô khát vọng đến bên cạnh anh, khát vọng cuộc sống ở bên anh. Khát vọng này của cô khiến anh cảm thấy trong thân thể như có ngọn lửa đang thiêu đốt, anh thật sự không đợi được thêm một chút nào nữa.

“Cho nên, em cảm thấy anh còn lo lắng để ý đến việc khác hay sao?” Anh khẽ hỏi ngược lại.

Trước mặt cô anh chưa bao giờ nói trắng ra như thế, gần như là đang nói cho cô biết, anh yêu chính là con người cô, tất cả chuyện khác đều không quan trọng, anh cũng chẳng màng để ý đến. Phó Dục Ninh đang nghe đến sững sờ, không biết nên nói gì.

“Còn ở đó không, Ninh Ninh?” Chờ thật lâu không nghe cô đáp lời, Cố Trường An đành phải lên tiếng gọi cô.

“Em đây.” Phó Dục Ninh cũng không màng mình đang khóc, vội vàng trả lời vào ống nghe.

“Ừ, vậy em có muốn gả cho anh không?” Anh dịu dàng hỏi cô.

Phó Dục Ninh nghĩ ngợi, đầu ngón tay xoắn dây điện thoại, có chút rối rắm: “Nhưng em vẫn muốn thi lại lần nữa, mẹ em không cho...”

Phó Hội Thanh ở trong phòng nghe thấy lời này đấm ngực giậm chân, Cố Trường Anh nghe ở đầu kia điện thoại thì thấy buồn cười.

“Em muốn đi học thì kết hôn rồi vẫn thi tiếp được mà.”

“Nhưng kết hôn sẽ phân tâm.”

“Hai người ở hai nơi mới khiến em phân tâm.”

“Ai bảo chứ, kết hôn em vừa phải làm việc nhà còn phải chăm sóc cho anh, làm sao còn có thời gian chuẩn bị thi cử.”

“Để anh làm việc nhà, thuận tiện chăm sóc cho em luôn.”

“...”

“...”

Cuối cùng kết quả bàn qua tính lại vẫn là kết hôn.

Phó Dục Ninh phát hiện, yêu cầu của Cố Trường Anh đối với cô quá thật rất thấp. Anh không yêu cầu cô phải có trình độ học vấn cao để xứng với thân phận của anh, lại càng không để ý đến chút lợi dụng của ba mẹ cô đối với anh. Anh thích là thích con người cô, tất cả những chuyện khác đều không màng đến.

Phó Dục Ninh nghĩ thầm, anh thật sự không hề sợ thiệt thòi. Ngẫm lại thì cô cũng rất tốt mà, cô vô cùng yêu anh còn gì. Nghĩ thông suốt chuyện này, Phó Dục Ninh phát hiện ra, dường như cô có học tiếp hay không vấn đề cũng không còn rối rắm nữa rồi.

Đối với kết quả này, Từ Duy Tắc và Phó Hội Thanh nghe thấy hết sức vui mừng. Nửa năm quen biết, ít nhiều họ cũng xem như hiểu con người Cố Trường An. Thật sự sợ con gái quen bị mình nuông chiều sẽ để vụt mất chàng trai này. Giờ thì tốt rồi, hai người đều thở phào nhẹ nhõm, kết hôn phải xem ngày, hai vợ chồng họ chọn được ngày tốt liền quyết định vào tháng Tư năm sau.

Vì chuẩn bị cho đám cưới, Phó Dục Ninh đến thành phố B trước hai tháng. Trước khi đi thành phố B đã có kết quả cuộc thi, cô thiếu bốn điểm. Phó Dục Ninh khó tránh khỏi có chút buồn bã, nhưng Cố Trường Anh an ủi, nói đầu cô lơ mơ còn thi được như vậy thì nhất định năm sau sẽ không có vấn đề gì nữa. Phó Dục Ninh nghe không biết nói gì cho phải, cô phát hiện người này nhiều khi dễ dàng mình giống như là dễ trẻ vậy.

Giống với Dương Dương và Chu Ân, họ dự định tổ chức ở thành phố B và Tây Ninh mỗi bên một buổi tiệc. Bên Tây Ninh do ba mẹ và anh trai tổ chức, về phần ở thành phố B, buổi tiệc này lớn hơn Phó Dục Ninh tưởng tượng nhiều. Không phải tổ chức trong hội trường nhỏ ở trung tâm hoạt động của Viện nghiên cứu mà là hội trường tám mươi một có thể chứa nghìn người ở quân khu.

Lúc Phó Dục Ninh đi xem trọn tròn mắt, cô thắc mắc đám cưới của họ có nhiều người đến vậy sao? Cố Trường An không bao giờ để cô lo lắng những chuyện này, mọi việc hoàn toàn nhờ cậy hai vị chị dâu bề trên sắp xếp. Hai chị dâu đều lớn hơn Phó Dục Ninh mười đến hai mươi tuổi, làm việc nói chuyện đều cứng rắn, đương nhiên giải quyết chuyện cũng dễ dàng hơn nhiều. Đến cuối cùng, chuyện duy nhất Phó Dục Ninh phải làm là chuẩn bị cho tốt để trở thành một cô dâu thật xinh đẹp.

Thoắt cái đã đến tháng Tư. Đám cưới tổ chức đúng hẹn, ba mẹ và anh trai chị dâu cũng từ Tây Ninh đến tham dự đám cưới của cô. Cảnh tượng thật sự không long trọng đình đám, nhưng cũng coi là viên mãn.

Sau khi đám cưới kết thúc, tiễn anh trai chị dâu đi, hai người trở về lại Viện nghiên cứu đã là buổi tối. Phó Dục Ninh mệt mỏi chẳng cử động nổi, sau khi tẩy trang liền nằm nhào trên giường. Bấy giờ cô còn chưa ý thức được mình đã là vợ người ta, đến lúc nửa tỉnh nửa mê nghe thấy trong phòng vệ sinh vang lên tiếng nước chảy của anh rửa mặt mới nhận ra mình kết hôn rồi.

Chương 10

Lúc Cố Trường An rửa mặt xong đi ra đã thấy Phó Dục Ninh nằm lì trên giường rồi. Tháng Tư còn se lạnh, áo ngủ bằng gấm đỏ thắm bao kín cô, chỉ hé ra khuôn mặt bị mái tóc dài như thác che đi một nửa.

“Ngủ rồi hả?”

Anh đi đến bên giường hạ thấp giọng như đang hỏi cô, lại giống như đang lầm bầm. Phó Dục Ninh im lặng, rất cố gắng giả bộ ngủ, nhịp tim đập cũng bất giác tăng tốc.

“Xem ra là quá mệt mỏi rồi.”

Nhắm hai mắt, cô nghe thấy anh nói nhỏ. Tiếp theo đó một loạt âm thanh vang lên, anh tắt đèn đầu giường, lên giường nằm ở phía bên trái cô.

“Ngủ thôi.” Cố Trường An khẽ nói.

Xem ra tối nay anh dự định ngủ thôi ư? Phó Dục Ninh có cảm giác may mắn trốn được một kiếp, đồng thời có chút mát mẻ không thể bỏ qua, dù sao cũng là đêm động phòng hoa chúc mà. Nếu cô gan dạ hơn nữa có thể sẽ không như vậy... Nhưng mà, cô sợ thật đấy.

Trong lòng Phó Dục Ninh vô cùng rối rắm, dường như nghĩ ngợi vu vơ bụng đột nhiên vang lên hai tiếng rột rột. Cô đói bụng, tối nay cô đã kịp ăn gì đâu. Phó Dục Ninh còn chưa kịp lung túng thì một tiếng tách vang lên, đèn đầu giường bật sáng. Cố Trường An ngồi dậy nhìn cô.

“Đói rồi hả em?”

Phó Dục Ninh xấu hổ giả bộ ngủ, trong lòng có mờ ám không dám nhìn anh, nhìn chằm chằm vào bao gối, khẽ ừ.

Anh cười cười, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô: “Trong nhà có đồ ăn, em có muốn ăn chút gì không?”

Cơn đói đã đánh bại được lý trí, cô ngồi dậy nói: “Được ạ.”

Anh đứng dậy đi đến phòng bếp, chỉ một lát sau liền mang ra một túi nylon. Phó Dục Ninh tựa vào cửa xem, ánh mắt tỏa sáng, là vịt quay.

“Sao lại có món này?” Cô kinh ngạc nhìn anh hỏi.

“Lúc tiễn ba mẹ lên tàu anh bảo tài xế đi mua, phòng khi em đói bụng trở về nhà thì ăn, nào ngờ em lại ngủ thẳng luôn.” Ánh mắt anh mỉm cười

trêu ghẹo cô.

Nhìn thấy thức ăn cô liền hôn hờ, ánh mắt tha thiết nhìn anh cuốn một cuốn cho cô, sau đó nhận lấy tọng ngay vào miệng, hơi nguội nhưng vẫn còn tươi ngon.

“Ngon không?” Anh hỏi.

Phó Dục Ninh nào còn màng nói chuyện, ngốn đầy miệng gật đầu. Anh lại cuốn cho cô hai cuốn, phần còn lại không cho cô ăn nữa, sợ cô no căng bụng.

Phó Dục Ninh ăn xong lại uống nửa cốc nước, sau khi rửa mặt xong thì nằm vật ra giường, không còn đói nữa nhưng cũng không ngủ được. Nhìn lại anh, hơi thở ổn định, tư thế ngay ngắn, giống như thật sự sắp ngủ mất rồi. Cô nghĩ hôm nay có thể anh cũng mệt mỏi, vì trước đó có nhiều chuyện phải sắp xếp, hôm nay đám cưới lại phải tiếp đãi nhiều người như thế, cô chẳng biết gì cả đều phải dựa hết vào anh. Phó Dục Ninh xúc động, liền nằm kề sát anh. Không ngờ Cố Trường An đột nhiên trở mình, thoáng cái đã ôm cô vào lòng, cảm đặt lên đỉnh đầu cô.

Phó Dục Ninh cười khẽ: “Anh ngủ chưa?”

“Ừ, ngủ rồi.”

Ngủ rồi còn có thể nói chuyện à, lừa ai chứ hả? Phó Dục Ninh chui vào lòng anh, Cố Trường An tiện thể vén chăn lên, bao lấy cô.

“Đừng nào loạn nữa, ngoan ngoãn ngủ đi.”

“Em không ngủ được.” Cô nũng nịu nói.

Trên đỉnh đầu hồi lâu vẫn không có tiếng động, Phó Dục Ninh vừa định dịch người ra nhìn anh xem thì đã nghe anh thở dài, bàn tay đặt trên eo cô vuốt ve vài lượt, ôm sát cô vào mình, đầu liền cúi xuống hôn vào môi cô.

Trên phương diện hôn, Phó Dục Ninh vẫn xem là người mới, nhưng được Cố Trường Anh dẫn dắt, cô cũng đạt được vui thú, hai tay níu chặt vai anh, linh hồn và môi lưỡi đều mặc anh hút đi.

“Không phải mệt rồi sao?” – Sau khi hôn lên tai cô, Cố Trường Anh khẽ nói – “Còn giả bộ ngủ.”

“Nhưng... là... đêm động phòng hoa chúc...” Phó Dục Ninh không thể nói ra được hết câu nữa.

Cố Trường Anh khựng lại, anh ngẩng đầu lên nhìn cô, đáy mắt sâu như biển có tia lửa sáng rực. Cô hoàn toàn chưa kịp nhìn kỹ thì anh đã vùi trước ngực cô. Khi này ồm ờ đã cởi ra không ít nút áo ngủ, lộ ra hơn phân nửa da thịt mịn màng khiến người ta mơ màng, anh hôn lên từng tấc như tuần tra lãnh thổ, trêu đùa cô đổ mồ hôi đầm đìa, tựa như trong cơ thể có ngọn lửa đang quấy phá.

Từ sớm cô đã nghe mẹ và chị dâu nói lần đầu tiên phụ nữ rất đau đớn. Nhưng bây giờ Cố Trường An dịu dàng đến thế nên cô không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại cảm giác thật thư thái. Cô thầm nghĩ có lẽ lần đầu tiên của cô sẽ không đau đớn như vậy? Trước đó là cô đã lo lắng quá mức thôi.

Có ý nghĩ như vậy, Phó Dục Ninh dần dần thả lỏng phòng bị, hai người không hề có kinh nghiệm dần dần cũng có cảm giác như cá gặp nước, cho đến bước cuối cùng. Phó Dục Ninh hoàn toàn bất ngờ, thoáng chốc đau đến mức căng cả người. Cô mở to hai mắt nhìn anh, tựa như có chút không rõ, mới vừa rồi không phải đều tốt hay sao, sao đột ngột lại đau như vậy?

Giờ phút này Cố Trường An cũng không chịu nổi nữa, anh ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, từ từ vuốt ve, lại bị cô luôn miệng bảo ngừng lại, cô đáng thương nhìn anh: “Đau em.” Rồi lập tức nước mắt liền rơi lã chã.

Anh ngừng lại, kề vào trán cô, từ từ bình phục tâm trạng.

“Ninh Ninh.” Anh hôn cô, nóng bỏng và nồng nhiệt.

Nhưng Phó Dục Ninh vẫn khóc, bây giờ anh không cử động khiến cô cảm giác rất khó chịu.

“Ninh Ninh có muốn anh rút ra hay không?” Nói xong anh nhúc nhích.

Phó Dục Ninh đau đớn, lập tức nói dừng.

Lúc này Cố Trường An đã cười trên lưng cọp, anh nhìn cô, thân là đàn ông, thật ra anh cũng không hiểu tại sao đau đến nông nỗi này. Nhưng nếu vẫn duy trì trạng hiện tại đó mới thật là muốn lấy mạng của anh. Anh giữ chặt eo Phó Dục Ninh, lặng lẽ bắt đầu cử động.

Lúc Phó Dục Ninh phát hiện ra ý đồ của anh thì đã muộn, cô bị anh trói buộc, không thể nhúc nhích, chỉ có thể chịu đựng tất cả. Cô thấy mình chịu ấm ức, lại không dám khóc lớn tiếng. chỉ có thể khẽ khóc nức nở, anh nghe cũng không mềm lòng. Trên thực tế anh cũng nghe thấy được càng về sau tiếng khóc càng tương tự như tiếng rủ rỉ, không hề đau kịch liệt như lúc ban đầu. Hai chân cô thậm chí còn vô thức quấn chặt lấy anh, điều anh nói rõ cô đã có cảm giác rồi, thế là anh càng phóng túng hơn.

Sau khi chấm dứt, Phó Dục Ninh rất lâu chưa hoàn hồn lại. Cô trợn to hai mắt, mờ mịt nhìn trần nhà, cả người giống như một con thuyền trôi lênh đênh trên biển, bồng bềnh theo từng đợt sóng vỗ đến. Anh ôm cô, hôn mỗi một tấc da thịt trước ngực cô hết lần này đến lần khác, cho đến khi nội tâm dấy sóng của anh bình phục trở lại.

“Ninh Ninh.” Tiếng anh khàn khàn trầm thấp

Phó Dục Ninh rùng mình, cô tỉnh táo lại, hoảng hốt lấy chăn che mình.

Cố Trường An cười: “Đừng để ngạt thở nhé.” Anh vừa nói vừa đưa tay định vén chăn lên nhưng lại bị cô phản kháng.

“Anh đừng nhìn em.” Cô nói nghẹn ngào.

Anh biết cô then thùng, khẽ trấn an: “Sau này sẽ tốt thôi.”

“Không có lần sau đâu.” Cô thì thào.

Cố Trường Anh không nói lời nào, vén chăn lên, để lộ ra khuôn mặt cô, anh hôn lên trán cô, rồi men theo xuống dưới, cuối cùng hôn lên môi cô. Anh không buông cô ra, tựa như yêu thế nào cũng không đủ.

Phó Dục Ninh nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc, thoáng chốc đã thỏa hiệp. Được rồi, đau một chút... thì đau một chút...

Chương 11

Hai tháng đầu tiên sau khi cưới với hai người quả thật như mật ngọt. Tuy yêu đương một năm rưỡi nhưng từ trước đến nay gần gũi thì ít mà xa cách thì nhiều. Vất vả lắm mới có cơ hội ở bên nhau, hơn nữa còn với thân phận vợ chồng hợp pháp quang minh chính đại. Dù Cố Trường An có là kẻ tham công tiếc việc ai ai đều biết, nhưng cũng phải thả lỏng yêu cầu bản thân, tận lực mỗi đêm về nhà đúng giờ.

Đối với Phó Dục Ninh mà nói, đây coi như là “gánh nặng” ngọt ngào. Kết hôn rồi cô mới biết dù là đàn ông ngoài mặt đứng đắn thế nào đi nữa nhưng lúc lên giường cũng là một con sói đói. Nhất là loại đàn ông thể lực vô cùng tốt, hằng năm được hun đúc qua huấn luyện quân sự như chồng mình, quả thật cô có chút không đáp ứng nổi.

Cũng không phải cô chưa từng kháng nghị, nhưng mà người đàn ông này chuyện gì cũng chiều theo ý cô ngoại trừ việc đó ra. Anh tự mình làm hết mọi việc chẳng cần cô động vào một đầu ngón tay, hầu như mỗi ngày cô chẳng phải làm gì cả, chỉ chờ anh dâng cơm đến tận miệng là được. Quả thật anh chăm sóc cô tỉ mỉ hết như anh nói trước lúc kết hôn, thế nên cô cũng ngại ngùng oán trách.

Vào tháng Năm, Phó Dục Ninh trở về Tây Ninh chuẩn bị tốt nghiệp. Cố Trường An vì có cuộc thí nghiệm nên không thể về liền tự mình đưa cô đến nhà ga, chuẩn bị quà cáp linh kính cho ba mẹ vợ.

Phó Dục Ninh nhìn thấy nói: “Những thứ này ở Tây Ninh đều có, không cần mang về cho ba mẹ đâu.”

Cố Trường An thấy cô bịu môi, cũng biết là cô ngại nặng không muốn mang đi, nhưng thật sự anh không thể để cô về tay không được. Tây Ninh có hay không là một chuyện, anh gửi biếu hay không là một chuyện khác.

“Chúng ta gửi về thì ba mẹ khỏi phải mua rồi đúng không?” – Anh khoác thêm áo cho cô – “Anh cũng gọi điện về nhà rồi, đến lúc đó anh cả sẽ đến nhà ga đón em.”

Phó Dục Ninh cúi đầu không nói lời nào, Cố Trường An nhìn xung quanh, thấy chỉ vài người lác đác liền bước đến ôm cô. Hốc mắt Phó Dục Ninh đỏ hoe.

“Sao lại khóc vậy hả?” Anh cười – “Nửa thàng nữa lại về rồi.”

Phó Dục Ninh không lên tiếng, chỉ nắm chặt áo khoác anh, hồi lâu mới ừ khe khẽ.

Đi tàu hỏa hơn hai ngày, Phó Dục Ninh trở về đến Tây Ninh. Đến trường cô phát kẹo cưới cho các bạn học và thầy cô. Vốn định sau khi tổ chức xong đám cưới ở thành phố B thì trở về Tây Ninh đãi một buổi tiệc đơn giản, nhưng bởi vì viện sĩ Tổng sức khỏe không tốt lắm, không thể rời khỏi sở, mà Cố Trường An vốn là kỹ sư trưởng nên không xin nghỉ phép được. Ngược lại người nhà Từ gia chẳng có câu oán giận nào với chuyện này, họ tham dự đám cưới ở thành phố B xong mới về, tất cả đều biết được tấm lòng của Cố Trường An dành cho Phó Dục Ninh. Có điều cô không tránh khỏi bị mấy thầy cô và bạn học ở trường trêu chọc một phen. May mà Phó Dục Ninh vinh dự trở thành vợ người ta nên độ dày da mặt cũng tăng lên, tình bơ đi một vòng trong trường, sau khi nói chuyện với giáo sư hướng dẫn, mượn vài quyển sách ở thư viện thì trở về nhà viết luận văn.

Đóng cửa hơn nửa tháng, cuối cùng Phó Dục Ninh hoàn thành bản thảo bài luận văn, sau đó vội vàng bảo vệ luận văn và làm thủ tục tốt nghiệp, đến

khi cô hoàn toàn tốt nghiệp đã đến cuối tháng Sáu.

Cả năm nay gần như Phó Dục Ninh ở thành phố B hết nửa năm, lần này trở về nên mẹ cô muốn giữ cô ở thêm vài ngày. Nhưng Phó Dục Ninh thật sự không đợi được, chuyện vừa kết thúc trong lòng đã hận một nỗi không thể chấp cánh bay thẳng về thành phố B. Khiến mẹ cô không nhịn được than thở, con gái gả đi như nước đổ ra ngoài.

Phó Dục Ninh bám lấy bà làm nũng: “Mẹ, đến lúc đó ba và mẹ đều đến thành phố B, con ở với ba mẹ, ở bao lâu cũng không chán mà.”

Phó Hội Thanh hừ một tiếng: “Mẹ không đi đâu, con không ở nhà, mẹ và ba con thanh tịnh hơn.”

Bà nhìn Phó Dục Ninh, cảm thấy ngoại trừ thần sắc con gái tươi tắn hơn, cũng không có gì khác với trước khi kết hôn. Nhìn ra được Cố Trường Anh thật sự yêu thương con gái nhà bà, không để cô chịu ấm ức gì cả. Có điều Phó Hội Thanh cảm thấy mình vẫn phải nhắc nhở con gái vài câu, bà thật sự không yên lòng về cô.

“Sau này lúc sống chung với Tiểu Cố phải bỏ bớt cái tính tiểu thư đi. Mẹ hiểu con nhất, tính tình ngoan cố còn yếu ớt.”

“Mẹ!” – Phó Dục Ninh đỏ mặt gọi bà – “Con biết cả mà.”

Biết mới là lạ đấy! Phó Hội Thanh lừ mắt nhìn cô, bà đã sớm nghĩ đến có nói nhiều hơn nữa con gái cũng không nghe vào. Nhưng người trẻ tuổi đều như vậy, bà cũng không nóng lòng nhất thời làm gì.

“Mẹ hỏi con này, năm nay còn thi nữa không?”

Phó Dục Ninh vội gật đầu, song vẻ mặt có chút chần chừ: “Thi thì phải thi rồi, chẳng qua bây giờ con vẫn chưa ôn tập.”

Phó Hội Thanh thật sự cũng không trách cô: “Kết hôn rồi đương nhiên cũng nhiều việc, thời gian con tự sắp xếp lấy.”

Phó Dục Ninh vâng dạ nhưng trong lòng khó tránh khỏi chột dạ. Thật ra thì mỗi ngày cô chẳng có việc gì làm hết, chỉ là không tĩnh tâm học hành thôi. Giống như mỗi ngày chuyện quan trọng nhất vẫn là ở nhà lật sách nhàn nhã chờ anh về vậy.

Phó Dục Ninh báo tin cô sẽ về cho Cố Trường An cách đó một tuần, hẹn giờ anh đến đón cô. Tuy nhiên buổi tối trước khi lên đường hai ngày đột nhiên nhận được điện thoại của anh, nói là kết quả thí nghiệm không được như ý, viện sĩ Tống muốn anh dẫn đội đến phía Nam làm thí nghiệm.

Xưa nay, vấn đề ống gió⁽¹⁾ đều rất căng thẳng, có nhiều đơn vị nghiên cứu khoa học gấp rút cần dùng, có khi xếp hàng hơn nửa năm. Lần này sở 701 có thể đứng vào đội ngũ hàng đầu là bởi vì nghiên cứu chế tạo ra loại máy bay tiêm kích đang trong giai đoạn định hình này. Là chiếc máy bay chiến đấu đời thứ ba và là chiếc đầu tiên do không quân ta tự nghiên cứu chế tạo, Cấp ủy Ban Quốc phòng và Quân ủy Trung ương đều rất coi trọng, đã sớm đánh tiếng với chủ quản đơn vị phòng thí nghiệm ống gió phía Nam. Như vậy sở 701 có ai còn dám từ chối chứ?

(1) Ống gió: Một buồng, ống dẫn, hay dụng cụ trong đó sự chuyển động nhanh của không khí hay các chất khí khác được tạo ra, thường là bằng quạt và bên trong đặt các vật thể (hay mô hình) như động cơ, máy bay, cánh máy bay, tên lửa nhằm nghiên cứu luồng khí quanh chúng và lực khí động tác dụng lên chúng.

Những thứ này Cố Trường An không nói, nhưng Phó Dục Ninh ở Viện nghiên cứu lâu như vậy ít nhiều cũng hiểu rõ nội tình. Tuy trong lòng cảm thấy hụt hẫng, nhưng cô cũng không thể oán trách gì.

Cô không đổi vé tàu, lại còn từ chối rất nhiều đồ mà mẹ cô muốn cô mang về thành phố B, cuối cùng chỉ xách hai túi, hành trang gọn nhẹ quay trở về.

Đến thành phố B đã bảy giờ tối, Phó Dục Ninh mệt mỏi vô cùng, lên xe Cố Trường An sắp xếp đến đón cô, chẳng nói một câu nào giữa đầu liên

ngủ mất. Tuy nhiên, đoạn đường về Viện nghiên cứu cũng không tốt, suốt quãng đường dẫn xóc cô cũng ngủ không ngon, mà bụng còn đau lâm râm. Ban đầu Phó Dục Ninh cảm thấy có thể chịu đựng, về sau đau càng lúc càng kịch liệt, gân trên trán nháy thành thịch, tim cũng hốt hoảng.

Gần đây, cô hay cảm thấy như vậy, còn tưởng rằng sắp tới chu kỳ, nhưng giờ phút này cô lại có dự cảm chẳng lành. Chiến sĩ lái xe phía trước cũng nhận thấy cô không ổn, vội hỏi có cần đưa cô đến bệnh viện hay không. Phó Dục Ninh chẳng trả lời nổi một câu, cúi đầu nhìn váy dài. Lúc ánh đèn bên ngoài lướt qua, cô thấy rõ được một vệt máu, tim cô giật thót sau đó liền mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại Phó Dục Ninh cảm thấy trời đã sập một nửa. Bụng còn đau từng cơn, nhưng so với nỗi đau hiện tại thì cơn đau đã qua vừa rồi không đáng nhắc đến. Cô ngẩng đầu nhìn trần nhà đã tróc vôi hơn phân nửa, cô mất đi con của họ ở bệnh viện đơn sơ này sao?

Phó Dục Ninh hoảng hốt đến mức cảm thấy khó có thể tin được. Cô bò dậy khỏi giường, xuống đất, từ từ đi ra ngoài. Một y tá xách túi nhựa bước ngang qua cô. Thấy vẻ mặt cô ta vô cùng quái lạ, Phó Dục Ninh vốn không định để ý đến, tuy nhiên trong khoảnh khắc đó, đầu óc cô xoay chuyển cực kỳ nhanh, thoáng cái kịp nhận ra tay cô ta cầm cái gì, cô nhanh chóng bước đến bắt lấy tay cô ta.

Cô y tá trẻ tuổi vốn mới được điều đến, lại bị sai bảo làm chuyện tệ như vậy, ghen ứ nước mắt, tim đập như vỡ trống, nhìn thấy Phó Dục Ninh xông đến lập tức kêu ré lên. Chiếc túi rơi xuống đất, giữa khoảng nửa che dậy lộ ra một vũng máu đầm đìa.

Phó Dục Ninh chỉ nhìn một cái, liền không khống chế mình được nữa, quay đầu đi nôn thốc nôn tháo.

Chương 12

Hai tuần sau Cố Trường An mới trở về. Vì vốn là bí mật quốc gia nên trong lúc thí nghiệm không thể liên lạc với bên ngoài, cho nên trước khi anh về một ngày mới hay được tin Phó Dục Ninh sẩy thai. Là người lính lái xe anh phải đến nhà ga đón cô hôm đó thông báo cho anh biết, sau khi cúp điện thoại anh gọi về nhà vài cuộc nhưng không ai nghe máy.

Có thể tưởng tượng được tâm trạng lo lắng của Cố Trường An, anh lập tức theo trực thăng chuyên chở thiết bị trở về. Khi đó đương lúc thành phố B nóng nhất, thời điểm trở về Viện nghiên cứu áo sơ mi mỏng của anh đã sớm ướt đẫm. Cố Trường An chạy thẳng về nhà, mới vừa lên cầu thang đã ngửi thấy một mùi hương của thức ăn tươi sống truyền đến từ cửa nhà anh. Đi đến xem, là chị hai anh đang nấu canh cá. Chị ngồi bên cạnh bếp lò nhỏ, nóng đến mặt đẫm mồ hôi.

Nhìn thấy Cố Trường An, chị lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng: “Rốt cuộc chú đã về rồi.”

Cố Trường An cố họng nghẹn cứng: “Chị dâu, chị đến rồi ạ.”

“Còn nói nữa! Bây giờ chú mới về sao?” – Chị dâu cố ý trách anh, vợ vừa sẩy thai sao có thể bỏ đi hơn nửa tháng chứ? Nhưng nhìn vẻ mặt anh mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, chị biết trong lòng anh cũng không chịu nổi. Lời muốn nói đều không thể thốt ra được, chị thở dài khẽ bảo – “Vào thăm Ninh Ninh đi.”

Phó Dục Ninh đang ngồi tựa vào giường trong phòng ngủ, nơi này râm mát, bên ngoài còn có cây bạch dương và cây ngô đồng cao lớn che phủ, không nóng lắm. Cô mặc một bộ váy cotton rộng thùng thình, đang đắp một chiếc ra trải giường thật mỏng. Cô ngồi trên giường khép hờ mắt dường như sắp ngủ.

Mơ hồ nghe thấy tiếng động truyền từ nơi cửa, cô nhẹ nhàng mở mắt ra liền nhìn thấy anh. Thoáng chốc, lòng cô bỗng cuồn cuộn, đôi mắt sáng quắc. Nhưng tất cả nhanh chóng dịu đi, cô trợn tròn mắt thẳng thốt nhìn anh, không biết phải nói gì.

Cố Trường An cảm giác trong lòng như bị kim châm. Anh nhìn cô, rõ ràng hai tháng trước vất vả lắm mới thấy cô béo lên một chút, bây giờ lại gầy xọp đi rồi, còn không bằng lúc trước nữa. Anh đi đến ngồi xuống mép giường.

“Ninh Ninh.” Anh khe khẽ gọi tên cô, đưa tay muốn nắm tay cô.

Phó Dục Ninh hốt hoảng lui về phía sau, không cho anh chạm vào mình. Cố Trường An nhìn bàn tay trống rỗng, trong lòng ngổn ngang trăm mối. Cúi đầu nhìn cô, phát hiện cô quay mặt đi đang khóc, nước mắt lăn xuống từng giọt, anh không chịu được đưa tay ôm cô vào lòng.

“Là anh không tốt.” – Anh khản giọng an ủi cô. – “Là anh không tốt, Ninh Ninh.”

Tiếng khóc Phó Dục Ninh nghèn nghẹn, chị hai ở ngoài cửa nghe thấy trong lòng cũng buồn bã vô cùng. Đang yên đang lành sao lại trở nên như vậy?

Tối hôm trở về, Cố Trường An xin nghỉ một tuần, đặc biệt ở nhà chăm sóc cho vợ. Phó Dục Ninh không muốn anh làm vậy, bởi vì luôn cảm giác rằng anh như vậy khiến chuyện sẩy thai trở thành một việc to lớn, nhưng cô lại thật sự không nỡ đẩy anh đi.

May mà Cố Trường An vẫn chưa từng hỏi cô tình hình hôm đó, chỉ tỉ mỉ chăm sóc cô ngày ba bữa, buổi chiều mặt trời lặn về phía Tây còn đi tản bộ dưới lầu với cô. Ngay khi Phó Dục Ninh cảm thấy như vậy cũng rất tốt, dần dần họ liền quên cả thời gian thì Cố Trường An đột nhiên lơ đãng bảo cô vào bệnh viện khám thử.

Khi đó hai người đang tản bộ, Phó Dục Ninh nghe thấy ngẩng phắt đầu nhìn anh: “Khám gì cơ?”

Về mặt anh ôn hòa, không né tránh: “Anh nghe nói lúc ấy Tiểu Mạnh đưa em đến một bệnh viện nhỏ, vì suy nghĩ cho thân thể em, chúng ta lại

đến bệnh viện đa khoa quân khu khám thử, đúng lúc chị hai cũng đang ở đó, sắp xếp cũng tiện.”

“Em không đi.” Phó Dục Ninh từ chối thẳng thừng chẳng chút nghĩ ngợi.

Cố Trường An hơi khựng lại: “Sẽ không phiền phức lắm đâu, siêu âm B thôi.” Nói theo lời chị hai là khám xem có ra hết chưa.

“Em nói không đi.” Phó Dục Ninh cất cao giọng, sắc môi trắng bệch, tiếng nói run rẩy nhấn mạnh lần nữa, “Em không đi.” Nói xong liền quay người đi về nhà.

“Ninh Ninh.” Cố Trường An khẽ cau mày gọi cô lại.

Bước chân Phó Dục Ninh chỉ thoáng khựng lại, rồi bỏ đi ngay chẳng ngoảnh lại nữa. Đêm đó hai người chẳng ai nhắc đến đề tài này. Đến sáng hôm sau, Cố Trường An thức dậy thật sớm, Phó Dục Ninh bị tỉnh giấc, không ngủ được cũng rời giường đi rửa mặt, vừa đi ra ngoài đã thấy anh ăn mặc chỉnh tề, đang ngồi trên ghế salon đợi cô.

Phó Dục Ninh biết anh muốn làm gì, liền quay về phòng trốn theo bản năng. Kết quả bị anh đi trước một bước giữ cửa phòng vệ sinh lại.

“Anh làm gì thế?” Cô sợ hãi.

“Đến bệnh viện đa khoa quân khu, anh đã hẹn giờ với chị hai rồi.”

“Em nói không đi.” – Phó Dục Ninh giận đến mức run lên – “Anh không thể ép buộc em.”

Cố Trường An không hề nao núng: “Không được, chuyện này em phải nghe lời anh.”

Phó Dục Ninh cảm giác đầu óc ngờ nghệch, không thốt nổi một câu, chỉ lã chã rơi nước mắt. Lần này Cố Trường An hạ quyết tâm, bồng thẳng cô lên, nhét vào xe, khiến tài xế giật mình cả mình.

Cố Trường Anh không nhìn về mặt tài xế, lạnh giọng ra lệnh: “Lái xe.”

Phó Dục Ninh nổi cơn bướng bỉnh, suốt quãng đường cô không hề nói chuyện, nhưng thân thể không theo sự khống chế của cô, trời rất nóng lại không ngừng run rẩy. Đến bệnh viện, Cố Trường An giao cô cho chị hai. Chị hai đưa cô vào phòng siêu âm B, trong quá trình chuẩn bị tất cả đều bình thường. Đến lúc bác sĩ bảo Phó Dục Ninh nằm xuống, vén váy cô lên bắt đầu bôi thuốc bôi trơn thì cô đột nhiên bắt đầu khóc, hơn nữa còn vùng vẩy rồi ren.

Bác sĩ sợ hãi, chị hai vội vàng đi đến giữ cô lại, sau khi phối hợp kiểm tra xong, vừa buông tay ra Phó Dục Ninh liền cuộn người lại. Chị hai không còn cách nào đành phải gọi Cố Trường An đi vào.

Anh ôm chặt cô không nói lấy một câu. Phó Dục Ninh khóc đến run lẩy bẩy, trong đầu đều là vũng máu nhìn thấy ở bệnh viện hôm đó. Dịch trong dạ dày bắt đầu cuộn cuộn, cô đẩy Cố Trường An ra, nôn ọe vào chậu nhựa, trong bụng chẳng có gì hết, chỉ nôn ra toàn là nước đắng nhưng vẫn cứ nôn, cả dạ dày co rút như có vài sợi dây thừng siết chặt lại. Loại cảm giác này vô cùng khó chịu.

Sau vụ này Cố Trường An không đưa Phó Dục Ninh đến bệnh viện nữa. Mà tính tình Phó Dục Ninh càng lúc càng tồi tệ, cô thường xuyên vô duyên vô cớ nổi giận, mà còn không thể ăn thịt. Có một lần nhà ăn làm sủi cảo nhân thịt heo và rau cần, anh mua một phần mang về, nghĩ rằng trước khi anh nấu cơm xong để cô ăn lót dạ đỡ. Nhưng Phó Dục Ninh chỉ cần cắn một miếng liền che miệng chạy vào phòng vệ sinh bắt đầu nôn ọe, sau đó suốt cả đêm đều ngủ không ngon, nhiều lần khóc giật mình tỉnh lại.

Từ đó Cố Trường An không dám để cô ăn những món này nữa. Vì bồi bổ thân thể cho cô, anh mua từng con cá trích về chưng canh đến ra nước màu trắng đặc cho cô ăn, miễn cưỡng coi như có thể nuốt vào. Anh trai chị dâu anh đến thăm Phó Dục Ninh vài lần, thấy cô nổi giận với anh, hai người

anh luôn hơi hợt cũng không nhịn được lén lút bảo anh đừng nuông chiều cô quá.

Ngoài mặt Cố Trường An không nói lời nào, nhưng trong lòng anh biết rõ. Ngay cả chính bản thân anh nghĩ đến, trong lòng còn cảm thấy đè nén huống chi là Phó Dục Ninh tuổi còn nhỏ, từ bé đến lớn đều được yêu thương nuông chiều, chưa từng trải qua bao nhiêu chuyện đời, càng đừng nói đến mạng người.

Anh vẫn còn nhớ buổi tối mấy hôm trước, hôm đó tài xế Tiểu Mạnh lúc trước đến nhà ga đón cô ôm một đồng lớn đồng nhỏ đến thăm. Cố Trường An nghĩ cô vất vả lắm mới ngủ được nên cũng không đánh thức cô dậy. Anh và Tiểu Mạnh trò chuyện, tìm hiểu xem khúc mắc của Phó Dục Ninh nằm ở đâu. Ngay sau đó, anh ghen cứng cổ họng không thốt ra nổi một câu, vội vàng tiễn Tiểu Mạnh đi, tự một mình anh ngồi trong bóng tối cả hai giờ đồng hồ. Tháng Tám cực nóng, anh đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, trong lòng vô vàn hối hận, ngay cả niềm vui sướng khi chiếc máy bay đầu tiên bay thành công cũng khó mà xua đi được nỗi hối hận trong anh.

Với lại trong lòng Cố Trường An cũng hiểu rõ, tuy cô luôn hung dữ với anh nhưng trong lòng cô nhất định cũng không dễ chịu bao nhiêu. Mỗi đêm sau khi ngủ cô luôn ôm anh theo thói quen, dường như chỉ có vậy cô mới có thể ngủ an ổn. Điều này khiến Cố Trường An cảm thấy dù cô có làm chuyện gì anh cũng đều có thể tha thứ.

Chương 13

Thoáng chốc đã đến tháng Chín, thời tiết mát mẻ theo từng ngày, lại đến mùa dễ chịu nhất trong năm của thành phố B. Phó Dục Ninh cũng dần dần khá hơn một chút, ngoại trừ ban đêm thỉnh thoảng gặp ác mộng, cuộc sống của cô căn bản không bị ảnh hưởng gì lớn.

Tuy nhiên chuyện này có thể nào cũng không thể xua đi bóng ma trong lòng Phó Dục Ninh, không những thế nó còn mang đến những ảnh hưởng nhất định với cuộc sống của cô và Cố Trường An. Tân hôn lại thêm tiêu biệt vốn là thời điểm tình cảm đáng lẽ phải mật ngọt hơn, thế nhưng đột nhiên xảy ra sự việc đả kích giống như đòn cảnh cáo, đánh tan giấc mộng của cô. Cô đã không còn ấm ã với anh nữa, sau khi sự việc xảy ra cô cũng đã từng hối hận. Hiện tại dấu tâm trạng có khá hơn nhưng cô vẫn chẳng ngó ngang gì đến anh. Hai tháng nay, cô giống như đã thay đổi trở thành một người khác.

Những chất chứa trong lòng cô cứ như thế lặp đi lặp lại, đến tận một buổi tối. Hôm đó thành phố B vừa trút một cơn mưa to, đến tối mưa mới ngớt. Một trận mưa thu một đợt rét, ban đêm trời mưa rỉ rả, Cố Trường An cũng không dẫn cô xuống lầu tản bộ, hai người đi nghỉ thật sớm. Có lẽ do thời tiết dần dần mát mẻ, gần đây Phó Dục Ninh ngủ an ổn hơn trước nhiều, nằm trên giường chỉ chốc lát sau đã ngủ mất. Tối nay cô không mơ thấy gì, chẳng qua lúc đang ngủ say thì cảm giác có ai đó nắm lấy cánh tay cô, cô hốt hoảng tỉnh lại. Khi thần trí chưa tỉnh táo, cô cảm giác Cố Trường An đang ngủ bên cạnh đột ngột ngồi bật dậy.

Phó Dục Ninh mở mắt ra, bật đèn bên giường nhìn anh: “Anh sao vậy?”

Cố Trường An nhìn cô, trong đôi mắt không hề gợn sóng, vẻ mặt cũng vẫn điềm tĩnh, chỉ có trên trán đổ một lớp mồ hôi mỏng. Anh cứ nhìn cô không nói lời nào.

Phó Dục Ninh hơi lo lắng đứng dậy, đưa tay muốn chạm vào anh thì bị anh ôm chặt lấy. Anh giữ chặt eo cô, ghì cô vào lòng. Phó Dục Ninh sửng sốt, hai tay vòng qua cổ anh, hôn lên cằm anh: “Sao lại đột nhiên thức dậy?”

“Không sao.” – Hồi lâu sau anh khẽ trả lời, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của cô – “Anh nằm mơ thôi.”

“Mơ thấy gì?”

Cố Trường An không trả lời, chỉ cúi đầu hôn cô. Hành động của anh không dịu dàng lắm, mút lấy cánh môi mềm mại của cô như thể cố khát khô cực độ. Phó Dục Ninh thoáng cứng đờ, rồi thân thể liền mềm đi.

Chia cách cộng thêm việc sẩy thai, hơn ba tháng hai người đã không gần gũi nhau rồi. Giờ phút này tình giấc giữa đêm khuya lại lộ rõ cấp thiết hơn bất cứ lúc nào. Hai đôi môi quấn quýt khó chia rời, anh đưa tay kéo hộc tủ đầu giường, lấy ra một hộp áo mưa trong đó.

Phó Dục Ninh cảm giác được động tác anh chậm lại, vô thức lầm bầm hai tiếng, hé mắt nhìn xuống mới phát hiện anh đang phòng tránh thai. Trong thoáng chốc cô có cảm giác bị gì đó đánh trúng.

“Đừng mang nó...” Cô lầm bầm

Cố Trường An cho rằng cô sốt ruột, hôn cô mơ hồ trấn an: “Ngoan, xong ngay thôi.”

“Không...” – Cô kéo tay anh – “Đừng dùng nó, em không muốn dùng nó...”

Cố Trường An hơi giật mình, ngược mắt nhìn về phía cô. Đối mặt với đôi mắt sáng ngời ngấn lệ long lanh đang tràn ngập khẩn cầu nhìn anh kia, anh biết cô đang khẩn cầu điều gì, nhưng đồng thời lại phải hạ quyết tâm.

“Ninh Ninh, không được.” – Nhẹ nề trán vào cô, anh hôn cô – “Phải dưỡng thân thể tốt trước đã, chuyện con cái chúng ta không vội, từ từ sẽ đến.”

“Đừng...” Cô chớp mắt, nước mắt rơi xuống.

Tối đó, cuộc thân mật lần đầu tiên sau tiểu biệt qua loa kết thúc. Mất ngủ hơn nửa đêm, ngày hôm sau khi anh đã đi làm rồi thì cô vẫn nằm trên giường ngủ bù, nhưng ngủ sao cũng chẳng được. Đủ mọi ý nghĩ hiện ra trong đầu cô, có phải anh không muốn có con không? Hay là anh cảm thấy cô quá ngang ngạnh không thích cô nữa?

Phó Dục Ninh rối rắm vô cùng, định gọi điện thoại về Tây Ninh cho gia đình lại không biết nên nói thế nào. Đến bây giờ ba mẹ lớn tuổi rồi còn phải đau lòng vì chuyện này. Có điều là bây giờ ngay cả người để tâm sự, cô cũng không có.

Sau vài ngày, Cô Trường An vì phải đi xuống đơn vị điều chỉnh thiết bị thử nghiệm nên luôn không thể về nhà. Tuy anh đi nhưng vẫn không thể yên lòng về cô, không nói đến việc thường xuyên dọn dò đàn em đưa thức ăn đến nhà cho cô, anh lại còn bảo chị hai đến thăm cô rất nhiều lần.

Phó Dục Ninh thấy thế có chút ngại ngùng, chị hai còn nhân cơ hội trêu ghẹo cô, nói chị đã vào nhà họ Cõ mười mấy năm, biết chú ba cũng từng ấy năm, chưa từng thất chú ấy đông dài như vậy.

“Chị hai!” Phó Dục Ninh giậm chân, không cho chị nói nữa.

Chị hai từ từ thôi cười, lấy ra một lọ thuốc trong túi đưa cho Phó Dục Ninh: “Thời gian trước chú ba nói với chị dạo này hay mất ngủ, muốn chị kê cho chú ấy chút thuốc an thần. Đúng lúc lần này chị đến thăm em liền mang đến.”

Phó Dục Ninh nhận lấy lọ thuốc, cúi đầu im lặng. Gần đây giấc ngủ của anh kém đến nỗi cần dùng thuốc sao? Sao chưa từng nghe anh nhắc đến? Hay là cô quá chìm đắm vào thế giới của riêng mình nên không chú ý đến cảm nhận của anh? Chị hai gặp mặt đưa thuốc cho cô lẽ nào là đang nhắc nhở cô sao? Bảo cô quan tâm anh nhiều hơn à?

Chị hai thấy vẻ mặt cô dờ dẩn, cũng biết cô đã hiểu ý mình. Chị khẽ thở dài, nói chân thành: “Đừng thấy chú ba bình thường quen thân trọng mà lắm. Chú ấy đã quen để người khác nương tựa, cho nên trong lòng có hoang mang thế nào cũng sẽ không nói ra, nhưng áp lực chú ấy chịu đựng thì sao, cũng chưa chắc ít hơn em đâu. Ninh Ninh à...” – Chị hai vỗ vỗ tay cô – “... Chị cũng đã là bậc làm cha mẹ, ít nhiều chị có thể hiểu được cảm nhận của em, có thể em không quên được nó nhưng em phải cố gắng nhìn về phía trước, nhìn về tương lai. Thật ra thì cho đến giờ chú ba đều như vậy, tính

khí này của chú ấy quả thật khiến người ta bội phục. Nhưng chuyện này đối với chú ấy cũng là đả kích, khiến chú ấy luống cuống, chưa chắc nhất thời có thể nhanh chóng ổn định lại tâm trạng. Chị là chị dâu, có vài lời chị không thể nào nói với chú ấy được, vì vậy cũng chỉ có thể nói cho em nghe. Em cảm nhận thế nào thì chú ấy cũng cảm nhận như vậy.”

Phó Dục Ninh im lặng trong thoáng chốc, nhẹ nhàng cười với chị hai: “Em đã hiểu ý của chị rồi, sẽ tốt thôi ạ.”

Sẽ tốt thôi vì ngày tháng của họ còn dài mà.

Buổi tối trước khi Cố Trường Anh trở về, Phó Dục Ninh gọi một cuộc điện thoại cho anh. Anh bắt máy rất nhanh, chắc là do thấy được dãy số: “Ninh Ninh, có chuyện gì sao em?”

Tiếng nói của anh có chút căng thẳng, giống như đang lo lắng.

Phó Dục Ninh cắn môi, trong lòng chua xót: “Không có việc gì, chỉ muốn hỏi anh tối mai có về nhà ăn cơm không thôi?”

“Dĩ nhiên về rồi.” – Anh cười – “Có điều hơi muộn, anh sẽ tranh thủ về trước bây giờ.”

Phó Dục Ninh vâng dạ rồi hỏi, “Vậy em nấu cơm cho anh nhé, anh muốn ăn gì?”

“Sao lại muốn xuống bếp vậy?” Tiếng nói trong điện thoại mang theo ý cười ngạc nhiên.

Thật ra thì ở Tây Ninh hơn một tháng, Phó Dục Ninh học được vài món của mẹ mình, vốn định trở về liền nấu cho anh ăn, lại không ngờ xảy ra chuyện như vậy trước. Phó Dục Ninh không muốn nói lắm, chỉ giả vờ tức giận: “Không muốn ăn thì thôi, cơ hội trong đời chỉ có một lần thôi đấy.”

“Chồng nào dám chứ.”

Anh trêu đùa cô, chọn vài món thông thường, lại không tránh khỏi dận dò cô vài câu. Phó Dục Ninh nhớ đến lời nói của chị hai, thật sự cảm thấy anh càng lúc càng dài dòng rồi.

Hôm sau cô dậy sớm đi chợ gần đó mua thực phẩm tươi sống mang về. Đúng năm giờ rưỡi chiều thì bắt đầu nấu ăn, lúc đĩa thức ăn cuối cùng được mang lên bàn thì Cố Trường An vừa về đến nhà. Anh cởi áo khoác ra, đi đến bên cạnh bàn, nhìn ba món mặn một canh trên bàn. Hai rau một thịt, món thịt là cá, bởi vì bây giờ cô vẫn không thể, nói chính xác là vẫn không muốn ăn thịt khác.

“Anh thấy thế nào?” Phó Dục Ninh nghiêm mặt ra vẻ căng thẳng hỏi.

“Khá là tươi ngon đấy, xem ra sau này nhà chúng ta phải đổi đầu bếp rồi.”

Phó Dục Ninh được anh khen rất vui, nhưng không đắc ý vênh váo, cô đưa cho anh một đôi đũa: “Cậu chủ miệng lưỡi trơn tru, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.”

Hai người ngồi xuống bàn. Sau một ngày bôn ba, Cố Trường An quả thật rất đói bụng, tốc độ ăn cơm nhanh hơn trước đây một chút. Phó Dục Ninh ngồi bên cạnh xem, ngược lại không vội ăn mà luôn gắp thức ăn cho anh, còn múc chén canh đặt bên tay anh.

Bữa cơm trôi qua trong không khí an bình, dọn dẹp xong đã hơn tám giờ rồi, Cố Trường An ngồi xuống ghế salon, thở hắt một hơi, khép hờ mắt. Phó Dục Ninh nhìn vẻ mặt anh mệt mỏi thì có chút đau lòng. Cô đi đến, hơi quỳ xuống bên cạnh, dùng ngón tay ấn huyết thái dương của anh, xoa bóp cho anh thư giãn.

Cố Trường An mở mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gần trong gang tấc, anh khẽ khàng hỏi cô: “Hôm nay sao lại ngoan như vậy?”

Phó Dục Ninh không nói lời nào, chỉ chú tâm xoa bóp cho anh. Nhưng chớp mũi không nhịn được cay cay, hốc mắt từ từ đỏ hoe.

“Mới vừa khen em xong, thật là nói linh quá.” Anh bật cười, ôm chặt eo cô, nghiêng người hôn lên gương mặt và cằm cô.

Phó Dục Ninh bị anh hôn lực tay cũng nhỏ đi, cô tránh né anh: “Đừng nói loạn, em đang xoa bóp đấy.”

Cố Trường An tuy ừ nhưng vẫn không ngừng hôn. Anh cởi nút áo len của cô, hôn từ cằm đến ngực, cách lớp áo mỏng vuốt ve cô. Phó Dục Ninh lấy tay đẩy anh ra lại bị anh nắm lấy mơn trớn, đôi môi mềm mại cũng bị anh ngậm lấy hôn tỉ mỉ.

“Nhớ anh hả?” Anh khẽ hỏi.

“Nhớ, mỗi ngày đều nhớ.” Cô thở hồn hển đáp.

Cố Trường An cười, đáy lòng thư thái trước nay chưa từng có: “Anh cũng nhớ em.” Anh nói, “Nhớ mỗi ngày.”

Đêm đó hai người xem như thật sự tiểu biệt thăng tân hôn. Biểu hiện của Phó Dục Ninh nồng nhiệt hơn bất cứ lúc nào quả thật khiến Cố Trường An lo lắng. Họ làm những ba lần, sau khi kết thúc cô tựa sát vào lòng anh, toàn thân khẽ run run, anh vẫn lưu luyến hôn cô, hồi lâu mới buông ra, nhẹ nhàng vỗ lưng cô dỗ dành.

“Ông xã.” Cô dính chặt lấy anh, nhút nhát làm nũng.

Cố Trường An không nhịn được lại hôn cô.

“Em nghĩ rồi, chuyện con cái không vội, chờ em thi đậu thạc sĩ trước rồi nói sau nhé.”

“Được.”

“Vậy từ ngày mai em sẽ nghiêm túc ôn tập, em định dùng thư viện trong Viện nghiên cứu, nơi đó yên tĩnh.”

“Ừ, anh sẽ nói với bên kia làm thẻ vào cửa cho em.”

“VẬY anh còn về nhà nấu cơm cho em không?” Cô cọ cọ

Cố Trường An thâm hít sâu một hơi mới có thể tiếp tục nhẹ vỗ về cô: “Nấu, anh sẽ là bộ trưởng hậu cần vững chắc của em.”

Phó Dục Ninh vui vẻ, kề môi hôn anh một cái liền bị anh đè lại: “Anh làm gì?”

Ba chữ còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng đã bị nuốt mất, không bao lâu lại diễn ra một màn quyến rũ quẩn quýt trong phòng.

Chương 14

Sau đó, Phó Dục Ninh bắt đầu chuyên tâm học hành chuẩn bị cho cuộc thi cuối năm. Bởi vì đã bỏ phế hơn nửa năm, sách khi trước đã ôn luyện cũng quên gần hết, bây giờ cách cuộc thi không đến bốn tháng, cô lại khẩn trương trong lòng không nắm chắc. Cố Trường An thấy vậy liền bớt chút thời gian xem lại những quyển sách kia của cô một lượt, đánh dấu trọng tâm cho cô.

Ban đầu Phó Dục Ninh thật không dám tin tưởng, dù sao ngành hai người họ cũng khác nhau quá xa. Cố Trường An lại vô cùng khẳng định bảo cô ôn tập theo đó, tuyệt đối không có vấn đề gì. Phó Dục Ninh nghĩ ngợi, quyết định học theo trọng tâm của anh, dù gì thì thời gian cũng có hạn mà.

Ngoại trừ việc này ra, anh còn giới thiệu cho cô mấy thực sĩ của viện hiện tại đang dạy ở đại học Z. Dĩ nhiên không phải vì muốn biết đề thi, cô vợ nhà anh lòng tự ái rất cao. Anh chỉ muốn cho cô sao chép giáo trình, đi học thử và quen thêm vài người bạn thôi.

Thế giới bên ngoài vốn không nặng nề căng thẳng như không khí nghiên cứu học thuật trong viện, nên không bao lâu sau Phó Dục Ninh liền có bạn. Ban đầu chỉ xã giao cùng đi nghe giảng, cùng đi ăn cơm. Có mấy

người bạn cùng chung chí hướng, dần dà trao đổi nhiều, quan hệ tự nhiên cũng thân thiết, có đôi khi còn hẹn nhau đi chơi.

Cố Trường An thấy cô có thể tự nhiên bện bịu như xưa thì trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Sau đó anh từng nghĩ lại, sợ dĩ khoảng thời gian trước tâm trạng của cô hoang mang như vậy ngoại trừ ảnh hưởng của việc sẩy thai, chắc hẳn còn có liên quan đến việc cô luôn thui thủi một mình trong Viện nghiên cứu này.

Cô là một người ngoại tỉnh, ngoại trừ việc lấy anh thì tất cả mọi chuyện cô trải qua đều ở Tây Ninh cả, mà ở Thành phố B này ngoài Dương Dương ra thì người duy nhất cô có thể tâm sự cũng chỉ có anh mà thôi, nên khó tránh khỏi cô đơn. Anh thích mỗi ngày về đến nhà là có thể nhìn thấy cô, nhưng anh không muốn hoàn toàn giam cô ở trong nhà. Anh hi vọng cô có thể sống tự do tự tại hơn dưới sự che chở của anh. Giống như dáng vẻ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô vậy.

Được hỗ trợ từ nhiều mặt, Phó Dục Ninh thuận lợi thi xong. Sau đó Cố Trường An xin được nghỉ phép, hai người cùng nhau trở về Tây Ninh, ở đó qua mùa xuân.

Ngày hôm sau trở về Thành phố B, cuộc thi đã có kết quả. Phó Dục Ninh nhớ đến kinh nghiệm thất bại lần trước, nhất thời trong lòng sợ hãi, tay cầm ống nghe đầm đìa mồ hôi. Cố Trường An dờ khóc dờ cười, tự mình gọi điện thoại đến ban tuyển sinh đại học Z hỏi thành tích giúp cô. Sau khi biết được tin tức trúng tuyển, phút chốc Phó Dục Ninh không dám tin, tiếp theo mắt đỏ hoe vùi vào lòng Cố Trường An không dám ngẩng đầu lên. Anh cười cô quả thật mau nước mắt.

Tháng Chín, Phó Dục Ninh nhập học, trở thành tân sinh viên thạc sĩ học viện quản lý đại học Z của Viện nghiên cứu. Đúng lúc đó Cố Trường An cũng chính thức được điều đến làm giáo sư của một khoa của Đại học Khoa học kỹ thuật quốc phòng. Hai người dọn khỏi Viện nghiên cứu, đến khu ký

túc xá của nhân viên trường đại học, cách đại học Z chỉ ba trạm xe, mỗi ngày đi tới đi lui chỉ mất nửa giờ.

Tuy đường xá gần, nhưng thời gian hai người gặp nhau lại ít hơn trước rất nhiều. Giáo sư hướng dẫn cho Phó Dục Ninh nổi tiếng tài giỏi trong học viện quản lý, tính cách hòa nhã nhưng yêu cầu với học sinh lại vô cùng nghiêm khắc. Tháng thứ hai tựu trường đã mang theo học sinh đi đều tra nghiên cứu, trong đó bao gồm sinh viên mới Phó Dục Ninh, ý của giáo sư hướng dẫn là bảo cô đi theo họ học tập.

Có thể chạy nhảy ở bên ngoài trái lại khiến Phó Dục Ninh cảm thấy thú vị, chỉ là xa Cố Trường An quá lâu nên khó tránh khỏi nhớ đến anh. Tuy nơi cô ở có điện thoại, nhưng trước mặt thầy hướng dẫn và đàn anh đàn chị cô cũng ngại gọi cho anh. Cứ thế chịu đựng hơn nửa tháng, khoảnh khắc bước xuống tàu trở về thành phố B, lúc Phó Dục Ninh nghe thấy Cố Trường An gọi tên cô ở quảng trường ngoài nhà ga, cô còn tưởng rằng mình nghe nhầm.

Phó Dục Ninh quay người, đôi mắt đen láy tròn xoe: “Anh đến đón em à? Nhưng em đâu có...” Cô không có nói với anh mình đi chuyến tàu nào mà?

Cố Trường An đưa tay véo mũi cô: “Anh tra thời gian biểu của tàu.”

Trong lòng Phó Dục Ninh vô cùng vui mừng, nhưng nghe ra ý giễu cô ngốc trong giọng điệu của anh thì khẽ dẫu môi: “VẬY thời gian biểu có chính xác không?”

“Muộn một giờ, anh đợi đến sốt cả ruột đây này.” Cố Trường An nói, giọng khàn khàn cuốn hút.

Có thấy được anh sốt ruột gì đâu chứ? Nhưng lời ngon tiếng ngọt ai mà không thích nghe, nếu không phải giáo sư và đàn anh đàn chị ở phía sau, cô thật sự muốn ôm chầm lấy anh.

Phó Dục Ninh giới thiệu anh với mọi người, thấy anh kính cẩn chào hỏi mọi người, trong lòng cô ngọt ngào như ngâm vào hủ mật. Lấy một người đàn ông xuất sắc hoàn mỹ như thế làm chồng, cô khiến mọi người hâm mộ biết bao.

Điều khiến Phó Dục Ninh bất ngờ là thầy hướng dẫn lại là người quen cũ của Cố Trường Chí, anh cả Cố Trường An. Hai người không chỉ trò chuyện vài câu, thầy hướng dẫn còn trêu ghẹo cô: “Tiểu Phó, em đi theo chúng tôi, hay là...”

Phó Dục Ninh đỏ mặt, cúi đầu không nói lời nào.

Cố Trường An ôm chặt eo cô: “Giáo sư Trịnh, em thay mặt Ninh Ninh xin thầy nghỉ phép bốn ngày.”

Giáo sư Trịnh cau mày: “Hả?”

Cố Trường An cười: “Mấy ngày nay em phải đi vùng khác họp, muốn đưa cô ấy đi cùng.”

“Nói ra hai cô cậu đã nửa tháng không gặp mặt, nếu tôi không đồng ý thì có phải không hợp tình rồi đúng không?” – Giáo sư Trịnh cười – “Phê chuẩn đấy.”

“Cảm ơn giáo sư Trịnh.”

Nghe chồng mình và thầy hướng dẫn trò chuyện ở bên cạnh, Phó Dục Ninh chỉ cảm thấy sau này về trường sẽ không còn mặt mũi nào nhìn mặt mọi người nữa rồi. Tiễn thầy và mọi người đi, cô hơi dẫu môi lừ mắt nhìn anh: “Anh gấp gì chứ, không thể đợi chút nữa nói riêng với thầy sao?”

Bởi vì đang đi học, Phó Dục Ninh vẫn ăn mặc như sinh viên, hai bím tóc đen nhánh buông trước ngực, áo sơ mi ca-rô, váy lưng cao, càng tôn lên gương mặt trẻ trung của cô. Sắc mặt cũng tốt, gò má ửng hồng khiến người nhìn trong lòng không khỏi xoắn xang.

Cố Trường An hắng giọng, vẫn không dẫn được khăn khăn căng thẳng: “Không kịp đợi thêm nữa.”

Anh mang theo xe đến nhà ga, chuẩn bị đón cô xong lập tức xuất phát. Phó Dục Ninh nghe mà trợn tròn mắt, may là hành lý của cô đều thu dọn xong, nếu không quả thật không theo kịp tốc độ này của anh. Sau khi suy nghĩ, cô cảm thấy Cố Trường An thật sự có chút gian xảo. Nhất định đã lên kế hoạch xong, biết cô vừa trở về anh liền đi mất chắc chắn sẽ chọc giận cô, nên dứt khoát đưa cô theo cùng. Về phần có nhớ cô hay không? Phó Dục Ninh lén lút cười, đáp án này hoàn toàn không cần suy nghĩ.

Nơi Cố Trường An họp cách thành phố B không xa, cũng là một thành phố cổ. Hai người đến nơi đã là buổi tối, anh ký tên vào danh sách đã đến, nhưng anh không vào ở nơi ban tổ chức hội nghị sắp xếp mà bảo tài xế lái xe đến thẳng một khu nhà. Nhìn qua cửa sổ, Phó Dục Ninh phát hiện ở cổng có vệ binh canh gác.

Cô khẽ hỏi anh: “Đây là đâu?”

“Nhà khách quân khu B.” – Anh ôm bả vai cô – “Mấy ngày này chúng ta sẽ ở đây.”

Cô hơi kinh ngạc nhìn sang: “Không phải mấy ngày này anh phải đi họp sao?”

“Hội nghị chỉ có một ngày thôi.” – Anh cầm tay cô từ từ vuốt ve – “Mấy ngày còn lại anh đưa em đi dạo nơi này, nghe nói phong cảnh ở đây cũng rất đẹp.”

Hai người xuống xe, cán sự nhà khách chờ đợi từ sớm bước đến bắt tay Cố Trường An, cũng đích thân đưa họ đến căn phòng đã chuẩn bị sẵn. Đặt hành lý xuống, Cố Trường An cảm ơn và từ chối lời mời dự tiệc của cán sự, ăn tối đơn giản rồi trở về phòng với Phó Dục Ninh.

Phó Dục Ninh thay bộ quần áo rộng rãi, cẩn thận quan sát căn phòng này, tuy trang trí đơn giản nhưng lại khiến người ta dễ chịu. Ngoài cửa sổ

trồng hàng cây ngô đồng cao lớn, giờ phút này trời đang đổ mưa, nước mưa rơi tí tách trên lá cây, quả thật là một khúc hát ru trời sinh. Phó Dục Ninh mở cửa ra, hít thở không khí trong lành, chợt cảm thấy tinh thần sáng khoái.

“Thích chỗ này không?” Anh bước đến hỏi.

“Thích thì thích, nhưng cảm thấy hơi lạ.”

Cố Trường An ồ một tiếng: “Lạ chỗ nào?”

Phó Dục Ninh quay người: “Sao đột nhiên muốn đưa em đến đây chơi?”

Ý cười đong đầy nơi khóe mắt, anh nói: “Bởi vì anh muốn mấy ngày này có thể ngày ngày được nhìn thấy em.”

Hơn nửa tháng không gặp, có thể tưởng tượng ra được anh nhớ cô biết bao. Ban đêm, để lại ngọn đèn nhỏ trên tường, nghe tiếng mưa rơi tí tách ngoài cửa sổ, hai người thăm thiết nồng nàn. Trong hoàn cảnh xa lạ, Phó Dục Ninh cảm thấy kích thích lớn hơn trước, vì vậy dẫn đến phản ứng thân thể suy giảm khiến anh không gượng được. Anh ôm cả người cô vào lòng, nghe tiếng cô hoặc nức nở hoặc thở hổn hển, nhưng sức lực chẳng giảm chút nào. Sau khi chấm dứt, Phó Dục Ninh cảm giác mình như từng chết ngất vài lần, thân thể không ngăn được co giật, cổ họng cũng khát khô do vừa mới kêu la.

Nhớ đến việc này, thần trí Phó Dục Ninh cuối cùng tỉnh táo lại, chui vào lòng Cố Trường An, cảm giác không còn mặt mũi nào gặp ai nữa. Từ đầu đến cuối anh đều đè nén âm thanh, nhưng cô lại không kiểm chế được như vậy, giống như còn khẩn thiết hơn cả anh. Điều này thật quá mất mặt mà.

Cố Trường An cười, tiếng nói vô cùng êm tai: “Xem ra sau này phải đưa em ra ngoài nhiều hơn.”

Phó Dục Ninh khẽ hứ, thoáng cử động, hai chân mỗi nhừ khiến toàn thân bủn rủn.

Tổng cộng hai người ở thành phố cổ sáu ngày, xin nghỉ phép bốn ngày tăng thành một tuần. Ban ngày đi dạo ngắm cảnh bên ngoài, ban đêm... đương nhiên cũng có sắp xếp của ban đêm. Phó Dục Ninh cảm thấy thoát khỏi trói buộc thân phận do công việc mang đến, Cố Trường An cũng phóng túng hơn trước kia nhiều, có điều người chịu khổ vẫn là cô. Sau khi trở về thành phố B, ngày hôm sau cô lại không dậy nổi, may mà hôm đó không đi học, nếu không cô thật sự không biết phải đối mặt với giáo sư và các bạn học thế nào.

Lại qua hai tháng, gần đến cuộc thi cuối kỳ, thoáng chốc Phó Dục Ninh học tập bắt đầu khẩn trương hơn, mỗi ngày đều học đến tối muộn, cảm giác ngủ thế nào cũng không đủ. Cố Trường An tự giác không “hành hạ” gì cô. Thế nhưng vẻ mặt Phó Dục Ninh càng ngày càng mệt mỏi, có một ngày lúc ăn sáng lại nôn ọe.

Tim Cố Trường An giật thót, sắc mặt cô vô cùng tái nhợt, hai vợ chồng liếc nhìn nhau, không hện mà cùng nghĩ đến một khả năng.

“Không thể nào, không phải chúng ta vẫn...” – Luôn phòng tránh thai sao?

Nhưng Cố Trường An nghĩ đến mấy ngày ở thành phố cổ kia, tâm trạng buông thả, phòng tránh cũng không đủ thích hợp. Anh càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, nhưng không dám tạo áp lực cho Phó Dục Ninh vào thời điểm hiện tại: “Chắc hẳn là do ăn không tiêu thôi, có điều cần phải cẩn thận một chút. Chút chiều nay anh có thời gian, để anh đi khám với em.”

Phó Dục Ninh choáng váng đồng ý, cả buổi sáng đều không an tâm. Trong lòng cô mong đợi nhưng đồng thời cũng cảm thấy khả năng này quá nhỏ. Cô nghe chị hai và Cố Trường An lén lút trao đổi, kết quả kiểm tra siêu âm B vạch tử cung cô mỏng, lần trước sảy thai có liên quan đến chuyện này, lại nghĩ mang thai cũng không thuận lợi như người có vạch tử cung dày. Tuy sau đó chị hai bảo họ đừng nên lo lắng quá, dù sao cô đã từng

mang thai một lần rồi, nhưng trong lòng Phó Dục Ninh cuối cùng vẫn cảm giác không chắc chắn.

Cố Trường An có vẻ trấn định hơn cô, buổi chiều lái xe đưa thẳng cô đến bệnh viện đa khoa quân khu, giao cô cho chị hai. Nhưng trước khi cô đi vào khám, anh lặng lẽ gọi chị hai lại, bảo nếu kết quả khám không có gì thì chị ấy trấn an cô dùm anh một chút.

Chị hai nhìn vẻ mặt anh không an tâm, trêu ghẹo: “VẬY CHỊ CÓ NÊN THUẬN TIỆN KHUYÊN CHÚ LUÔN KHÔNG, LỄ NÀO CHÚ KHÔNG MUỐN À?”

Cố Trường An cười, im lặng một hồi mới nói: “CÓ CON LÀ CHUYỆN TỐT NHẤT MÀ. ĐÃ LÀ TỐT NHẤT LÀM SAO LẠI DỄ DÀNG ĐẾN NHƯ VẬY. ĐẠO LÝ NÀY EM ĐÃ SỚM HIỂU, CÓ ĐIỀU LÀ NINH NINH THÌ KHÔNG.”

Chị hai nhìn vẻ mặt có chút âm ảm của anh, nhất thời không nói nên lời.

Tuy nhiên lần này, ông trời cũng không trêu đùa họ. Lúc lấy được kết quả siêu âm B, Phó Dục Ninh sững sờ ngay tại chỗ, nước mắt rơi xuống theo phản xạ, cô che miệng không dám tin, toàn thân run lên, run đến mức ngay cả lời nói chẳng thốt ra nổi.

Cố Trường An cũng thảng thốt mười mấy giây, lúc cất lời tiếng nói rất gượng gạo: “Đây là...”

“Hơn tám tuần rồi, tất cả đều bình thường, thai nhi phát triển khỏe mạnh.” Chị hai nói xong, hốc mắt cũng đỏ hoe.

Cố Trường An trong lòng vui mừng quá đỗi, nhưng biểu hiện lại mím môi thật chặt. Anh nhìn Phó Dục Ninh, ôm chặt cô: “Ninh Ninh...” Anh không còn biết phải nói gì nữa...

Phó Dục Ninh khóc đến nấc lên, đứt quãng nói ra bốn chữ: “Em...em... em sợ.”

“Đừng sợ.” – Anh hôn lên tóc cô – “Lần này có anh ở đây rồi.”

Trước khi về nhà, chị hai dặn dò rất nhiều việc cần chú ý. Sau khi về đến nhà, Phó Dục Ninh lại bắt đầu bị nghén, mà càng ngày càng nghiêm trọng hơn. Chuyện ôn thi đều gạt sang một bên, anh đưa cô đến bệnh viện đa khoa quân khu dưỡng thai, ở cả một tháng hơn. Trong khoảng thời gian đó anh đi đi lại lại Đại học Khoa học kỹ thuật quốc phòng và bệnh viện đa khoa quân khu. Hai vợ chồng cộng lại gầy đi sáu bảy ký, may mà kết quả tốt, không chỉ thai nhi phát triển ổn định mà triệu chứng thời kỳ thai nghén của Phó Dục Ninh cũng gần như biến mất.

Bởi vì mang thai, năm nay Phó Dục Ninh không thể trở về Tây Ninh ăn tết. Cố Trường An sợ cô nhớ nhà nên đã đón ba mẹ sang đây, dù sao nhà cửa cũng khá rộng rãi.

Sau khi Phó Hội Thanh biết Phó Dục Ninh mang thai mới biết được chuyện cô sẩy thai trước kia, suýt chút khóc đến ngất. Ăn tết xong bà bảo Từ Duy Tắc một mình về Tây Ninh, bà phải ở lại đây cho đến khi Phó Dục Ninh sinh con ra, còn phải chăm sóc cô trong thời gian ở cữ nữa. Vốn trong lòng Phó Dục Ninh lo lắng, bây giờ có mẹ chăm lo, đương nhiên vô cùng vui vẻ. Có điều Cố Trường An lại thấy áy náy trong lòng, mua rất nhiều thuốc bổ cho mẹ vợ.

Năm nay mùa đông thành phố B rất lạnh, nhưng trong khu ký túc xá đồng loạt trang bị máy sưởi, thật sự cũng không khó khăn lắm. Lúc rảnh rỗi Phó Hội Thanh may hai bộ đồ mỏng rộng rãi cho con gái, để thay ra mặc trong nhà, an nhiên trải qua mùa đông. Năm mới lúc đến bệnh viện khám thai, chị hai nói vị trí thai không ngay, thêm phần khung xương Phó Dục Ninh hơi nhỏ, đề nghị cô sinh mổ, cũng giải thích hết đủ loại thiệt hơn.

Lúc ấy Phó Dục Ninh căng thẳng, suốt quãng đường về nhà đều im lặng, Cố Trường An cũng trầm mặc. Về đến nhà vẫn bận rộn chuẩn bị cơm tối, ăn xong thừa dịp lúc cô và mẹ ở phòng khách xem tivi, anh ở trong phòng sách gọi điện thoại cho một vị chuyên gia phụ sản mà chị hai giới thiệu. Sau khi tìm hiểu cặn kẽ, cuối cùng anh quyết định để cô sinh mổ.

Ca mổ sắp xếp vào một tuần trước khi ngày dự sinh. Trước khi vào phòng mổ, Phó Dục Ninh hồi hộp cả người run rẩy. Cố Trường An cúi người, nắm tay cô, nhẹ nhàng hôn một cái lên trán cô.

“Em đừng lo, chúng ta ở bệnh viện tốt nhất, bác sĩ mổ cho em cũng là bác sĩ phụ sản tốt nhất. Nhất định có thể bình an sinh con ra, anh ở bên ngoài chờ em, một bước chẳng rời.”

Phó Dục Ninh muốn khóc nhưng vẫn cố kìm nén, qua một lúc lâu, cô nũng nịu nói: “Anh hôn em cái nữa đi.”

Cố Trường An cười, hôn lên môi cô, tự mình đẩy xe đưa cô vào phòng mổ. Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, đèn phòng mổ sáng lên, một cảm giác xót xa vô cớ ào ạt ùa đến, anh suýt không đứng vững.

Sau khi chờ đợi sốt ruột, cửa phòng mổ rốt cuộc cũng mở ra, một y tá bước ra từ bên trong, vẻ mặt tươi cười báo tin vui với họ, không những là mẹ tròn con vuông hơn nữa còn là một bé trai mập mạp. Phó Hội Thanh mừng rỡ kêu lên ngay tại chỗ, sau đó nước mắt liền tuôn ra. Nắm tay siết chặt của Cố Trường An rốt cuộc thả lỏng, khi đứng lên mới phát hiện lòng bàn tay đã bị anh siết đến đỏ bừng.

Sinh xong Phó Dục Ninh vô cùng yếu ớt, hơn nữa còn chịu đau đớn do sinh mổ nên rất khổ sở. Trái lại tình trạng con trai rất tốt, chỉ là hai ba ngày đầu khám thấy tỉ lệ vàng da quá cao bị ôm đi rọi đèn xanh ở khoa nhi suốt.

Vài ngày không nhìn thấy con trai đối với Phó Dục Ninh mà nói lại là hành hạ cực độ. Cô lẳng nhăng Cố Trường An rất lâu, anh mới đồng ý ôm cô đến khoa nhi, nhìn con trai từ bên ngoài cửa kính.

Lúc đêm khuya yên tĩnh, khoảnh khắc Phó Dục Ninh nhìn thấy con trai thì tình mẹ trời dậy, nước mắt đã chảy xuống. Cô rất muốn đưa tay sờ con, kết quả đụng phải tấm kính lạnh lẽo. Cô quay đầu đáng thương nhìn chồng, thấy vậy lòng anh cũng không chịu nổi, ôm cô vào lòng, hôn lên trán cô:

“Chị hai nói tình trạng thằng bé rất khá, chừng hai ba ngày là tốt rồi. Em hãy ngoan ngoãn, chờ ôm con ra sẽ mang đến cho em xem trước.”

Phó Dục Ninh vẫn không ngừng khóc, thút thít nói: “Vậy ngày mai anh đưa em đến thăm con nữa nhé.”

Cố Trường An lẳng lặng thở dài: “Vậy ngày mai cũng không được khóc nữa, mới vừa sinh con xong khóc mãi không tốt cho thân thể đâu.”

Anh lau nước mắt cho cô, cười bất đắc dĩ, “Cũng đã làm mẹ rồi mà còn giống như trẻ con vậy.”

Phó Dục Ninh không chịu bỏ qua quần lầy anh, nhận được lời cam đoan từ anh rồi mới thôi.

Rọi đèn xanh bảy ngày con trai mới được đưa ra ngoài, toàn thân trắng nõn nà, sờ vừa mềm vừa mịn, giống như được tắm bằng sữa tươi vậy. Mà tinh thần của cậu nhóc cũng dồi dào, lúc được Phó Dục Ninh ôm vào lòng thỉnh thoảng vung tay chân nhỏ nhắn, cười khanh khách với cô mãi. Phó Dục Ninh vẫn còn trẻ con, hai mẹ con nhìn nhau cười ngây ngô.

Cũng vào hôm đó, Cố Trường An thuê người chụp ảnh cả nhà cho họ, nhiếp ảnh gia vừa vào phòng bệnh liền thấy được cảnh tượng vui vẻ ấp áp kia, cầm máy lên nhanh chóng chụp ảnh, tiếng tanh tách kính động đến Phó Dục Ninh, cô vội vàng nhìn con trai cứng trong lòng, kết quả thấy đôi mắt tròn xoe của cậu bé láo liên, chẳng hề bị ảnh hưởng, Phó Dục Ninh nhìn con, lòng không khỏi xốn xang ôm con lên hôn vài cái.

Trong lúc đó nhiếp ảnh gia ở bên cạnh cũng chụp vài tấm ảnh, cuối cùng anh ta đề nghị ba người họ chụp ảnh gia đình. Mẹ cô đứng bên cạnh bèn sắp xếp hộ vị trí cho cô và anh, sau khi hai người đứng yên, nhiếp ảnh gia hô một, hai, ba rồi ấn nút chụp ảnh.

Hôm xuất viện, ảnh cũng đã được rửa ra. Đó là một tấm ảnh khung cảnh ban trưa nắng vàng rực rỡ, một người mẹ còn trẻ, hai gò má ửng hồng ôm cậu con trai còn trong tã lót, vẻ mặt cô nhìn vào ống kính khẽ mỉm cười,

trong vẻ dịu dàng mang theo một chút e dè. Đứng bên cạnh cô là một người đàn ông mặc quân trang cao lớn, một cánh tay ôm chặt vợ và con trai, gương mặt gọn nét cười, vẻ mặt ôn hòa lộ ra thỏa mãn. Bất kì ai nhìn đều cảm giác được: Họ nhất định rất hạnh phúc.

HẾT

